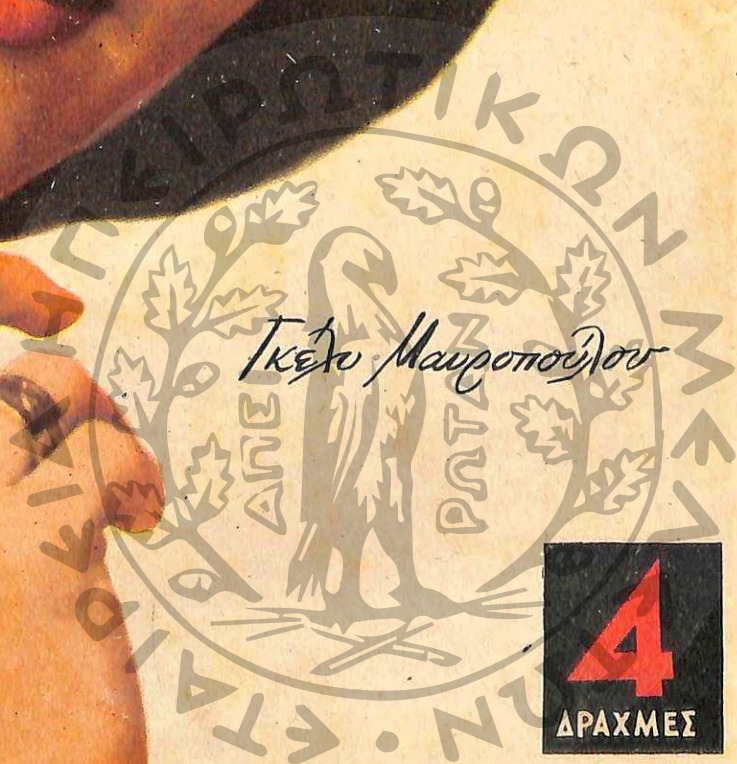

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τέτο Μαυροπούλου

«Τίποτα δε μπορούσε να με αποσπάσει από πάνω του...»

τόν πατέρα, καμιά υπόνοια εκ μέρους της. Αυτό δε έλεγε, να πει ο νους της στο κακό. Ένα χειμωνιάτικο βράδυ που ήταν καλός ο καιρός, ο κύριος με το αυτοκίνητο έπρεπε να στο κορίτσι να μη πάει κατ' ευθείαν στο σπίτι αλλά να κάνουν ένα σύντομο περίπατο. Πήγαν στην Κηφισιά. Κι' εκεί, ο άνθρωπος, χωρίς να πει μια λέξη, δίχως να προετοιμάσει το έδαφος, δίχως ελπίδα και πρόλογο, σταμάτησε το αυτοκίνητο και, αγκαλιάζοντας το κορίτσι, το αίλησε.

Σαφηνίστηκε αυτή. Δεν ήξερε τί να κάνει, πώς να φερθεί, κατά ποιο τρόπο να εκδηλώσει την αντίδρασή της. Κι' ενώ έμενε άναυδη, ο φίλος του μπαμπά της έκανε ερωτική εξομολόγηση. Τον άναυδο, είπε, από καιρό. Αποφασισμένη να χωρίσει το σύζυγο του και να κάνει αυτήν γυναικα του. Δάκρυα, συνάδευαν την όμιλση του. «Πρώτη φορά είδα άντρα να κλαίει. Όχι κλάμα, λυγμός».

Την απάντησε το κοριτσιού δεν την ξέρουμε. Ούτε λέει πάνω σ' αυτό στην επιστολή. Φαίνεται πως δεν ήταν ισχυρή η αντίστασή της. Ίσως και καμιά αντίσταση. Αν υπήρχε θα μάς τόνωνε. Δε μάς λέει παρά μόνο τούτο: «Ότι και ύστερ' από κείνο το βράδυ ο φίλος του πατέρα εξακολουθούσε να επισκέπτεται τακτικά το σπίτι της. Κάποιο βράδυ που την πέτυχε μόνη της παραπονέθηκε γιατί δεν τον πήρε στο τηλέφωνο να επαναλάβουν τον περίπατό τους. Φαίνεται πως του το είχε υποσχεθεί, ή τον άφησε να το πιστέψει. Πάντως, του τηλεφώνησε».

«Δεν ξέρω ποιά κακιά δύναμι μ' έσπρωξε να του τηλεφωνήσω». Πως να μη πάει θάρρος ο άνθρωπος; Βγήκαν, και πάλι τη φίλησε. Σαναβήκαν. «Κι' εγώ που θεωρούσα

ΕΓΚΩΜΙΟ της νεότητος περιέχει ο φάκελος, που ανοίγουμε. Νέα κι' εκείνη, που μάς γράφει. Είκοσιπέντε ετών, όμορφη, γλωσσισμένη και μορφωμένη. Γράφει για να μάς παρακινήσει να έπα νέουμε τους νέους, να σταθούμε στο πλευρό τους, να γίνουμε συνήγοροί τους.

Κάνουμε μήπως τίποτ' άλλο; Και χωρίς τις παραινέσεις της επιστολογράφου, πριν ακόμα έρθει η ίδια στη ζωή, αυτή τη δουλειά κάναμε: Να εκφράσουμε αγάπη κι' εκτίμηση στη νεότητα, στον κόσμο αυτόν που θα συνεχίσει στο χρόνο τη δική μας ύπαρξη, σ' αυτούς που θα πάρουν αύριο στα χέρια τους τις τύχες του τόπου.

Χαίρουμε τη ζωντάνια των παιδιών, χαμαρώμε τα ενδιαφέροντα των κοριτσιών και των αγοριών μας, τη στροφή τους στις σπουδές, την αύξηση του αριθμού όσων αφιερώνονται στις επιστήμες.

Πιο απλά, πιο ανεπιτήδευτα τα παιδιά της εποχής. Συχνά οι εξωτερικές εκδηλώσεις τους δίνουν την εντύπωση της διαφθοράς. Δε λέω ότι λείπει κι' αυτή. Πολύ όμως λιγότερη από ό,τι νομίζουμε. Ούτε συγκρίσιμη των μερινών παιδιών μ' έμας που ανήκουμε σε προηγούμενες γενιές. Ασύγκριτα καλύτερα από μάς. Με μεγαλύτερη ευθύνη, με περισσότερες γνώσεις, με πλούτο παραστάσεων και εντυπώσεων. Φυσικά, άλλωστε. Ζούμε τόσο εντάτικα από τα πρώτα βήματά τους... Κινηματογράφοι, ραδιόφωνο, τηλεφώνια, αεροπλάνα, τηλεοράσι σε άλλες χώρες, πλούσια συγκοινωνιακά μέσα, εύκολες μετακινήσεις από τόν ένα τόπο στον άλλο συντελούν στην πρόωπη πνευματική ώριμότητά τους. Έπειτα, όσο και να φωνάζουμε για τη φτώχεια, που είναι ο προαίτιος ο συντροφός των Ελλήνων, τα σημερινά παιδιά μεγαλώνουν με συνθήκες πολύ καλύτερες από εκείνες που γνώρισαν τα πριν από πενήντα και εξήντα χρόνια παιδιά.

Μη λοπομόνουμε κι' έναν άλλο κακό παράγοντα που δεν τον έχουν γνωρίσει τα παιδιά του 1960: την έλκονοσία. Μνύταυρος που μάρανε και ζάρωνε τα νιάτα. Από έλκονοσία έχουμε περάσει οι περισσότεροι Έλληνες. Προβάλαμος της φυμιατικής, ρήμαζε την ύμεια.

Λίγα χρόνια είναι που απαλλαγίκαμε απ' αυτήν και βλέπετε πόσο ζωηρά και καλοδεμένα έγιναν τα σημερινά νιάτα. Προσθέστε σ' αυτά και τα σπόρ, τις εκδρομές τις όρεις, τις κολύμβι και θα εξηγήσετε τη διαφορά ανάμεσα στις δύο γενιές.

Στην έλασι της υπεροχής των σημερινών νέων μάς καλεί η κοπέλλα. «Επαινέστε τους νέους αυτούς που τους αποκαλούν τετυμπόδες. Αυτά τα νέα παιδιά που είναι ίσια, τίμια, ντόμπρα και που η κοινωνία με τόσο προχειρότητα τα κατηγορεί».

Ο ύμνος όμως αυτός δεν γίνεται στα καλά καθούμενα. Έχει το λόγο της που τα γράφει.

Ίστορία θλιβερή. Με νέους και νέες της ηλικίας της έκανε ως πέρου συντροφιά το κορίτσι που γράφει. Με νέους τα φλέρει της. Ακόμα και με νεότερους απ' αυτήν. Είναι τόσο παιδί στην ψυχή ή ίδια... Τα είκοσιπέντε χρόνια της δεν την έμποδίζουν να παίζει και με κούκλες ακόμα.

Νιάτα και πα' νιάτα

Έπνευσε όμως απάνω της ένας κακός αέρας, που της ανέτρεψε το ρυθμό της ζωής. Κάποιος φίλος του πατέρα της. Δεν ανήκει στους παλιούς φίλους. Καινούργια σχετικά γνωριμία. Ο πατριός όμως σύνδεσμος προχώρησε. Ο φίλος πηγαίνει τακτικά στο σπίτι και κάνει συντροφιά με την παρέα της κόρης. Πηγαίνει μόνος. Υπάρχει και σύζυγος. Έξω αυτή από κοινωνικά ενδιαφέροντα. Κλεισμένη στο σπίτι της, ζένη προς τη ζωή του άντρα της.

Υπάρχουν τέτοια ζευγάρια. Έλεύθερος και άνετοχλπος ο άντρας στις κινήσεις του. Δυό ένοικοι στο ίδιο σπίτι. Πηγαίνει χωρίς και δεν τον ρωτά (πως τόπαρθε και ήρθες;) Πηγαίνει άργα και δεν τον ρωτά γιατί ή καθυστέρησε. Το ίδιο κι' εκείνος. Τι να ρωτήσει σε μια ηλικιωμένη γυναίκα που μένει κλεισμένη στο σπίτι της και απορροφημένη από τις οικιακές μερίμες; Δεν προκαλούν ανησυχίες οι ώριμες, όταν μάλιστα παραμελούν τον εαυτό τους και τοποθετούνται στο περιθώριο.

Για τον άντρα το πράγμα διαφέρει. Όταν τόκη μέσα του αυτός, συνεχίζει ως την προχωρημένη ηλικία τις αταξίες του. Έν τούτοις δεν τον ρωτά. Είναι τόσο αποξενωμένοι ο ένας από τον άλλον...

Έλεύθερος λοιπόν από την συζυγική παρακολούθηση ο φίλος του πατέρα κάνει μόνος τη ζωή του. Μία κόρη κι' ένα γιού απόκτησε από το γάμο του. Ο γιός υπάλληλος σε Τράπεζα. Η κόρη παντρεμένη, συνδέεται φιλικά με την κόρη που μάς γράφει.

Ο φίλος του πατέρα δεν διακρίνεται για την όμορφη του. Υπάρχουν ηλικιωμένοι που γοντεύουν είναι και άλλοι που δεν θεωρούνται μοναδες έρωτικές. Κοντόκοντρος, φάλαια... Και τόσο άμωφως. Μόλις ανοίξει το στόμα του φαίνεται η άγριατατα σπύνη. Ζήτημα αν έθγαλε. Δημοτικό. Θα γελούσε μια γυναίκα αν της πείτε ότι ο άνθρωπος αυτός θα μπορούσε να είναι φίλος της. Από τους κακοποιημένους τύπους που μόνο στον πληρωμένο έρωτα μπορούν να επιτύχουν.

Που να περάσει από το μυαλό του κοριτσιού τί το περίμενε. Σεδόν βέβαια τον έπισκεπτεται το σπιτιού σ' φίλο του πατέρα της. Ίσως και να μη τον αποστρεφόταν. Ίσως και να μην αποστρέφεται κανείς όλους τους δ. σκηνους και τις ασκήσεις. Αν της λέγατε δ. πως ότ ήταν ένδεχόμενο να συνδεθεί μ' ένα τέτοιο πρόσωπο, ή θα την έπιαναν τα γέλια, ή θα τ'όπισαν για προσβολή.

«...Όπου, ένα βράδυ, πέρασε από το Ινστιτούτο όπου παρακολούθη μαθηματα, να με πάρει με το αυτοκίνητό του και να με φέρει στο σπίτι μου. Αυτό γινόταν συχνά. Ήταν ό δρόμος του». Καμιά αντίρρηση, φυσικά από

κωμικό τον έρωτα με άνθρωπο μεγάλο και μάλιστα με άνθρωπο όπως αυτός, πασαούρηκα. «Όχι απλώς αυτό. Τον αγάπησε. Λατρεία πραγματική. Πόσες υποχρεώσεις, πόσες παραχωρήσεις... (Με πήγε σε εξοχικά κέντρα, σε ξενοδοχεία... Βγαίναμε δυο φορές την εβδομάδα. Οι σχέσεις μας ολοκληρώθηκαν. Όταν άκουμπουσα το κεφάλι στον ώμο του, χαλιωμένη από την έντονη ευτυχία, παρακαλούσα να πέθαινα την ώρα εκείνη της ευδαιμονίας μου. Τίποτα δε μπορούσε να με αποσπάσει από πάνω του...»

Αλλοίμονο, δεν χρειάστηκε να την αποσπάσουν. Την εγκατέλειψε ο ίδιος. Αυτό είναι το μεγάλο δράμα της. Να σ' εγκαταλείψει ο Ισοδύναμος, είναι μέσα στους κανόνες του έρωτικού παιχνιδιού. Μαζί με Ισοδύναμο, θα χάσει ή θα κερδίσει. Έδώ όμως ή μάχη έγινε με άγιες δυνάμεις. Ο ηλικιωμένος με τη νέα, ο νυμφευμένος με την ανύμφευτη, ή κόρη με τον πατέρα πα δίδω, ή ομορφιά με την ασχήμια, ή περιζήτηση με τον αζητήτο. Και να ήττηθ ή εκείνη που είχε την υπερηφάνια!

Δεν άρκεσθηκε δε στην εγκατάλειψη ο ηλικιωμένος. Όταν έγινε νυμφός ο σύνδεσμος πήγε στη μπέσα της κοπέλλας και της είπε ότι δική της ήταν ή πρωτοβουλία, αυτή την παρέσυρε στον άνωμαλο δρόμο! Γεμάτο φρίκη και άπδια τώρα το κορίτσι αναλογίζεται τη βυσία του. Τόσοι λεβέντες, τόσο όμορφα. Και αντί να δοθεί σ' ένα απ' αυτά που την καλούσαν, να χαλάσει τη ζωή της με τον παντρεμένο, τον ηλικιωμένο, τον κωσχημο. Κανένας νέος, λέε, δε θα της κρόταν τόσο худαία και τόσο πρόστυχα. (Τι αυτό σ'ας γράφω. Για να προφυλαχτούν τα κορίτσια. Για να δούν πόση οσπίλα υπάρχει σε πολλούς από τους ηλικιωμένους που κατηγορούν για διαφθορά έμας τους νέους. Νιάτα και πάλι νιάτα...)

Ούτε συζητάει. Τα νιάτα ταιριάζουν στους νέους. Πως όμως να γυρίσει στην τάξη αυτών στους όποιους ανήκει; Αφού, παρά την αποστροφή και την αγανάκτηση της εξακολουθεί να νάχη την καρδιά και τη σκέψη; «Όσο Ναι, τον αγαπώ. Αγαπώ αυτόν τον ξεχάσθ. Δόθηκε χωρίς να το αξίζει. Αγαπώ αυτόν που μου γκρέμισε τον ψυχικό κόσμο. Τον αναζητώ τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Τον παθώ, τον θέλω κοντά μου».

Αυτό όμως δε λέγεται αγάπη. Είναι αρρώστεια, βίσιο, διαστρέψη, κορούμα γεροντοφιλίας. Όταν ή νέα καλή τους άλλους να στραφούν με αγάπη στα νιάτα, από τόν έαυ,τό της τόν ίδιο πρέπει να κλην την άρχη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

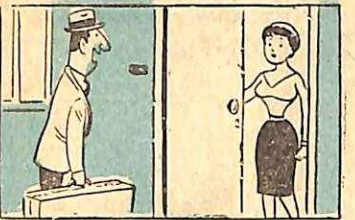
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσάνιου 4-Τηλ. 36-781-Δρ. 4

Ο ΚΥΡΙΟΣ είναι καμψότατος, φρέσκος, αβόνος και χαμογελαστός. Χτυπάει το κουδούνι... κι' ό,τι ψάσει πιασ. Κυρία, κοπέλλα, θάβει να ναι νύστιμ. - Δεσποινίς... έχω πρώτης τάξεως είδη. Και σε τιμές καταπληκτικές ευκαιρίας! Με δώσεις και χωρίς προκατάβολη.

Και άοχίζει - πον προφθάσει

έχι ν' απάντηση ή «πελάτισσα» μά και να πάρη άναυγη άκόμα-άρχίζει να βγάδι από μια μικρή βαλίτσα τα «δολώματα». Κολλίες, ρολόγια, καλτσες, αρωματα, καλλυμνία, γάντια...

- Διαλέξτε ό,τι θέλετε! Και όσα θέλετε! Κι' όλα να τα πάρετε, δε με νοιάζει. Έγώ έχω μενάλα «στόκ». Κι' ένα εικονάκι να μου δίνετε ή βδομάδα δε μ' ενδιαφέρει. Κι' άια δεν έχετε, δεν περάζει!

Και ρίχνει ματιές ήδυπαθούς λαχτάρας και τολμηρές όπτικής διεξόδους.

Να περάσει μέσα, να διαλέξει με την ψυχία σ'α:

Πάνει το «κόλλο»: Αυτό είναι επανγεννατικό μυστικό του... αίσθηματικό ψευτοπλάσι! Τ' κάνει, αλβήα ο άνθρωπος, νιά να... κατακτηση νυναικές!

ΓΟΗΤΕΙΑ και «ρεξ» έκατό τοίς έκατό. Κοομί να το βλέπεις στον ύπνο σου και να χάνεις τρία κιλά την ήμέρα. Μάτια μαννίτες, χαμόγελο πυρετός, λίκνισμα σερίους και βεζούδιος.

Μπαινει στο σοδαρό νραφείο του κ. Διευθυντού της Έταιρίας.

- Όρίστε, δεσποινίς.

- Ηρώε, για δακτυλονράφος.

- Παρντόν.

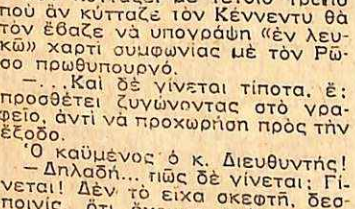
- Για δακτυλονράφος ήρωε.

- Ναί... το άκουσα. Αλλά... συσυχώς δε θέλωμε δακτυλονράφο!

Άνοιγει κάτι πελώρια μάτια, γεμάτα προπονημένη κατάπληξη:

- Δε θέλετε...

- Όχι... δε ζήτούσαμε.

- Μπα, δε βάλατε σεις την άγ νελία; Θάκαν ίσως λάθος στο μέγαρο. Κιμια! Είναι τόσο ώραια έδω!

Φο... Καθίστε να συζητήσουμε... - Εύχαριστώ πολύ! Το δίνετε ή ήδια, στο πατάρι κοομικού μπορ και μάλιστα με γαλοφώνως. Η φίλη της άκούει με πολύ ενδιαφέρον.

- Λοιπόν:

- Λοιπόν, φυσικά με κράτησε κι' αυτός. Απλά με προσέλαβε. Τώρα θα πάω σ' άλλον.

- Μα άου σε προσέλαβε αυτός;

- Τέσσερες με προσέλασαν ως τώρα. Για τόν πέμπτο πάλι! Άια παρς άπόσος, να δουλεύς όκτώωρο, πέντε προϊτάμενοι δεν είναι πολλοί. Θα είσαι κι' άδ'άθετη!

- Εύκολη δουλειά, έ:

- Όσο εύκολο να γίνης σ'ατ' του κινηματογράφου! Η έστ' και δεύτερη! Θέλει βλέςεις κάποια προσόντα!

- Σαν τί δηλαδή:

- Να έξερς γραφομηχανή! Και γελάνε και οι άκοοαί, ό τολμηρότερος των όποιων κάνει: το «σοβαρό» και άφνει την κάοτα του στο τραπέζι, με τη σημείωσι: «Ζητείται προσωπική, άα κτυλονράφος».

- Θα πάς; ρωτάει ή φίλη σιγά.

- Άν αποφασίσω ν' άρχισω τις υπερωρίες!...

ΣΤΟ «Καφέ-Έσπρέσο». Οι ζαχαρές γεμάτες ζάχαρη νιά να βάζη ό πελάτης στο φλυτζάνι του όσο θέλει.

Η κομψή κυρία με το σκυλάκι στην άγκαλιά, παίρνει τόν καφέ της. Το σκυλάκι εκδηλώνει επιθυμία να γευθ ή ζάχαρη. Η κυρία τα λυγνίει, και ή μικρή σ'αροφτάλα γλωσσιστά τον άρχίζει να τέρπεται νευοτικώς με πολλή χαρή!

- Θα πληρώσω τη ζάχαρη, δηλώνει ή κυρία. Όσο φάν και το υπόλοιπο θα το χυστεί!

- Μπροστά μας! Λέει άνριεμένος ένας κοντόρτος κύριος. Γιατί έχω πινω καφέ κάθε μία ώρα έδω!...

Η κυρία τόν κυττάζει με περιφρόνηση και λέει δυνατά:

- Μπουμπι, θα δεχόσουν να φιλήσης τόν κύριο;

Αλλά ο κύριος αινιδίως νανκαίνεται να νάχη σ'αί αυτός της ζάχαρη.

- Με συγχωρείτε, μαντάμ! Το σκυλάκι είναι καθαρό, βέβαια... δεν το είπα νιά να το προσάλω. Παρντόν!

Και ή κυρία πολύ άζιοπρεπώς:

- Μπουμπι, ο κυριος σου ζήτησε συννύμη! Μπορείς να τόν φιλήσεις!

Και τού κώνει το Μπουμπι σ'α μούρη θριαμβευτικά!

Τεντυμπούσους χαριτωμένους!

Ο τηλεφωνικός θάλαμος ήταν κενός, άλλα μπροστά στην άνοιχτή πόρτα ήταν καθισμένος κι' έβουλε, κυρ όλεκτικώς σαν κέρβερος, ένας τεράστιος σκύλος, ράτσας «ντανουά» και νέους άρενικούς, που γούλαζε σ'α πελκίαση, πότ-ποτε κι' έδειχνε τα σουβλερά δόντια του.

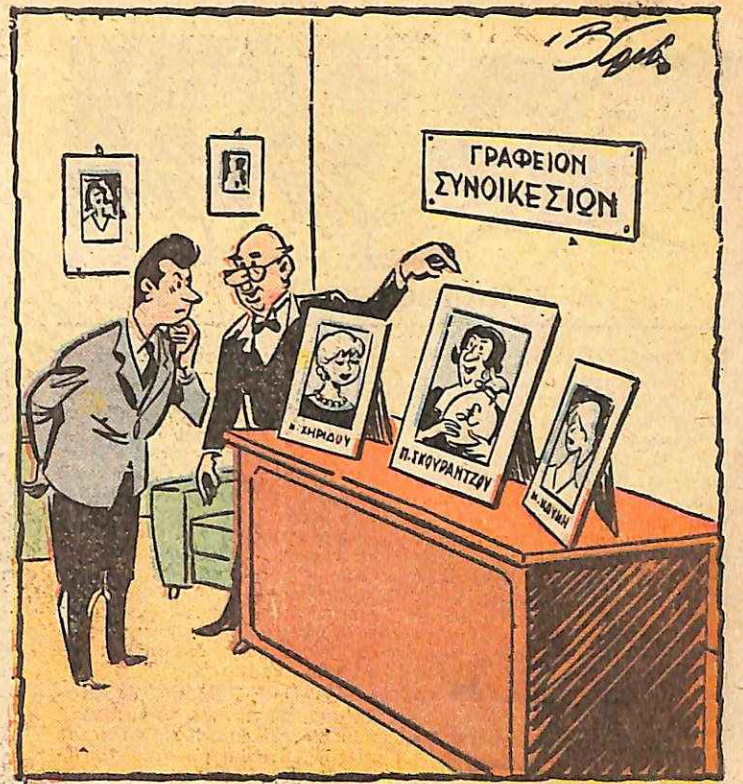
Σε λίγο μπήκε κι' ένας άλλος στην ούρα και περίμενε τη σειρά του να τηλεφωνήσει.

- Τίος είναι ο σκύλος; ρώτησε από περιέργεια.

- Μία δεσποινίς τηλεφωνούσε πρό όλιγου, τού έζήτησαν οι άλλοι. Φαίνεται, όμως, ότ της σ'αφθηκαν οι μάρες. Πεταχτηκε. Λοιπόν, στο προίπερο ν' αγοράσει άλλες. Και έδεσε το σκύλο στην πόρτα... νιά να μη χάση τη σειρά της!

Πολύ έξυπνη και ζώα, τέλος πάντων, οι σκύλοι. Άλλά πολύ έξυπνη και οι τηλεφωνικοί θάλαμοι του τύπου «Έδω τηλεφωνείτε!»

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Προτιμήστε τη δεσποινίδα Πραξιθέα Σκουράντζου. Ντύνεται, στολίζει, νοικοκυρεύει!... (Το Β. Χριστοδούλου)

Λυριμά τραγούδια

ΦΙΝΑΛΕ

Πως νουσταλγούσα να σε δώ
σε μια γωνιά, σε μια όδο
να σε κυττάω λίγο
να πάω καί να σου πώ
να ψιθυρίσω «σ' αγαπώ»
και ύστερα να φύγω.

Κι' έσύ, όταν με δής, εθής,
σ' αλήθεια να συγκινηθής
να μη το βοής γελοίο
να θυμηθώ τα παλιά
που τ'όσχαγ' από τη δουλειά
κι' έσύ απ' το σχολείο.

Και να που τώβλε ή ζωή
και μέσ' το τραίνο ένα ποιώ
μς ήθε ή ευκαιρία.
Τα μάτια μου σ'απείναν
κι' είπα σ'α μάς «σ'αγαπώ»:
— Χάισω πολύ, κυρία...

Ήταν ο άντρας σου κοντά
που άκουσα να σ'απαιτά
πολύ βαρετισμένα
κι' ήσωνα δίπλα του δειλή
να κι' άπνεύλητη πολύ
με μούτρα κοροαμένα...

— Πως είπα; ούτως. Κι' αλά
μου είπες: «Βάσανα πολλά,
παιδιά... δουλεύς στο σπίτι!»
κι' έπαπα πιά να νουσταλγώ
και τότε πόσες κι' έγω
τη γονταυλή σου μύτη.

«Τί ευτυχία σκεφτήκα,
«που τότε δε υπερδευτήκα
και μπήκε κάποιος τ'ότος!»
Οέ μου, πως τόν φώτισες!...»
— Τί σκέπτεσθες με ούτως;
— Μα τίποτ' άπολύτως!

Βγήκα στη στάσι μου έγω
— πήγα εκεί μέσα να πινώ!
να επιθυμώ λίγο
και νουσταλγώ να σε δώ
«σε μια γωνιά, σε μια όδο
και ύστερα να φύγω»...

ΕΥ.

Ο ΠΑΛΗΟΣ ΔΙΣΚΟΣ

ΉΤΑΝ μιά βαρεία, συννεφιασμένη χειμωνιάτικη βραδιά. Έβρεχε. Είχα υπήσ' ένα κατάρτιγμα γραμμωφόρων για ν' αγοράσω δίσκους. Μά δεν είχα βρή ακόμη κανένα του γούστου μου. Μιά ξανθούλα πωλήτρια έβαζε διαρκώς καινούργιους στο γραμμωφόνο.

Σε λίγο, υπήρξε ένας άντρας στο κατάρτιγμα. Ήταν σαραντάρης, λίγο άβελος, σαν τους χωριάτες που πρωτοερχονται σε μιά μεγαλούπολη. Τα μάτια του, βαρεία χαμένα στις κόγχες, είχαν μιά παράξενη λάμψη. Μιλούσε αργά κι' η φωνή του φαινόταν να βγαίνει απ' τα βάθη της ψυχής του.

— Θέλω ένα ώριμο, ένα δίσκο, είπε στην υπάλληλο.

Εκείνη του έφερε ένα χοντρό κατόλογο.

— Όχι, της είπε, δε θα μπορούσα να τα βγάλω πέρα μ' αυτό το βιβλίο. Είναι ζήτημα άλλωστε αν υπάρχει στον κατόλογο ο δίσκος που ζητώ. Τον είχα ακούσει πριν από πολλά χρόνια. Θυμάμαι μονάχα πως είχε πράσινη ετικέτα.

— Είναι τόσο δίσκοι με πράσινη ετικέτα! Μπορείτε να μου πείτε τον τίτλο του;

— Παύ να τον θυμηθώ; Έχουν περάσει τόσα χρόνια! Και τραβήξα τόσα από τότε!... Θυμάμαι μονάχα πως ήταν μιά ασημένια, μιά «μπλουζ» με πράσινο ρυθμό. Κι' εκάτο χρόνια να ζήσω, δε θα την ξεχάσω. Μου θυμίζει τη ζωή, τη χαρά, τα όνειρα του ερωτα...

Τότε ακριβώς είχα γνωρίσει τη Μάρσ' ένα ρεστωράν της 42ας Όδου, κάποια βροχερή νύχτα που οι σταγόνες της βροχής μοιάζανε σαν άσπιμένες.

Τό φθινόπωρο ήταν παγερό, κι' ωστόσο ένοιωθα το αίμα να βράζει στις φλέβες μου, γιατί ήμουν μόλις 10 χρονών. Το μικρό εκείνο ρεστωράν μου φαινόταν σαν ουρανοδόχτη. Ήταν γεμάτο κόσμο, μα εγώ νημικά πως δεν υπήρχε κανείς άλλος από μένα εκεί μέσα, γιατί η Μάρσ δέχτηκε να πηθ' ένα ούισκο μαζί μου. Και θα ξέρετε, βέβαια— γιατί και σεις θα ξέρετε— γιατί η ελπίδα των ερωτευμένων έχει τη δύναμη να τους κάνει να πιστεύουν πως είναι μόνοι τους, ακόμη και μέσα στον κόσμο.

«Εκείνο το βράδυ, άκούσαμε μαζί με τη Μάρσ το «μπλουζ» που σας έλεγα. Και νιώσαμε πως θα ήταν η μουσική του ερωτά μας... Η Μάρσ ήταν ξανθή σαν καί σάς, δεσποινίς. Κι' είχε ένα χαμόγελο που ξετράλλαγε όποιον άντρα την κοίταζε... Ήταν καλλονή, το λέγανε όλοι... Ένας κύριος που κέρδιζε εκατομμύρια απ' τα πετρέλαια, της πρόσφερε κάθε πολυτέλεια και την κυνηγούσε επίμονα. Κι' όμως εκείνη προτίμησε έναν απ' τα εκατομμύρια.

«Δε λέω πως έκανε καλά. Απειαντίας, είχε άδικο που διάλεξε τον ερωτα σε μιά ζωή που έχει βάσι το χόρμα. Μά είχε υπακούσει στη φωνή της καρδιάς της. Μου χάρισε ό,τι μπορεί να χαρίσει μιά γυναίκα στον άντρα που αγαπάει.

«Μά ήρθε μιά μέρα που βροχάσαμε όλα τα λεφτά μου. Δε μ' έμεινε πια τίποτα για να πληρώσουμε το ξενοδοχείο μας, το φαγητό μας... Η Μάρσ έπρεπε να φροντίσει για τον εαυτό της. Δε μπορού να την άδική-

σω. Κι' εγώ θάπρεπε να υποκύψω, να φύγω, να μην ξαναδωθούμε, πάλι η μεγάλη δυστυχία διώξη τα αισθήματά της και πληγώσει τις καρδιές μας. Είναι η αιώνια ιστορία!

«Ένα βράδυ λοιπόν εξαφανίστηκε... Δεν την ξαναείδα ποτέ πια... Ίσως ν'αχ πεθάνει...

«Έφυγα τότε, ταξίδεψα μακριά, στη Δύση. Στην άσχη νόμισα πως θα τρελλανόμουν. Υστερα συνήδησα... Συνθίζει κανείς, όταν αγωνίζεται κάθε μέρα για ν'αχ πεθάνει της πείνας... Έμαθα τί είναι η φτώχεια, προπάντων όμως έμαθα τί είναι η ζωή ενός δυστυχισμένου ανθρώπου, που άπομεινε δίχως έρωτα! Όταν γνώρισα κανείς μιά πολύ κόρη που έπασχε και την αγαπήση και περάσει αδέχαστες νύχτες στην αγκαλιά της, είναι δύσκολο να συνηθίση ύστερα στη μοναξιά!

«Κατέβηκα όλα τα σκαλοπάτια. Έγινε ζητιάνος, λούστρος, χαμόλης, σταυλοφύλακας, χρυσωθώρας. Γνώρισα την πείνα, τη δίψα, τη βουλή. Μέσα στην καρδιά μου όμως έμεινε πάντα η ήλιω εκείνης της μουσικής, που μ'ας συνώδεψε το πρώτο βράδυ...

«Μά γιατί σάς τα λέω τώρα, όλ' αυτά; Σεις θέλετε να μάθετε τον τίτλο του δίσκου... Τι περίεργο να υή τον θυμάμαι, ενώ αυτός ο σκοπός είναι ο μάγος πλούτος που υή έχει άπομεινει!... Ποιός ήταν ο τίτλος του;... Είμαι σαν τον άνθρωπο που θέλει να πησ' όνειρό του ένα όνομα που έχει στα χείλη του, αλλά δεν κατορθώνει να το προσέρι...

— Μά σάς βάλω ν' ακούσετε μερικούς δίσκους; πρότεινε η κοπέλλα. Ίσως τ' αναγνωρίσετε.

«Αν δε σάς κάνει κόπο... Ο άγνωστος άκούσε κάμποσα κομμάτια, κυνώνοντας κάπου-κάπου το κεφάλι του άνηπτικά.

— Τότε δεν ξέρω πως να σάς ευχαριστήσω, του είπε η πωλήτρια.

Κι' η φράση της αυτή άνηπχε σαν καταδικαστική άπόφαση σ' τ' αντίτα του.

Καθόταν, με το κεφάλι σκυμμένο και τα χέρια άκουμπισμένα στα γόνατά του. Ξαπτικμένα στα γόνατά του, έπασχε φανικά τινάχθηκε, και το πρόσωπό του φωτίσθηκε άπό ένα ελπιόχισμένο χαμόγελο.

— Θυμήθηκα τον τίτλο! φώναξε. «Δεν το πιστεύω, μά ξαναέσ' μου τ'ον. Αυτή ακριβώς ναπές μου τ'ον. Αυτή ακριβώς τ'ον φράσι, μου έλεγε κι' η Μάρσ ότ' αυτής έλεγα: «Σ' αγαπάω!» ταν της έλεγα: «Σ' αγαπάω!»

Η κοπέλλα πήρε ένα κατόλογο και τον ξεφύλλισε, ενώ ο άγνωστος τ'ον κούταζε, με άγωνία.

— Δίσκος ΡΒ 482... ψιθύρισε σε λίγο η πωλήτρια.

Ο άντρας άναστήναξε βαρεία. «Η κοπέλλα έμαξε στις θυρίδες τ'ων δίσκων.

— Λυπάμαι πολύ, κύριε, έλεγε. Ο δίσκος αυτός έχει ξαναπληθ...

— Έχει ξαναπληθ; Μά δεν είναι δυνατό να τον βρούμε, σε άλλο κατάστημα;... Όστε τελείωσαν όλα, για πάντα!...

Η πωλήτρια τον κούταζε με συμπόνια και του είπε αργά: «Ξαναλήθηκε. Πέρασαν τόσα χρόνια!

— Άντρας σπκώθηκε. — Καληνύχτα σας! ψιθύρισε.

Υστερα βγήκε, λίγο σκυφτός, με στοτό περπάτημα και χάθηκε στο σκοτάδι.

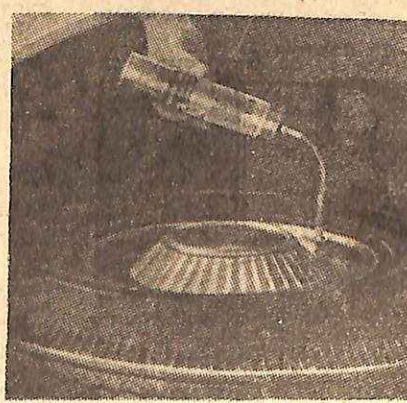
Η πωλήτρια κι' εγώ κούταχτικαμε, άμώλητοι.

Κ. ΜΟΡΤΑΡΙ

Η ΣΟΥΖΥ ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ

Στο ζωολογικό κήπο της Κοπεγχάγης, κανείς επισκέπτης μικρός ή μεγάλος, δεν παραλείπει να περάση μπροστά από το κομμό σπιτάκι της Σουζύ και να θαυμάση την καθοριότητα και την τάξη που έμεινε!... Ποιός ήταν ο τίτλος του;... Είμαι σαν τον άνθρωπο που θέλει να πησ' όνειρό του ένα όνομα που έχει στα χείλη του, αλλά δεν κατορθώνει να το προσέρι...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΕΣ

Η μικρή αυτή πυροσβεστική άντλία για αυτοκίνητα, περιέχει άέρα υπό μεγάλη πίεση, που σβήνει άμέσως οποιαδήποτε έστια φωτιά. Συγγνώμη όμως προρίζεται να προσέρι στους αυτοκινητιστές και μιά άλλη πολύτιμη ύπηρεσία, έπιτρέποντάς τους να γροισμοποιήσουν, σε μιά ώρα ά νάνκης, τον άέρα που περιέχει για να φουσκώσουν υ' αυτόν τα λάστιχα των αυτοκινήτων τους.

Τα άρροτήματα ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

«Ο «Σταμάτης» κι' ο «Γρηγόρης» υπό άυστηρόν έλεγχο!...

ΣΕ μεγάλη βάσανα μπήκαν οι Άθηναίοι με το «Πράσινο κύμα». Αυτός ο «Σταμάτης» κι' ο «Γρηγόρης», που έγιναν τόσο συμπαθείς στον κόσμο, γιατί του προστατεύουν τη ζωή, άρχισαν τώρα τελευταία να τους στενοχωρούν! Σε κάθε γωνία, σε κάθε διάβαση, άπλώθηκε τ' άγκιστρι της Τροχαίας και τους γαντζώνει για να τους κόβη ένα πρόστιμο, που κυμαίνεται από 10-170 δραχμές!

Πέρασε τ' άδιάβατο με το «Σταμάτη», το κόκκινο άνθρωπάκι; Χαθήκατε. Τινάχτηκε στον άέρα ο ήμερσιος προπονητισμός των έξοδων. Τόσο το φαί, τόσο το τσγάρο κι' ο καφές. Τα τελευταία συλλαβάνονται συνήθως από την Τροχαία και πολλές φορές φεύγει κι' ολόκληρο το μεροκάματο!

Ποιός εταίρι, όμως, γι' αυτές τις παραβάσεις; Οι πεζοί; Οι αυτοκινητιστές; Η ο «Σταμάτης» κι' ο «Γρηγόρης»;

Για να το εξακριβώσουμε, κάναμε μιά έπιτόπια έρευνα. Μελέτησαμε το θέμα. Είδαμε πολλές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, συζητήσαμε ακόμη και με τους διαφόρους αρμοδίους των υπηρεσιών, άκούσαμε και τα παράπονα του κόσμου κι' έτσι μπορούμε να σας πούμε τί ακριβώς συμβαίνει.

Μά, προηγουμένως, άς μάς επιτραπή να πούμε τί ακριβώς είναι αυτό το «Πράσινο κύμα» και πως κινούνται κι' έμφανίζονται ο «Σταμάτης» κι' ο «Γρηγόρης». Κι' ύστερα, άφου αυτοί έλέγχουν και κανονίζουν την κυκλοφορία μας, και πολλές φορές τους πληρώνουμε άκοιβά, με τη σε σε μας, θα πρέπει να τους κάνουμε κι' έμεις κάποιον έλεγχο!

Σ' όλη την Ευρώπη και την Άμερική άπό καιρό έχει έφαρμωστή το σύστημα των φωτεινών σημάτων με άνθρωπινες φιγούρες, σε συνδυασμό με άλλα μέτρα των αρμοδίων υπηρεσιών. Έτσι, ύστερα από ένα πλήθος μελέτων, διαπιστώθηκε το έξης. Ένα αυτοκίνητο, με ώριμο ταχύτητα μπορεί να διασχίσει, με ώριμους προποθέσεις, ένα δρόμο πολλών χιλιομέτρων χωρίς να υποχρεωθεί να σταματήσει ποτέ. Τί να το πετύχουμε αυτό και στην Ελλάδα, το ύπουργείο Διοικήσιών, Έργων και Συγκοινωνιών έκανε, με είδικους μετρητές, διαφορές μετρήσεις, κι' έτσι έγιναν τα σχετικά σχεδιαγράμματα του Γραφείου Μελετών Κυκλοφορίας, που άποχολείται με τη λύσι των διαφόρων προβλημάτων της κυκλοφορίας των πεζών και των άκρηματων.

Έφαρμωθήκαν λοιπόν οι μονόδρομοι τα φωτεινά σήματα με το «Γρηγόρη» και το «Σταμάτη» και το κέντρο σηματοδοτήσεως τοποθετήθηκε στην όδο Σταδίου, στα ύπόμενα της παλαιάς Βουλής. Το σύστημα αυτό είναι άληθινα εκπληκτικό.

Μά άς δούμε μερικώς άπό τους ύπολογισμούς, που έκαναν. Στην άρχη, με τους είδικους μετρητές, ύπολογισμούς ο ακριβής άριθμός αυτοκινήτων, που περνά άπό ένα δρόμο, ή ένα χρονικό διάστημα. Έπίσης ύπολογιστική, πόσο χρόνο κοιτάζεται ένας πεζός να να κάνει ένα βήμα. Μετρήθηκε ακόμη το πλάτος των άδων και το χρονικό διάστημα που χρειάζεται κανείς για να τους διασχίσει. Δόθηκε έπίσης ένα μικρό περιθώριο στους πεζούς κι' έτσι άρχισε να έφαρμωζεται ο «Γρηγόρης» κι' ο «Σταμάτης».

Είναι δε γνωστό πως μπήκε ο έφαρμωγός αυτό το εκπληκτικό σύστημα. Τα καλάδια που έγκαταστάθηκαν ύπομεινε στο κέντρο της Άθήνας τα φωτεινά σήματα, ο καθορισμός των διαβάσεων, οι συνδέσεις με τα άξιοθάματα υπακνήματα, που βρίσκονται στα ύπόμενα της παλαιάς Βουλής. Έτσι, δε χρειάζεται να ος αναφέρουμε τον τρόπο την έπισυνώνιας τους.

Μά τα υπακνήματα αυτά δε ρυθμίζουν μόνο τη λειτουργία των σηματοδοτών. Έχουν ακόμη τη δυνατότητα να προσαρμόζονται στις άνάγκες της κυκλοφορίας.

Ποιός λοιπόν εταίρι, που νίνονται παραβάτες οι πεζοί, οι όδηγοι αυτοκινήτων;

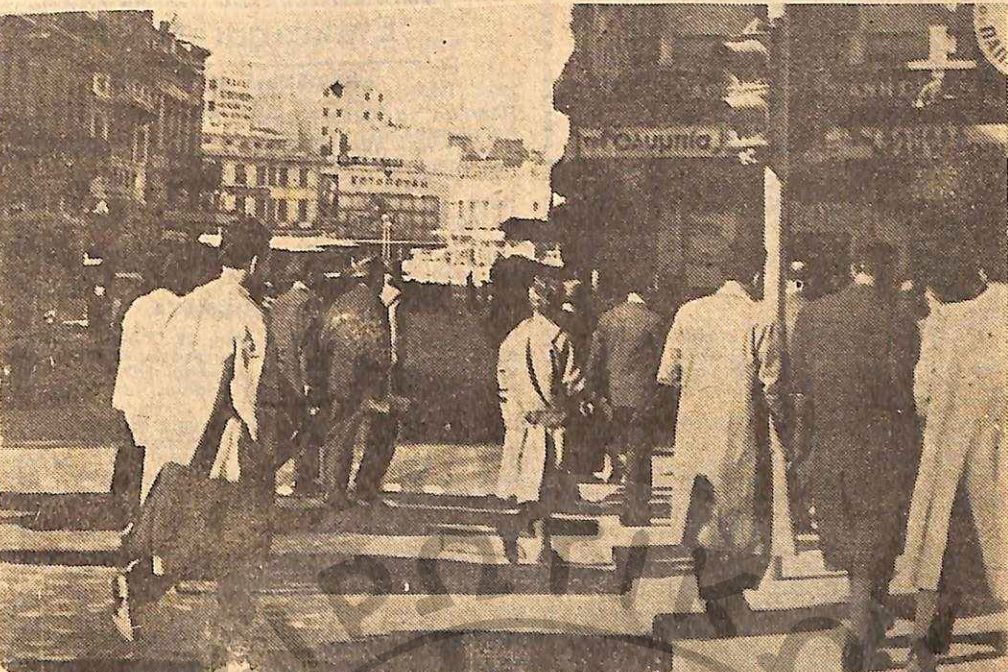
Κάναμε μιά σχετική έπιτόπια έρευνα: Θελήσαμε να περάσουμε τη διασταύρωση των όδων Μητροπόλεως και Οίλεων, στην πλατεία Σταντάγματος. Μόλις φάνηκε ο «Γρηγόρης», ξεκινήσαμε, αλλά δεν προλάβαμε να φτάσουμε στη μέση του δρόμου και φάνηκε ο «Σταμάτης», το κόκκινο. Πήγαμε να συνεχίσουμε το δρόμο μας, αλλά δεχτικαμε τα ύψους. Το βάλαμε, λοιπόν, στα πόδια για να προλάβουμε να περάσουμε στην άπέναντι μεριά. Φαντάζεστε τώρα το δράμα ενός ος, υιάς νυναικάς, ενός παιδιού ή ενός άναήρου.

Τι συμβαίνει ο' αυτή τη διάβαση; Γιατί δε λειτουργεί ο «Σταμάτης» κι' ο «Γρηγόρης»;

Κανονικά, όπως στις άλλες διαβάσεις; Οι άρμόδιοι μάς έδωσαν μιά έξηγησι, που είναι, όμως, άπαράδεκτη.

— Τα σήματα, μάς είπαν, έχουν ρυθμισθεί έτσι ο' αυτό το σημείο άκοιβάς για να μην παθαίνει συμφορή οι κυκλοφορία, να μη φρακάρουν τ' αυτοκίνητα. Δεν πρέπει να καθυστερούν. Έτσι, άφήνουμε και περνάει το πρώτο κύμα του κόσμου κι' άμέσως κατόπιν παρυσάζεται ο «Σταμάτης». Το δεύτερο κύμα του κόσμου άναγκάζεται και μένει στο πεζοδρόμιο. Μέχρι δε να άνοιχτεί η γραμμή των αυτοκινήτων, το πρώτο κύμα του κόσμου εξακολουθεί να ποκωρή άπέναντι, ενώ έχει κιάλας φανή ο «Σταμάτης».

— Μά είναι γεγονός ότι ο «Σταμάτης» παρυσάζεται τόσο γρήγορα πριν να προλάβει ο κόσμος να φτάση ούτε στη μέση του δρόμου. Έπίσης το πράσινο των αυτοκινήτων.

Ποιός φταίει που νίνονται παραβάτες οι πεζοί στις διαβάσεις!...

των άνάγει κι' αυτό γρηγορώτερα. Έτσι, αν δεν τρέξει, δε προφταίνει να φτάση στο άπέναντι πεζοδρόμιο και κινδυνεύει να βρεθεί κάτω από τις άρμας.

— Αυτό γίνεται για να προφταίνουν να περνούν τ' αυτοκίνητα και να μη μαζεύονται και δυσχεραίνουν έτσι την κυκλοφορία. Κι' έπειτα ο κόσμος έκει είναι πάρα πολλός. Άν του άνοιχτούς τη διάβαση, δε θα πλάλη να περάση...

— Μά το ίδιο συμβαίνει και στη διασταύρωση των λεωφόρων Βασιλίσσης Σοφίας και Άμαλίας. Έκει μόλις προφταίνει να περάσει ως τη νηίδα άσφαλείας. Έτσι καθέσαι και περιμένεις μέχρι ν' άνοιχ η πάλι η γραμμή και να περάσεις άπέναντι.

— Δεν πρόκειται, έλεγε για λάθος. Άλλά στο σημείο αυτό έχουμε δύο δρόμους αυτοκινήτων, δύο ρεύματα, που κατεύονται στον ίδιο δρόμο, καθώς κι' ένα ρεύμα πεζών. Έπρεπε, λοιπόν, για ν' άποσυμφορηται η κυκλοφορία, να περνούν τ' αυτοκίνητα γρηγορά κι' οι πεζοί να αναγκάζονται να περιμένουν στη νηίδα.

— Μά γιατί μπορεί ο δύστυχος πεζός να περιμένει; Μόνο ο αυτοκινητιστής έχει δικαίωμα!

— Δεν γίνεται διαφορετικά. Το θέμα πάντως έχει μελετηθεί και σύντομα θα ρυθμισθεί λογικώτερα...

— Οταίε, λοιπόν, οι δύο δρόμοι των αυτοκινήτων;

— Έπρεπε ν' αντιμετωπισθεί κατά κάποιο τρόπο η κυκλοφορία τους στα πιο νευραλικά σημεία...

— Άς δούμε τώρα ένα άλλο θέμα: Τις διαβάσεις των μικρών δρόμων, όπου και ο' αυτοί έχουν τοποθετηθεί σήματα. Το πλάτος τους είναι μόνο πέντε μέτρα, κι' η κίνηση των αυτοκινήτων έλαστική. Με το άναμμα του πράσινου φωτός, περνούν δυο-τρία αυτοκίνητα.

Επειτα ο δρόμος είναι άδειος. Όσο τόσο εξακολουθεί να είναι άναμμένος ο «Σταμάτης» κι' οι δυστυχείς πεζοί περιμένουν σαν κοροίδα. Και φυσικά, χάνουν την ύπομνη τους και πάνε να περάσουν, όποτε τους πιάσει η ταιμπίδα του αυτοδρόμου!

— Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πρόκειται για λάθος, που σύντομα θα διορθωθεί. Ήδη έχουμε κάνει τις σχετικές παρατηρήσεις, έχουν συνταχθεί έκθέσεις, που θα ύποβληθούν στο Γραφείο Μελετών του ύπουργείου και έλπίζεται ότι το λάθος αυτό θα διορθωθεί.

— Πως ύπολογισθή η λειτουργία των φωτεινών σημάτων;

— Για τα αυτοκίνητα πήραμε ως βάση την ταχύτητα των σαράντα χιλιομέτρων. Μ' αυτή την ταχύτητα το αυτοκίνητο μπορεί να βρή άνοιχτες όλες τις διαβάσεις και να περάση. — Και για τους πεζούς:

— Υπολογίσαμε ότι ο πεζός κάνει ένο βήμα ο' ένα δευτερόλεπτο. Έτσι, βάσει του πλάτους του δρόμου άφταμε στο «Γρηγόρη» άναλωνα δευτερόλεπτα. Μ' ένα μικρό περιθώριο. Η όδο Πανεπιστημίου π.χ. έχει πλάτος 25 μέτρων. Άφήνουμε το «Γρηγόρη» περπάτη 27 δευτερόλεπτα. Το χρονικό αυτό περιθώριο είναι άρκετο για να περάση ο πεζός. Όταν άναψη ο «Σταμάτης» ο πεζός έχει ακόμη δυο-τρία δευτερόλεπτα για να φτάση στο τέρμα της διαβάσεως, πριν ξεκινήσει το κύμα των αυτοκινήτων.

— Συμφωνώ, αλλά με το άναμμα του «Γρηγόρη» δεν περνούν μόνο οι πρώτοι διαβάτες. Έξακολουθούν να περνούν, όπως είπαμε, κατά κύματα. Το πόσο είναι άναμμένο π.χ. 27 δευτερόλεπτα. Ξεκινάει στο ένο δευτερόλεπτο και φτάνει άπέναντι στο 25ο. Άν όμως, έφ' όσον βλέπει το «Γρηγόρη» και δεν έρεσι ποτε άναψη, θα πάσει να περάση στο 24ο, τί γίνεται; Δε θα έπρεπε κοντά στο πρόαιο άνωδωπάκι να ξεκινή κατ' άνη κανείς ακόμη καιρό να περσά άπέναντι; Δε θα μπορούσε, όπως τα «ρολόνια» που ύπάρχουν στα βενζινοζα και δείχνουν τον άριθμό των γαλόνων που παίρνει ένα αυτοκίνητο, ένας τέτοιος δείκτης να δείχνει πόσα δευτερόλεπτα έχουν περάσει άπό την ώρα που άναψε ο «Γρηγόρης»;

— Όπως άναφέραμε τα πέντα μελετιούνται, ώστε να ρυθμισθεί ύποδεκτικα η λειτουργία των φωτεινών σημάτων και να έξυπηρετούνται πραγματικά τόσο οι αυτοκινητιστές, όσο και οι πεζοί.

— Άς άφισουμε ότι πολύ σύντομα θα νίνον όλα αυτά κι' ότι οι πεζοί δε θ' αναγκάζονται άλλοτε να βάζουν πέρα από πόδια τους για να περάσουν κι' άλλοτε να καθυλώνονται στην άκρη του πεζοδρόμιου σαν... χαζοί, ενώ ο δρόμος είναι άδειος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

(Από τα στενογραφημένα πρακτικά)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Παντελής 'Ατσίδαρος.
ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ: Παρών.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Εγγενής εν 'Αθηναις, ἔτων 35, καὶ κατοικεῖ ἐν ταύτῃ, οὐδὲς Γενναίου 108.
ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ: Μαλιστα.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Επαγγέλμα.
ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ: Εἰσοδωμτίας.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Διλάση; Τί εἰσοδήματα ἔχεις; 'Απο οἰτίᾳ; Κτήματα.
ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ: Διλάση... νὰ πούμε... ὅχι. Προμηθεῖς κάνω, νὰ πούμε, καὶ παίρνω ἀποσοστά νὰ πούμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μεσίτης εἶσαι δηλαδή; 'Η παραγγελοδόχος;
ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ: Νὰ πούμε...
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τέλος πάντων. 'Ανεγγέλτος ἐμφανίσαι.

ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ: Εἶμαι ἀνεγνός κ. πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Ανεγνός μπορεί νὰ εἶσαι τώρα. 'Αλλά ποῦ εἶναι τὸ ἐπάγγελμα σου; Τί δουλεῖς ἔρεῖς; Εἶσαι τριανταπέντε χρόνων. Πῶς ἔχεις τόσα χρόνια;

ΒΕΡΕΜΗΣ (δικηγόρος τοῦ 'Ατσίδαρου): Εἶχε περιουσία κρῖνε πρόεδρε. 'Εμπορεύμενος ἦταν ἀλλ' ἀτύχησε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κάθεσε, κατηγορεύμενε. Νὰ προσέλθῃ ἡ ἡμὴν τὸ 'Χρηστὴν Μεναιῶν.

ΜΕΓΑΪΡΑ (κοντοῦ, πενήντα, ἀντρογυναικῶν, φρενατοῦλας καὶ μουστακαλῶν): Παρών.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Παρούσα. 'Εγγενής ἔχεις ἐν Νάξῳ, ἔτων 32 καὶ ἐπάγγελμα οἰκίστα. Τί γνωρίζεις γιὰ τὸν 'Ατσίδαρο;

ΜΕΓΑΪΡΑ: 'Εγὼ κ. πρόεδρε, εἶμαι νοικοκυρὰ νυναικὰ καὶ τὸ κοῦτλό μου τῶς καθαρό. 'Εμεῖνα χηρὰ πρὸ ἐικοσῆς ἐτῶν καὶ ἄνδρες καὶ κορίτσια μὲ ξενοντὰ πλύνω μὲ τιμὴ καὶ με δόξα. 'Η κόρη μου, ἡ Ρίτσα, δὲν τῆς εἶχε πιάσει τὸ χέρι ἄντρας ἐξὸν ἀπὸ τὸ θεῖο τῆς τὸν Πολύκαρπο. Μία μέρα, γιατί ἔπλενα καὶ σὲ ἰσοκομείῳ, μὲ λέει ἡ κ. προϊτάμενη τῆς κλινικῆς ('Αγίας Πατάπας): Δὲν τὴ φερνεῖς τὴ Ρίτσα νὰ πλύνῃ μὲ δόξῃ; Ὁ δὲν τῆς τῶς πλύνῃ καὶ ὁ παῖδ' αὐτὴν σὲ τὴ δουλειά, θὰ φτάσῃ καὶ χιλιάριο. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος εἰσάγει, παρὰ νὰ μὴ δοῦν, λέει ('Αδρεφῇ) θάνατ' πρὸ ἀδιορρέας ἐργασίας. Καὶ τὴν πλύνῃ. 'Εκεῖ γνῶρισε τὸν ποσοκίμενο.

ΒΕΡΕΜΗΣ: Παρακαλῶ κ. πρόεδρε! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑβρίζεται ὁ πελάτης μου.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Νὰ ἀποφεύγεις τοὺς χαρακτηρισμοὺς. Μὰ μὰς λέει τὰ γεγονότα. Τί εἶπες.

ΜΕΓΑΪΡΑ: 'Ὅτ' εἶναι ἄτιμος καὶ παλιόδατος.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (κουδούνῃ): Σοὺ εἶπα νὰ μὴν ὑβρίζῃς! Θὰ σὲ τιμωρήσω! Μὲ τὴν κόρη σου τί ἐγίνε; Αὐτὴ νὰ μὰς πῇ.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Μὲ τὴν κόρη μου τί ἐγίνε; Τῆς ὑποσχέθηκε γάμο καὶ τὴν ἀπολάνησε. Καὶ τῆς ἔτρωε τὰ λεφτά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λεπτομερῶς νὰ μὰς τὰ πῇ.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Τὸν ἐννῶρισε σὲ δρόμο. 'Εδῶναι νὰ νύνη, τὴν ἐπαίρει τὸ κατόπι. Μία μέρα τοῦ λέει: ('Εγὼ εἶμαι τίμιος κορίτσι!)

(Κι' ἐγὼ, τῆς λέει (τίμιος ἄνθρωπος εἶμαι). Πιάσανε κουβέντα, δῶσανε ἀνταπόδο, ἔκανε αὐτὸς τὸ σοβαρό ἄνθρωπο καὶ τῆς πρότεινε ἀπορῶνα. Μοῦ τὸν ἔφερε καὶ μὲ τὴν ἑσπέρ. Μὰς εἶπε πῶς εἶναι ἐμπορεύμενος καὶ βγάλει πέντε χιλιάδες κ' ἐπὶ τὸ μῆνα. Λίγο-λίγο, καὶ μὲ τὴν μαλανάνα, τὴν πῆνε καὶ τῆς ἔδωκε ἕνα οἰκόπεδο, ἐδῶ κατὰ τὴν 'Αγία Παρασκευῇ, ('ὅθ' ἂν ἀγοράσῃ) τῆς λέει, ('καὶ θὰ πλυνώ-νουμε χίλιες τὸ μῆνα. Πεντακόσια θὰ δίνω ἐνὶ καὶ πεντακόσιες ἐξού, γιατί ἐγὼ κεράσι τοῦτο τὸν καιρὸν). Καὶ τὸ κορδὶδὸ ἡ κόρη μου τοῦδινε κάθε μῆνα τὸ πεντακόσιο καὶ κ' ἐκρέθηκε καὶ σὲ κλινικὴν τοῖς χιλιάδες ἀπὸ ἐναντὶ ἄνδρα καὶ τῆς εἶπες ἀπὸ ἄλλον. Δίχως καστὶ, δίχως ἀπὸ-δε εἶ τοῦ τῶδινε ὅλα μέχρι φά-νκο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Εοεῖς δὲ μιλούσα-τε.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Εἶχαμε τασκωθῇ. 'Εξ αἰτίας αὐτῆς τῆς αἰτίας. Πῆνε κ' ἔχῃ.

Ο «ΚΑΛΟΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΓΣΙΔΑΡΑΣ, 35 χρονῶν. Κουτοῦμ' «στὴν τρίχα», πα-
πούτ' «στὴν πέννα», πουκάμισο μὲ μάρκα, γραβάτα γιὰ κούκλους
τῆς βιτρίνας. 'Ομφορπὸς μαγκοφῆρων ἐλαφρῶς καὶ ἀριστοκρατι-
κῶν βαρέως. Βέρα, χρυσὸ ρολοῖ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΛΑΣ, κοινὸς τύ-
πος ἀσπὸς δικηγόρου. ΤΑΣΟΣ ΒΕΡΕΜΗΣ, τὸ ἴδιο. 'Ο κ. ΠΡΟΕ-
ΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ. 'Ο κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ. ΠΟΛΛΟΙ
ΜΑΡΤΥΡΕΣ ἀφοτέρων τῶν φύλων. ('Η σκηνὴ στὴν αἴθουσα τοῦ
Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου).

ὁ θεὸς τῆς ὁ Πολύκαρπος καὶ τὸν ἐπαπειλῶσε ὅτι θὰ τοῦ κάνῃ μῆ-
νυσι. Καὶ τὸν εἶπε... τὸν εἶπε μὴ
λέει πολὺ αἰσχροῦ καὶ δὲ μποῦ
νὰ σὰς πλύνῃ πῶ.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δὲ χρειάζεται. Συ-
νεχίστε.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Τὸ λοιπόν, μία μέρα
πάει στὴν κλινικὴν μία κοπέλλα, ἡ
Βούλα ἡ Παρδαλάκη. Νοσοκόμα
κ' αὐτὴ στὰ 'Ηνωμένα Πολυία-
τρεία». Καὶ τῆς λέει πῶς κ' αὐ-
τὴ τὴν ἔχει ἀρραβωνησθῇ καὶ
τῆς παίρνει εὐτακῶς τὸ μῆνα.
γὰ οἰκόπεδο. Τὸν παρακολου-
θῶν καὶ ἀποκαλύπτουσαν ὅτι κα-
θε μέρα γυρίζει τὴς νειτοῖες.
οἰτίᾳ. ἔργοτάσιον καὶ ἰσοκομεί-
α καὶ τ' ἀπογνώστῳ θγάνει τῶρα
πότε μὲ τὴν μὴ τὸν «ἀρραβωνι-
στικῶν» πότε μὲ τὴν ἄλλη. 'Ὅπο-
τες εἶχανε οἱ κοπέλλες («ρεπὸ»),
τῆς ἔδωκε περίπατο. Μία φορὰ
τὴ θδομάδα ἡ μία φορὰ σὲ δε-
καπέντε, γιατί τοὺς τῶς κανε κ'.
ὅλας τάκατες πῶς εἶχε δουλειά.
Εἶχε δουλειά νὰ ξεπλυνῇ ἄλ-
λη. 'Εντεκα κοπέλλες μαζεψθῇ
κάνε. 'Υπάρχοντες, νοσοκόμας κ'
ἐργάτες. Κ' ὁ παλιόδατος...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Εἰπες νὰ μὴν ὑ-
βρίζῃς.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Συγγνώμη. Πῶς νὰ
τονέ πῶ; 'Ὁ ἐξοχώτατος: Τέλος
πάντων. Αὐτὸς, μάτια μου, ζοῦ-
σε μπεῖκα μὲ τὴν οἰκονομίαν του,
σὲ ἀπορτίαν πολυτελείας, μὲ τὴν
νυναικὰ του, μὲ τὰ παῖδιά του,
καὶ εἶχε κ' ὑποστῆρι. 'Εχμῶν,
ἐπὶ χιλιάς καὶ τὸ μῆνα τῶς κανε
μέσ' τὸ νερό. Τὰ βγάζεις ἐξού κ.
πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σιωπῇ. Τελείωσε
κατὰ σοῦ. 'Η πολιτικὴ ἀγωνίᾳ.

ΠΑΡΛΑΣ (συνηγορῶν τῆς μνυ-
τριάς): 'Η θυνάτη σου ἦτο ἀ-
μείψτων ἡθῶν.

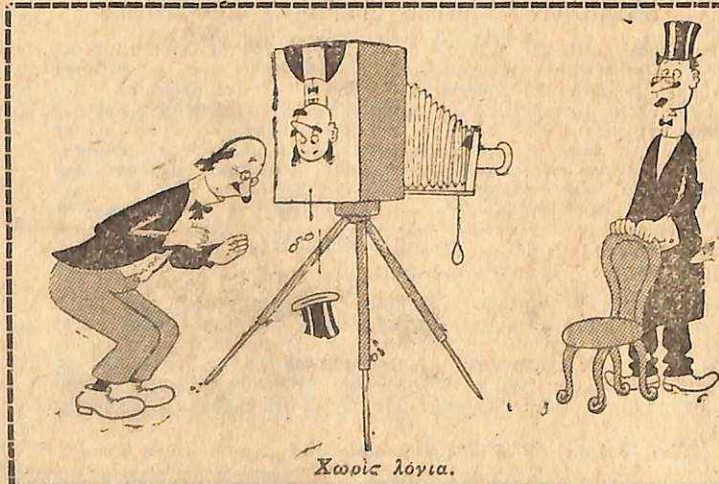
ΜΕΓΑΪΡΑ: Τότες! Ποτές κ. δι-
κηγόρε μου! Ἀσπλάνχη καὶ ἀ-
μόλυπτη!

ΠΑΡΛΑΣ (ἐκνευρισμένος): Μὰ
αὐτὸ ἐννῶν κορίτσια μου! 'Ὅτι ἦ-
ταν τίμιος κορίτσι.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Οὐτε σερνικός νάτος
δὲν εἰπαίνε σὸ οἶπτι.

ΠΑΡΛΑΣ: Καὶ ὁ κατηγορεύμε-
νος τὴν ἀπεπλάνωσε.

ΜΕΓΑΪΡΑ: Κ' αὐτὸ κ' ἄλλα
πολλά! Τῆς πῆρε τὴν τιμὴν τῆς.
ΠΑΡΛΑΣ: Μὰ αὐτὸ ἐννῶν, κυ-
ρία μου! Εὐχαιοστῶ. Δὲν ἔχω ἄλ-
λη ἐρώτησι.

Χωρίς λόγια.

ΡΙΤΣΑ: Αὐτὰ κ. πρόεδρε! Ζη-
τῶ νὰ μὲ προστατεύετε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Ὁ κ. εἰσαγγελεὺς:
'Η πολιτικὴ ἀγωνίᾳ.

ΠΑΡΛΑΣ: Δεσποινίς, ὁ πρῶτος
ποῦ ἐννῶρισε εἶναι ὁ κατηγο-
ρούμενος.

ΡΙΤΣΑ: Βέβαια!
ΒΕΡΕΜΗΣ: Διατὶ θέλατε νὰ μῆ-
νυσατε τὸν θεῖον σας Παύκαρ-
πο Μουρντάρη.

ΡΙΤΣΑ: 'Εξ αἰτίας πού μὲ κτύ-
πησε...

ΒΕΡΕΜΗΣ: Στὴ γυναικολογικὴ
κλινικῇ, γιὰ τὴ δόξῃναι ἐνοση-
λεύθητε.

ΡΙΤΣΑ: Τί σημασία ἔχει αὐτό;
'Εγὼ δὲν εἶπα ὅτι δὲν πῆνα. 'Ὁ
αἷτος ἦταν ὁ κατηγορούμενος!

ΒΕΡΕΜΗΣ: Μὰ τὸν κατηγοροῦ-
μενο τὸν γνωρίζετε; Τὸ πενήντα
ἐγγένος, τὸ φερόμενο. Καὶ τὴν
κλινικὴν ὑπῆκατε τὸ πενήντα ὀ-
κτώ, τὸν 'Ιούλιο! (Κάθεται ὀρι-
σθευτικῶς).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Η μάρτυς 'Ιουλί-
α Σεμνίκλη...

(Καθίσταται τὰ ἴδια). Μαίρη 'Α-
ννιδού. ('Επίσης). Λούλα Παρ-
θενῶν.

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΛΟΥΛΑ (ζωηρῶν, πεταχτῶν, κου-
νιστῶν, τοαπῆνα καὶ βαρραλέα).
Αὐτὸς, κ. ποδῶδες, ἔχει πελατεῖα
πρὸς τὴν νύχτῃ τὸ 'Αρσάκειο!

ΕΦΙΛΟΝ

ΚΕΦΑΤΗ ογκώθηκε σήμερα ἡ
Σοῦζη. Εἶχε δὴ καὶ ἕνα εὖ-
χάριστο ὄνειρο, πού τὴ γέμισε
αἰσιοδοξία. 'Ὁ ὄνειροκρίτης, πού
συμβουλεύθηκε, τῆς ἀπεκάλυψε
πῶς σήμερὰ θὰ τῆς συνέβαινε ἕ-
να ἐξαιρετικὸ γεγονός, πού θὰ
τῆς ἔφερε δόξα καὶ μεγαλεία.
'Η ἐμπνεῖσι τοῦ ὄνειροκρίτη ἔ-
δωσε στερὰ σὲ καλλιτεχνικὴς
τῆς ἐλπίδες κ' ἔτρεξε νὰ ἀναγ-
νεύῃ ἀπὸ τὴν εὐχάριστῃ στὴ μητέρα
τῆς. Ἐξωμνίζοντας:

— Πού νὰ σὰς λέω, μάδερ! Σή-
μερὰ ἡ δόξα θὰ στεφανώσῃ τὴν
κόρη σου μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς τέ-
χνης...

— Τί συμβαίνει, βρέ παιδάκι
μου; ῥῶπως ἀνήσυχῃ ἡ κυρὰ-Καλ-
λιόπη μπροστὰ στὸν ἐξαλλὸ ἐν-
θουσιασμὸ τῆς κόρης τῆς.

— Σημάδια ὄνειρο, μάδερ! Εἶ-
δα πῶς πετούσῃ στὰ ὕψη μὲ στερ-
ρά, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι σή-
μερὰ θὰ ἀνατείλῃ τὸ καλλιτεχνι-
κὸ μὲν ἄστρο καὶ θὰ βασιλεύῃ μὲ
τὸ φῶς τοῦ ἀσπέντου ἀστερά-
κια τύπου Βουγιουκλάκη. Καρὲν,
ὄντως, Χαρίλαος καὶ λοιπὸς...

— Πυρολαμπιέρη. Θὰ γίνῃ ἱερεῖα τῆς
τέχνης, μάδερ!

— 'Ὁ 'Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ! Ψι-
φί...

θύρισε μὲ ἀπόννησι ἡ κυρὰ-Καλ-
λιόπη.

— 'Η σήμερὰ ἂν ποτε! συνέχισε
ἡ Σοῦζη μὲ τὴν ἴδια παραφορά.

— Κολά, παιδάκι μου, ἤρπασε,
ἔκανε ἡ κυρὰ-Καλλιόπη. Κάνε κ'
ἕνα κοῦν ντου, καλὸ θὰ σοῦ
κάνῃ...

— Νὰ ἡρεμῇ, ἀπόρησι ἡ Σοῦ-
ζη ἀναστατωμένη. Πῶς νὰ ἡρε-
μῇ, μάδερ, ὅταν μέσῃ μου θρόν
τοχτυποῦνται ἡ δαίμονα τῆς
τέχνης;

— Κέρωσε ἡ κακομοῖρα ἡ κυρὰ-
Καλλιόπη, ἀκούγοντας τὴν κόρη
τῆς νὰ βεβῶνῃ πῶς ἔχει μέσῃ
τῆς δαίμονα.

— Στ' ἄντρο θοῦνᾳ καὶ ὄρη! Ψι-
φί, ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὴν 'Αγία
'Επιστολὴ ἀπὸ τὴν ὀλάνη γει-
τονία, ἐνὶ ἡ Σοῦζη μὲ τὸ ἴδιο
ἀπόκομο ὄψος περιέμενε ἀπὸ σι-
γὴν σὲ στιγμὴν τὸ προσκόλλητο
τῆς δόξας καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ
μεγαλείου.

Σαφινὰ κτύπησε τὸ τηλεφῶνο.
'Ανασκήρτησε ἡ Σοῦζη. Κατὶ τῆς
ἔλεγε, πῶς αὐτὸ τὸ τηλεφῶνῳ
θ' ἄλλαξε οἰκτικῶς τὸ καλλιτεχνι-
κὸ τῆς μέλλον.

Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ μὲ κου-
μένη τὴν ἀνάσα.

— 'Η δεσποινίς Σοῦζη; ἀκούστη-
κε μὰ ἀντρίχῃ σὺν τῷ ἐκτι-
νοῦσε ἀπὸ τὸ τηλεφῶνο τοῦ γει-
τονικοῦ καρενείου, ὅπου ἦταν
μαζεμένοι οἱ γνωστοὶ νεαροὶ φαρ-
σέρ καὶ ἀκούγοντες τὸν ἀσχη-
κλὸν ἕνα μαντράκι μὲ μου-
στάκι-πού τηλεφώνουσε στὴ Σοῦ-
ζη, σκαρῶντας μὴ καίνουρνια
φάρσα.

— 'Ὅριστε: "Ὁχι, δεσποινίς! Δὲν
εἶμαι παρανόμος, οὔτε σκηνωθῆ-
τες. Εἶμαι ἕνας θαυμαστὸς σας.
Εἶναι ἀγνωστὸς θαυμαστὸς σας,
κ' ἔχω νὰ σὰς πρῶτειν μία ἰ-
δέα, πού θὰ σὰς βγάλῃ ἀπὸ τὴν
ἀφάνεια καὶ θὰ σὰς ἀναδείξῃ σὲ
καλλιτεχνικὸ ἀστεριῶδες. Πρῶτε
νὰ κάνετε κάτι ἐντυπωσιακὸ καὶ

Ἰδιότητες ἀστερός

συναρπαστικῶς, δεσποινίς, πού νὰ
ἐντυπωσιάσῃ τὴν κοινὴ νύνη καὶ
νὰ δώσῃ λαθὴ στοὺς δημοσιονό-
μους νὰ ἀσκοληθῇν μαζὶ σας.
Νὰ νράψουν οἱ ἐμπνεῖδες. Νὰ
βουίξῃ ὁ τόπος καὶ τότε, δεσποι-
νίς Σοῦζη, δὲ θὰ προσθαίνετε νὰ
ὑπογράφετε συμβόλαια. Τί νὰ κά-
νετε; Μὰ σὰς εἶπα κάτι πρῶτ-
ο καὶ συναρπαστικῶς. Καὶ μὴν
ἀρνῆτε. Σήμερὰ κίλας!

— 'Η καὶ μὲν ἡ Σοῦζη τὰ εἶχε
χάσει. 'Η ἰδέα ἦταν περίφημη.
'Ερχότανε μάλιστα στὴν κατάλ-
ληλῃ ὥρᾳ, πού εἶχε δὴ ἐκεῖνο τὸ
ῥαῖο ὄνερῶ. Ἰσως ὁ ἀγνωστὸς
θαυμαστὸς τῆς νὰ ἦταν σταλιε-
νός ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς
μοῖρα γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὴ
λεωφόρῳ τῆς ἐπιτυχίας. 'Επρεπε
τὸ γρηγορώτερον νὰ κάνῃ κάτι
πού νὰ ε

μακείο. Κι' έκρινε φρόνιμο, λοιπόν, να διακόψει την προσωπική του δια-
νυκτέρευση. Έγώ θα φύγω γιατί σπιδάμωμαι
άσχημα, είπε στον υπάλληλό του.
Έχε το νου σου μην κάνης κανένα
λάθος στις συνταγές. Και το πρωί
παροδίνεις στον άλλο. Κάλεσέ μου
ένα ταξί.

★
Για πρώτη φορά, στο διάστημα των
δύο εβδομάδων, βρήκε την πόρτα κα-
λά κλεισμένη. Έβαλε στο νου του
πως την είχαν φτιάξει κι' ευχαριστή-
θηκε. Άναψε το φως στο χάλι, κρέ-
μασε το καπέλλο του και προχώρησε
προς την κρεβατοκάμαρα. Πάτησε -ο
κον'μπι του πορτατίο κι' έμεινε! Στο
κρεβάτι, δίπλα από τη γυναίκα του,
ένας άντρας! Και ποιος; Ο Χάρλι-
σας. Μουδιάς καπλόαβε όλη τη
σκαμνισιά. Άποψε που είχε όθει
κτενέσει, έπαρ'εληνεν τα πούλιακά
μου να του σκαρτσούν αυτή τη θρω-
μερή ιστορία μέσα στο ίδιο του το
σπίτι. Και, για να είναι πιο σίγου-
ρος, πέρασε ο φιλαράκος από το
φαρμακείο, τάχα για ν' αγοράσει ένα
ασώμα, ενώ ήθελε να βεβαιωθεί, ότι
το θέμα δε θα έγκατέλειπε το φαρ-
μακείο, πριν από τις ξή. Διανυκτε-
ρευσι αυτός ο δυστυχής στο κατάρτι-
μά του, άλλη διανυκτέρευση στο λό-
γιο του εδω. Μόνο που δεν είχαν
λογαριαστεί αυτόν τον ποκοκεφαλί και
τα ρίγη, που του έστελινε η θεά.
Πρόσκει, για ν' τον φέρη πιο κον-
τά στο σπίτι και να του ανοίξη τα μα-
τια.

Άναψε όλα τα φώτα κι' έδωσε μία
κλωστή στο Χαρλίσο.
— Άτιμοι! φώναξε μ' όλη του τη
δύναμη. Σηκώθητε!
Τρομαγμένη, έσπινξε η Νίτσα και
είδε τον άντρα της όρθιο κι' έναν
άλλο εξαπλωμένο δίπλα της.
— Ισιός είναι αυτός; ρώτησε.
— Μπα! Έκανε με ασκαρκότατο ή-
φος ο κ. Χρυσάνθος. Δεν ξέρουμε
και ποιος είναι! Νά λείπουν οι υ-
ποκριτές.

Κι' έδωσε ακόμα μία κλωστή στο
Χαρλίσο, που βυθίστηκε σε ύπνο
μαρ' κούας, ήταν. Δεν είχε κινήση
μή την -ροπή. Τώρα τον ξεκέντησε
ο φαρμακικός και η δεύτερη κλω-
στή του άνοιξε τα μάτια.

— Ποιος είσαι σύ; έπαι σαστισμε-
νο. Τι θέλεις στο σπίτι μου;

Κι' έγινε μία σκηνή, που θα την
ένοκαζε καλύτερα ο άεσμος Βοκ-
κάκος. Η Νίτσα έπείνε πως δεν
είχε αντίληψη τίποτα.

— Μπα; Όποτε έρχεται ένας ξένος
άτρας και έπιάνει δίπλα σου και
δεν αντιλαμβάνεσαι τίποτα! Άλλού
αίτια, σε μένα δεν περνάει. Η συνω-
μοσία είναι φανερή.

Ο Χαρλίσο, από την άλλη μεριά,
έβλεπε το κεφάλι του για να θυμηθί.
Δε θυμόταν τίποτα.

Θάνατος λάθος στην πόρτα, είπε.
Η Νίτσα έπεσε στα πόδια του
άντρα της και του όρκιζόταν πως όλ'
αυτά ήταν μυστήρια γι' αυτήν. Έξ-
αλλος ο φαρμακικός, τους έβριζε
και τους δυο, άπαψε μια διμπελλά
κι' άρχισε να τους κατακρίνει.

— Έξω από το σπίτι μου, άθλιο!
Έγινε μία φασαρία, που άνα-
στατώθηκε όλη η πολυκατοικία. Ξύ-
πησαν κι' από τ' άλλα διαμερίσματα
και βγήκαν άνθρωποι με πυτζάμες
και γυμνάσια, για να μάθουν τι συ-
βαίνει. Βγήκε και η Φωφώ και είδε
τον άντρα της να τον κυνηγούν από
το κάτω διαμέρισμα, με τα ρούχα
και τα παπούτσια στο χέρι.

— Αύριο θα τα ποίμε! το φώ-
ναξε ο αγριεμένος φαρμακικός, με
μία τελευταία διμπελλά στην πλάτη.
Νά σε μάθω, έγω να ξεπαίσεις από
το φαρμακείο να ρωτάς τι ώρα θα
γυρίσω στο σπίτι. Παλιάνθρωπε!

Από κει κατ'έρα τον παράλαβε
η Φωφώ. Όποτε έτσι, έ: Τάχες με την
από κάτω, άχρηστ, κι' έγω κάθομαι
άπάνω και περιμένω...

— Ένα βάζο, που του ήρθε κατακέ-
φαλα, τον συνέφερε άμέσως από τη
ζαλάδα του. Προσπάθησε να θυμηθί
τα καβέκιαστα κι' έδωσε την απολο-
γία του.

— Και πόρτα έκανε το κλειδί σου
στην ξένη πόρτα, βρέ;

— Αυτό κι' έγω δε μπορώ να κα-
ταλάβω ακόμα.

— Κι' από το φαρμακείο γιατί
πέρασε;

— Για να σου αγοράσω αυτό το
ασώματάκι!

Η Φωφώ τ' άπαψε και το σφεν-
τόνισε στον τοίχο. Το μπουκάλι έ-

Θεατρικά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πιχάντιο ρεπορτάζ

★ Η Άθινα απέκτησε από την
περασμένη εβδομάδα ένα ακόμα θέ-
ατρο, με το τίτλο «Πορεία», που βρι-
σκεται στην άρχη της οδού Γ' Σε-
πτεμβρίου, είναι το δεύτερο κυκλι-
κό θέατρο, μετά το «Θεάτρο Τέ-
χνης», γιατί η σκηνή του προεκτε-
νεται ημικυκλικά προς την πλατεία,
ενώ οι 350 θέσεις του έχουν επί-
σης ημικυκλική διάταξη, έτσι ώστε
να επιτυγχάνεται άμεση επαφή σκη-
νικής δράσεως και θεατοδ.

— Η «Πορεία» διαθέτει ακόμα
100 θέσεις σε ένα μεγάλο αμφιθεα-
τρικό θεωρείο.

★ Στη σειρά των νέων έργων,
που ανέβασε έφέτος η Έθνική Λυ-
ρική Σχολή, παίζει από προχθές,
για πρώτη φορά στην Ελλάδα, τη
γνωστή όπερέττα του Όφφενμπαχ
«Ωραία Ελένη», που έχει γλυκύ-
τατη μουσική και θεαματικά μπα-
λέτα.

— Τον ρόλο της ωραίας «Ελέ-
νης, παίζει η Άνθη Ζαχαράτου και
τον Μενέλαο ο προσληφθείς τελευ-
ταία στην Κρατική Σχολή, κοιμ-
ικός Χρήστος Ευθύμιου.

★ Η εξαιρετική βεντέτα του έ-
λαφρου τραγουδιστή Μαίρη Μόντ
και το «Τρίο Κιτάρος» καταχειρο-
κροτούνται κάθε βράδυ στο νυχτε-
ρινό κέντρο όπου εμφανίζονται. Ί-
διαίτερα άρεσει το νέο τραγούδι
του μαέστρου Άλκευ Σπάρη «Η
συνειδησία».

— Άρκει να σημειωθεί πως ένα
βράδυ επιδείχθηκε τόσο πολύ ώ-
στε δε χρειάστηκε άλλο τραγούδι
για να κλείσουν το πρόγραμμα τους.

★ Η Άλκη Βουγιουκλάκη, με
τη λήξη του συμβολαίου της, άπε-
φαισε να διακόψει τη συνεργασία
της με τον Κώστα Μουσοούρη, και
να επιχείρησι περιόδια με προσω-
νικό της θέατρο, ακολουθώντας το
παράδειγμα της Τζένης Καραγι.

★ Μία πολύ ενδιαφέρουσα συ-
ναυλία πρόκειται να δοθεί στην α-
θουσα του «Παρνασσού» την Κυρια-
κή το πρωί της 3ης Φεβρουαρίου
1961 με συνθέσεις δύο γνωστών
και αγαπητών συνθετών, του Νί-
κου και Άνδρέα Χατζηπαυστόλου.

— Στο ενδιαφέρον αυτό μουσικό
πρωινό θα συμμετάσχουν οι καλύ-
τεροι Έλληνες τραγουδιστές. Καλ-
ιτέχνες της Λυρικής Σχολής θα
τραγουδήσουν έργα του αείχαστου
μουσουργού Νίκου Χατζηπαυστόλου
και συνθέσεις του γιου του Άνδρέα
Χατζηπαυστόλου, οι: Ρένα Βλαχο-
πούλου, Τώνης Μαρούδας, Νάντια

Μαρούδας.

— Η Γιοβάννα, που το πραγματικό
της όνομα είναι Γιοβάννα Φάσσου,
ειδικεύεται τώρα και στο ένο ρε-
περτόριο, προκειμένου να περιου-
ση άρχότερα στο εξωτερικό.

★ Από τα νέα ταλέντα του Γι-
άργιου Οικονομίδη ξεπήδησε τελευ-
ταία ένας νέος μίμος, ο Βερνίκιος,
από τον Πειραιά, που μιμείται με
καταληκτική επιτυχία τη φωνή της
Βέμπο, της Μουσουργή και της
Κούλας Νικολαΐδου.

— Επίσης, ένας νεαρός τραγουδι-
στής, ο Παναγιώτης Γκούρας, 15
μόλις έτών, άδελφός του γνωστού
τραγουδιστή Φρειδερίκου.

★ Η Δανάη, παράλληλα με τα
νέα ταλέντα, που παρουσιάζει τα-
κτικά στο μπαράκι της, καθώς και
τους πρωταίτιους διανοητικούς
της, καίριωσε και τα αυτόματα
εφευρένια, που συνθέτει επί τόπου
και τραγουδάει άμέσως η ίδια, πά-
νω σε τίτλους πελατών της μπαράκι.

★ Ο μαέστρος Γ. Καταρδής έ-
γραψε ένα επίκαιρο τραγούδι, σε
ρυθμό τσά-τσά, με τον τίτλο «Ο
Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης», που θα
λανάρη την Άποκιά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η Γιοβάννα

Η Μαίρη Μόντ

Κωνσταντοπούλου, Γιόβαννα, Ζωή
Μάγγου, Λόλα Τσακίρη, Ζήλεια,
Σούλα Μπίτσα, Γ. Γαλάνης και το
ντουέτο Μουζας-Λιγνός.

★ Στις επαρχίες γνώρισαν με-
γάλη επιτυχία οι δύο μουσικοί θία-
σοι των αδελφών Καλουτά και των
Αυλωντών - Βασιλειάδου - Ρίζου.

— Ιδιαίτερα στη Λάρισα ο θίασος
της Άννας και Μαρίας Καλουτά,
πέτυχε εισπρακτικά ρεκόρ, με εμ-
έντια 17 χιλιάδες. Οι άδελφές Κα-
λουτά συνεχίζουν τώρα με επιτυχία
τις παραστάσεις τους στο Στρατιω-
τικό θέατρο της Θεσσαλονίκης, δέ-
που ανέβασαν για πρώτη φορά τη
νέα επιθεώρηση του Μίμη Τσιφλάρου
«Άλλος για τον Ήσασα».

Με το θέατρο των αδελφών Κα-
λουτά σημειώνει πολλή επιτυχία
και η γνωστή συμπεριέττα Μαίρη
Λωράνης, που έκανε την επανεμφα-
νισή της στη σκηνή Ιστέρα από ά-
πουσία τριών έτών στο εξωτερικό.

★ Το γνωστό χορευτικό ζευγάρι
«Εδρόςας - Τάντας», που εμφανίζεται
στο θέατρο «Σίτι», ένα από τα με-
γαλύτερα μουσικά θέατρα του Άμ-
στερνταμ, θα εμφανισθί, τον έρχο-
μενο μήνα, στην άγγλική τηλεόρασι
με έλληνικούς χορούς.

★ Μετά τον Άσπασού, ένα άλ-
λο μεγάλο αστέρι του γαλλικού τρα-
γουδιού, θα έλθει, θα έλθι στην
Άθινα, στις άρχες Φεβρουαρίου,
για τρεις μόνο εμφανίσεις.

Η Δαλιδά είναι η πρώτη ξένη
βεντέττα, που άπεύθεσε σε δίσκους
τη γαλλική έκδοσι του τραγουδιού
«Τα παιδιά του Πειραιά».

★ Η Μελίνα κι' ο Ντσασέν θα
εξανάρθουν την άνοιξη στην Άθινα,
προκειμένου να ζωντανέψουν στην
οδόν του χρυσό αιώνα του Περ-
κλέους. Το ρόλο του Περκλή θα ύ-
ποδυθί ο διάσημος Άγγλος ηθοποι-
ός Λόρενς Όλλιε, που θα έλθι επί-
σης την ίδια έποχή στην Άθινα.

★ Η Γιοβάννα, η δημοφιλής
τραγουδίστρια, πέτυχε ένα αξιολο-
γό ρεκόρ με το τραγούδι του Μίκη
Θεοδωράκη «Η μωρία», που θεω-
ρείται ως ένα από τα καλύτερά του.

Η Γιοβάννα, από το πραγματικό
της όνομα είναι Γιοβάννα Φάσσου,
ειδικεύεται τώρα και στο ένο ρε-
περτόριο, προκειμένου να περιου-
ση άρχότερα στο εξωτερικό.

★ Από τα νέα ταλέντα του Γι-
άργιου Οικονομίδη ξεπήδησε τελευ-
ταία ένας νέος μίμος, ο Βερνίκιος,
από τον Πειραιά, που μιμείται με
καταληκτική επιτυχία τη φωνή της
Βέμπο, της Μουσουργή και της
Κούλας Νικολαΐδου.

— Επίσης, ένας νεαρός τραγουδι-
στής, ο Παναγιώτης Γκούρας, 15
μόλις έτών, άδελφός του γνωστού
τραγουδιστή Φρειδερίκου.

★ Η Δανάη, παράλληλα με τα
νέα ταλέντα, που παρουσιάζει τα-
κτικά στο μπαράκι της, καθώς και
τους πρωταίτιους διανοητικούς
της, καίριωσε και τα αυτόματα
εφευρένια, που συνθέτει επί τόπου
και τραγουδάει άμέσως η ίδια, πά-
νω σε τίτλους πελατών της μπαράκι.

★ Ο μαέστρος Γ. Καταρδής έ-
γραψε ένα επίκαιρο τραγούδι, σε
ρυθμό τσά-τσά, με τον τίτλο «Ο
Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης», που θα
λανάρη την Άποκιά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

σπασε και το «Φιέρ ντε πρεντά» βρά-
μισε όλο το σπίτι.

★
Την άλλη μέρα, καταλάγιασαν τα
πράγματα. Ο Χαρλίσο πήρε μαζί
του το φαρμακείο, τον πήγε στο
μπάρ και τον βεβαίωσε πως μέχρι
τις δύο τα έπινε εκεί. Και ο κ. Χρύ-
σανθος δεν άργησε να πεισθί για την
αλήθεια. Κατάλαξε πως ο μόνος έ-
νοχος ήταν η πόρτα.

— Όρίστε, κυρία μου, γιατί φω-
νάω δυο βουμάδες, είπε στην γυναί-
κα του, που τη στήριζε. Άν την
είχες φτιάξει, δε θα είχε δημιουρ-
γηθί αυτή η εξωφρενική ιστορία.
Γιατί σε ρωτά: Τι θα γινόταν άν
είνα πιστόλι άπάνω μου;

— Έχεις δίκιο, Χρυσάνθε. Σήμε-
ρα κιάλας θα τη φτιάξουμε.

Ο Χρυσάνθος, λοιπόν, πείσθηκε
για την άδωότητα της γυναίκας του.
Η Φωφώ το ίδιο για τον άντρα της.

Έλα, όμως, να πείσεις την πολυκα-
τοικία για την αλήθεια, αλλά και τις
γύρες όπου διαδόθηκε το έπισσόδιο,
χωρηριζόμενο με λεπτομέρειες, που
δεν έβγιναν. Όλοι κατατάζουν με είρα-
νο χαμόγελο το φαρμακείο, τη
γυναίκα του και το Χαρλίσο, βέβαια
πως στα κείσασαν και ούτε γάτα,
ούτε ζημιά. Έμεις, όμως, που ξέρου-
με την πραγματικότητα, όφελουμε να
μην άποσυρουμε την έκτιμησι μας
από τους τρεις αυτός ανθρώπους.

Μόνο ν' άποσύρουμε να μπειμε στο
διαμέρισμα του Χαρλίσο, μέγερ-
ς δυο ξεμυρίση από το «Φιέρ ντε πρε-
ντά», που σκορπαι ακόμα το φρι-
καλέο του άρρωα, σε βαθμό που δα-
μορτυρήθηκαν όλοι οι ένοικοι της πο-
λυκατοικίας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΛΑΣ

Χιούμορ

ΒΡΗΚΕ ΤΟ... ΚΟΛΠΟ

— Μου είπαν πως μάθατε πόκερ
στη γυναίκα σας.

— Ναι, εύχολώ!

— Γιατί εύχολώ!

— Γιατί παίξαμε προχτές και της
πήρα πίσω το μισό μισθό μου!

★
— Μετά από λίγα χρόνια δηλώνει
ο νεαρός ζωγράφος στην νοικοκυρά
του: Όλοι θα λένε για το σπίτι σας:
«Έδω έμεινε ο περιφημός ζωγράφος
Φουκερίδης».

— Άν δεν μου δώσεις άμέσως τα
νομίκα που μου χρωστάς, όλο το λένε
από άβριο κιάλας, τον βεβαιώνει έ-
κείνη.

★
Μιά κυρία άφινει το πακέτο, που
κρατάει σ' ένα καθίσμα κι' έτοιμά-
ζεται να κατέβη από το αυτόκινητο.

Ο εισπρακτορας της ρωτά: Άπορη-
μένος γιατί το κανει αυτό.

— Έτσι κάνω κάθε μέρα, που άπαν-
τάει η κυρία. Είνε το φαγητό του
άντρα μου, που έργαζεται στο γρα-
φείο άπολεσθέντων άντικειμένων.

★
— Ένας περίφημος ηθοποιός άπαν-
τούσε πάντα στα γραμμάτια, που του
έγραφαν οι θαυμαστές του και δεν
δίσταζε να ικανοποιή όσες του ζη-
τούσαν μία υποκλίσι από τα μαλλιά
του.

— Άν εξακολουθήσεις έτσι, σε λίγο
καιρό δεν θα σου μείνει τρίχα πα-
ρατήρησι κάποτε ένας φίλος του.

— Όχι έμμεσα, του σκύλου μου! ά-
πάντησε εκείνος.

★
— Ένας παχύς κύριος μπαίνει στο
λεωφορείο. Βλέποντάς τον, κάποιος
άλλος ψυθιρίζει στο διπλανό του:

Κιτάξτε έναν λιποτάκτο!

Μά ο γονός τον άκούει και του
λέει ήσυχα:

— Κύριε, το λεωφορείο είναι σαν τη
Κίωτο του Νόε. Έχει μέσα απ' όλα
τα ζώα... ακόμα και γαϊδούρια!

★
Μιά πονετική κυρία πλησιάζει δυο
ζητάνους, καθισμένους μπροστά στην
εκκλησία.

— Πάσι! Πινάτε τώρα δυο...
— Ό, μόνον για μερικά μέρες,
καλή μου κυρία... Πούλησα, βλεπέ-
τε, στο συνάδελφο το πόστο και τό-
ρα του δείχνω την πελατεία!

★
Μεταξύ συγγραφέων:
— Πέρασαν δέκα χρόνια, άσπου να
καταλάβω πως δεν ήξερα να γράφω.

— Και τότε σταμάτησες;
— Όχι... γιατί είχα γίνει πιά διά-
σμος!

Αισθηματικό μυθιστόρημα από Γιάννας Αναγνωστάου - Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Δύο όρφανές κοπέλλες, η Νέ-
λη Παπαδοπούλου και η Ρίτα Πλα-
ντή, πηγαίνοντας στο Λονδίνο πέ-
θουν θύματα ενός τρομερού ορι-
θοδρομικού δυστυχήματος. Η
Ρίτα σκοτώνεται, μα όλοι νομί-
ζουν ότι η Νέλλη είναι η Ρίτα
Πλαντή και τις δίνουν το δια-
στήριο και τα πράγματα της νε-
κρής φίλης της. Εκείνη δέχεται
αυτή την πλαστοπροσωπεία, για
να νιώσει τον πλούσιο άραβη.
νιστικό της φίλης της, τον Α-
λέξανδρο Καραίτη, που άλλοι-
νισφούσε με τη Ρίτα, χωρίς να
την έχη δη ποτέ. Οι δυο φίλες
έκαναν μεγάλας στο Άναλίσιο
και κατοπιν μαζί πάλι έναρζόν-
τουσαν στο ίδιο νοσοκομείο. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρίτα, πληροφορήθηκε ότι ένας
συμβολαιογράφος στο Λονδίνο έ-
χε από εικοσαετίας ένα βιβλί-
ο καταβέβων 500 λίρων στ' έ-
νομά της. Η Νέλλη δεν παίρνει
τα χρήματα, άραυ ο συμβολαιο-
γράφος δε θέλει να νοσεί. Κι' οι
δυο ήταν παιδιά της βρεφωδύ-
χου. Η Νέλλη, ύστερα από ένα
άτυχο ειδυλλίο της άποφασίζει να
φύγει για το Λονδίνο με τη φίλη
της, για να έργαστεί εκεί σε μία
έλληνική οικογένεια. Όσο για τη
Ρ

Πολλές φορές θα καταλάβεις πως είμαι ανυπόφορος. Θα με υποχρεώσεις πολύ, να μη το δείξεις, ή τουλάχιστον να μη το δείξεις πολύ. Θα το καταλάβω και θα το εκτιμήσω αυτό...

—Μα σ'ας βεβαιώ...
—Άφισε τις κατά συνθήκην ευγένειες, γέλασε ο Λάζαρος Λάτις. Αυτές τις έχω μπει πιά απ'έξω. Θα είμαι πολύ ευνύμων, αν καταρβάνεις να μη χάνεις την ευγένειά σου κι' όταν ακόμη θάχνης κάθε λόγο να τη χάνεις... Όσο για τη διεύθυνση του σπιτιού, θα καταλάβεις μόνη σου τι καθήκοντα πρέπει ν' αναλάβεις... Έξ'αλλου, όλα βολεύουν ρολόι εδώ μέσα, χωρίς νοικοκυρά.

Την κούταξε με την άκρη του ματιού, κάπως ειρωνικά, κάπως μωκικά και τέλειωσε το λογιόδιό του:

—Ένα είναι το πραγματικό σου καθήκον: Ο Λάζαρος Λάτις —Καρίπης.

Η ΚΥΡΙΑ ΕΛΒΙΡΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΟΥ

Τη φίλησε ο 'Αλέξανδρος, όταν 'η συνάδευσε στην έξοδο του σπιτιού, την αγκάλιασε με συγκίνηση:

—Μ'έκανες πολύ ευτυχισμένο, της είπε. Τί να σου πω; Ρίτα μου, κι' ενώ έτρεμα την πρώτη συνάντησι.

Η Νέλλη ήταν ακόμη παγωμένη.

—Λες αλήθεια να με πήρε από καλό μάτι; ρώτησε δειλά.

—Το ρωτάς; Δε στο είπα; Ένοια σου, ο θεός δεν ξέρει από διπλωματίες κι' από ευγένειες!

—Αν δεν του άρεσε, θα τόλγες χωρίς ντροπή. Τον κατέκτησε κι' αυτό είναι μεγάλη ευτυχία και για μένα. Τώρα λοιπόν, γλυκειά μου αγάπη, δεν υπάρχει άλλη δυσκολία. Δεν έχεις παρά να ετοιμάσεις όλοταξί σου. Χρήματα θα σου δίνω εγώ... φυσικά, όσο έχω ευχέρεια, επειδή όπως σου είπα, ο θεός δεν είναι και πολύ άνοιχοχέρης. Πάντως δέλω να κάνεις την προίκα σου ωραία, αξιοπρεπή. Σ'αυτές τις τρεις εβδομάδες που μεσολαβούν ως την ημέρα του γάμου μου, θάχνης πολλά δουλειά, με μοδίστρες και μαγαντζιά. Σκεπτόμουν όμως ότι, είναι αδύνατον να τα καταφέρεις μόνη. Θα σε φέρω λοιπόν σε επαφή με μία πολύ καλή και νεαρά κυρία. Τη λένε 'Ελβίρα Παντελάκου. Είναι ελληνικής καταγωγής, γεννημένη κι' αναθρεμμένη εδώ, και σύζυγος ενός στενού μου φίλου. Αυτή, λοιπόν, είναι βέβαιος πως θα σε βοηθήσει πολύ πρόθυμα σε όλα. Αφού το πρωί θα περάσω με το αμάξι μαζί της, να σ'ας γνωρίσω και να σ'ας άφησω να πάτε στα μαγαζιά...

Πραγματικά, το άλλο πρωί της σύστησε ο 'Αλέξανδρος την κυρία 'Ελβίρα Παντελάκου.

Ήταν μία γυναίκα ίσαμε τριάντα χρόνων, κάπως παχουλή, αλλά πολύ κομψή, ξανθοειδή, θαυμάσια ντυμένη, και άριστοκρατίσσα από την κορυφή ως τα νύχια. Στη Νέλλη φερόθηκε από την αρχή με ύψος ευθυμίας και κάπως προστατευτικό:

—Ένοια σου, θα σου κάνω τελεία μεταμορφωσις. Μη μου λες πολλά λόγια, 'Αλέξανδρε. Κατάλαβα. Με μία ματιά κατάλαβα τι πάει στη δεσποινίδα και τι πρέπει ν' αγοράσουμε.

—Πάντως, 'Ελβίρα, της είπε ο νέος, με οικειότητα, πρόσχε σε παρακαλώ να μη ξανοιχτούμε σε φοβερά έξοδα...

—Τσιγκούνες μουγίνες, γέλασε η γυναίκα.

—Δε φταίει εγώ. Το ξέρεις. Ο θεός ανοίγει το χέρι του χωρίς ενός σημείου.

—Καλά, καλά. Θα κάνουμε

δ,τι πρέπει τον διαβεβαίωσε η κομψή κυρία.

Κι' ο 'Αλέξανδρος έφυγε ευχαριστημένος.

Ξεκίνησαν έπειτα οι δυο γυναίκες για τα μαγαζιά. Η Νέλλη αισθανόταν κιόλας την καρδιά της ζεστή, με τη σκέψη πως είχε διπλα της μία γυναίκα πρόθυμη να τη βοηθήσει, μία φίλη ίσως.

Φίλη! Αναστέναξε βαρεία μονάχα σ' αυτή τη σκέψη.

Η φίλη της βρισκόταν βαθεία στη γη, κάτω από λουλούδια... από ένα μπουκέτο λουλούδια που θα είχαν κιόλας γίνει ένα με το χώμα...

—Ε, της φώναξε η 'Ελβίρα χαρούμενη. Που τρέχει ο νους σου, Ρίτα; Πάμε να ψωνίσουμε τα προικιά σου! Πρέπει να είσαι χαρούμενη.

Αρχισαν να τριγυρνάνε τα μαγαζιά. Η 'Ελβίρα ήξερε και τις τελευταίες γωνίες. Το κακό της όμως ήταν πως ποτέ δεν έφρασε κάτι φθινό. Έτσι η Νέλλη, αγόραζε πάντα πιο ακριβά απ' ό,τι είχε υπολογίσει, κι' αυτό τη στενοχωρούσε.

—Δε θα με φθάσουν τα λεφτά, που μοιδώσε ο 'Αλέξανδρος, πέταξε κάποια στιγμή.

Η γυναίκα την κούταξε ξέγνοιαστα.

—Και τί μ' αυτό; Ξόδεψε κι' από δικά σου. Είναι άνοχη να του δώσεις λογαριασμό; Δεν πιστεύω να μέτρησε την προίκα σου...

—Δεν έχω προίκα!...

Η φράσι ανέβαινε στα χείλη της, μόλις πρόφρασε να τη συγκρατήσει.

Η 'Ελβίρα ήταν φλύαρη, ευχάριστη και κουραστική, συγχρόνως με τη φλυαρία της. Αρχισε να της διηγείται διάφορα κουτσομπολιά από την ελληνική παροικία του Λονδίνου. Της άρεσαν όνόματα, πρόσωπα, περιστατικά που δεν τα γνώριζε η Νέλλη, και κατά συνέπεια που δεν την ενδιέφεραν. Και παθιαίνονταν κιόλας η κυρία 'Ελβίρα, με τις διηγήσεις της:

—Τί γίνεται, παιδί μου, στον κόσμο, τί γίνεται!... Φαντάσου η κυρία Ρότζερς... θάχνης ακούεις για τη Ρότζερς... κόρη του έφοπλιστή Τρανκόβ, που παντρεύτηκε ένα βαθύπλουτο... λοιπόν... τη συνέλαβαν επ' αυτόφωρο με το θυρωρό της πολυκατοικίας της... Κι' ο Ρότζερς, ξέρεις τι έκανε; Έδωλε τα γατιά, προσέφερε στο

θυρωρό και του είπε με όλο το βρετανικό του ολέγμα:

—Ευχαριστώ πολύ... είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να ενδιαφέρεστε για την ευτυχία της σύζυγού μου. Και για να μη σ'ας φέρω εμπόδιο, σ'ας δηλώνω, ότι δεν πρόκειται να επέμβω ξανά...

Έτσι ζήτησε άμέσως διαζύγιο, χωρίς να κινηθεί ούτε ένας μύς του πορτοφύλου του... Τί σου λέει όμως κι' η απαγωγή της κόρης του Ναυλίδη!

—Ποιά είναι πάλι αυτή;

—Μία πολύφερνη κι' άσχημη. Έζησε καλογεριστικά ίσαμε τα τριάντα της χρόνια, περιμένοντας να της βρθ ο πατέρας της τον υπ'οψήφιο. Είχε βάλει όριο, καθώς είπε, να μείνη άνηκη και φρόνιμη ως τα τριάντα. Την ημέρα που έκλεισε, λοιπόν, αυτή την επικίνδυνη ηλικία, τσίτσασε...

—Μόνιμη;

—Φυσικά, όχι.

—Μα άφου λες ότι δεν άρεσε...

—Δεν άρεσε σε ανθρώπους της τάξεώς της. Άρεσε όμως στο νεαρό υπάλληλο του παντοπωλείου που της έφερε τακτικά τροφίμα στο σπίτι. Είναι φαίνεται πολύ όμορφο παιδί... κούκλος. Είκοσιδύο χρόνων. Η Νάτα τον έρωτεύθηκε τεράστια. Είπε στον πατέρα της ότι θέλει να τον παντρευτεί. Ο πατέρας της, φυσικά βγήκε από τα ρούχα του. Η Νάτα όμως το είχε βάλει στο μυαλό της. Και χωρίς διαταγή, άποφάσισε... έκουσία απαγωγή...

—Αχ, αγαπητή μου... όλο το Λονδίνο βούϊζε μέρες...

—Συμβαίνουν πολλά σκάνδαλα εδώ; ρώτησε η Νέλλη, για να φανη πως ενδιαφέρεται κι' αυτή.

—Αρκέτα. Η κοινωνία μας έχει τα καλά στοιχεία, έχει και τα κακά, όπως κάθε κοινωνία. Έγχε όμως και κυρίες πολύ καθώς πρέπει, περιφρονέ. Ας υποθέσουμε, η κυρία Σόφτ, 'Εχεις ακούσει γι' αυτήν;

—Οχι! άποκρίθηκε η Νέλλη. Δε γνωρίζω καμιά, απόλύτως καμιά.

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

ρίζω εγώ, είναι τύπος και υπογραμμός. Μόνον, πούχει μία διασημή μελαγχολία στα μάτια της...

—Είναι 'Ελληνίδα; ρώτησε η Νέλλη. Τ' όνομα είναι αγγλικό.

—Είναι 'Ελληνίδα, γεννημα και θρέμμα. Παντρεύτηκε όμως τον 'Αγγλο Σόφτ. Αλήθεια, λένε πως είναι πολύ άφορτος ο άντρας της. Μερικοί φιδυρίζουν για στενοχωρηθεί αν τον χάσει. Θα πεθάνη κι' αυτή...

—Άκουγε, άκουγε η Νέλλη, και προσπαθούσε να συγκρατή όνόματά:

—Μαίρη Σόφτ... η κυρία που χει τον άρρωστο άντρα... Ρότζερς, η κυρία που άπατήσε τον άντρα της με το θυρωρό... Νάτα Ναυλίδη, η σχεδόν γεροντοκόρη... που άπληθη.

—Θα τις μάθεις, θα τις μάθεις, γελούσε η 'Ελβίρα... Ξέρεις αγαπητή μου, θα έρχομαι μαζί σου όλες αυτές τις ημέρες. Βλέπω ότι σου είμαι άπαραίτητη. Κι' έτσι θα σε υπήσω και στα μυστικά της παροικίας...

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Την έσπρωχνε ν' αγοράζει, ν' αγοράζει η 'Ελβίρα, τόσα, που τρίτη κιόλας ημέρα τέλειωσαν τα λεφτά που της είχε δώσει ο 'Αλέξανδρος.

—Ζήτησέ του κι' άλλα, της είπε με το ξέγνοιαστο ύφος της η 'Ελβίρα.

Κι' επειδή είδε την κοπέλλα να διατάζει, δε δυσκολεύτηκε αυτή να του το φερουνίσσι:

—Η Ρίτα δεν έχει λεφτά... Πρέπει να της δώσεις, αν θέλεις να ντυθί όμορφα, όπως πρέπει.

Ο 'Αλέξανδρος φάνηκε στενοχωρημένος και κάποια στιγμή της είπε ιδιαίτερως, της Νέλλης:

—Αγάπη μου, λυπάμαι που δεν έχω άλλη ευχέρεια τώρα. Καταλαβαίνεις, πως μου είναι δύσκολο να ζητήσω πέρα πολλά μαζεύματα από το βείο. Είναι ένας παρθένος τύπος, σε όλα του. Μπορεί να φανη πολύ γενναίος, δεν ρο, άρα να του ζήτησε. Ξέρεις, του άρεσε να του ζήτησε. Ξέρεις, του άρεσε να του ζήτησε. Ξέρεις, του άρεσε να του ζήτησε.

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

—Φυσικά, που να τις γνωρίζεις; Αυτή είναι μία πολύ όμορφη κυρία, ίσαμε σαρανταπέντε χρόνων... Γλυκειά, ήρεμη, έπιθυμια, και κυρία. Δεν έχει ακουστή το παρομφικό σκάνδαλο της βάρας της... Αν και οι κακές γλώσσες λένε πως κάποτε είχε κι' αυτή μία περιπέτεια... Άλλά, τί να σου πω, όσον καιρό τη γνώ-

Έχεις δεκάρα. Γι' αυτό, λέει, φανέσαι φοβισμένη, έπειδή φοβάσαι μη το ανακαλύψω και μου κοκκοφανή.

—'Αλέξανδρε... έπρεπε η κοπέλλα ταραγμένη.

Την άγκάλιασε, τη οίλησε:

—Κουτό! Γιατί στενοχωριέσαι; Αν ήθελα να πάσω πλουσία, δε θάγαρρα στο περιόδιο, που ξέρε πως το διαβάζουν κυρίως στωγές κοπέλλες. Έχει ένα ιδιαίτερο θέλημα για μένα να είσαι μία απλή και στωχη κοπέλλα. Ακριβώς αυτό περίμενα από σενα.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε πάλι η 'Ελβίρα στο δωμάτιο.

—Τί λες; Τί λες; Έκανε με το χαρούμενο ύφος της.

—'Ελβίρα, άποκρίθηκε ο νέος, σε παρακαλώ, σταμάτα δε ακριβώς. Θα με π'ας στο φούντο.

—Καλά καλά ν'άπασε αυτή. Κι' έκλεισε το μάτι πονηρά στη Νέλλη, σ'εν να της έλεγε πως δε θα λάβαιναν υπ' όψη την υπόδειξί του.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Έδρεχε. Αυτή ήταν η μόνιμη κατάσταση στο Λονδίνο. Το είχε δη η Νέλλη, είχε δη τα περίωρα, είχε τελειώσει τα ψώνια της, με βοοχή. Που ψιχάλε, ποτε ποτιστική βροχή, που βαστούσε όλη την ημέρα κι' άλλοτε πάλι ύπορες τρουερές, που συγκλόνιζαν θαρρείς από τα θεμέλια την μεγαλοπρεπή παλιά πόλη. Έδρεχε κι' αυτή την ημέρα του Σεπτεμβρίου. Ο λονδρέζικος ούρανος δεν έλαβε υπ' όψη, πως κάτω από το θόλο του παντρεύονταν αυτή την ημέρα μία 'Ελληνισούλα, ένα κοριτσάκι που λαχταρούσε για ήλιο, για φως και ζεστασιά.

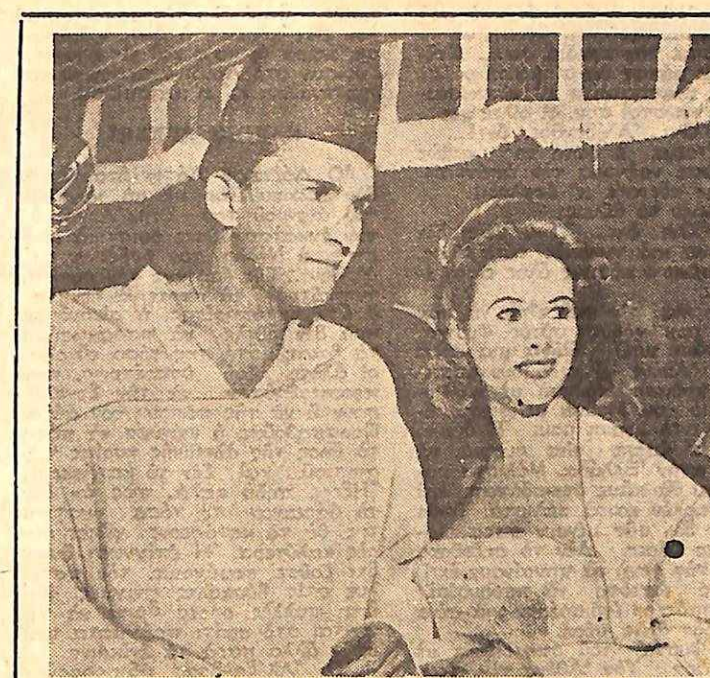
Έδρεχε κι' έκανε κρύο. Στην πανσόν είχαν ανάψει φωτιά, το ίδιο και στο σπίτι του Λάζαρου Λάτις. Παρ' όλα αυτά τουρτουρίζε η Νέλλη όταν κατέβηκε από την πανσόν και μπήκε στο αμάξι που την περίμενε.

Είχε έρθε να την πάρη η 'Ελβίρα Παντελάκου. Αυτή με μία μοδίστρα βοήθησε στο ντύσιμο της νύφης. Αυτή της στάθηκε σά μεγάλη άδελφή. Ήταν ένα κράμα επιπολαιότητας και καλωσύνης, καλής καρδιάς και κουτοποηλιάς. Με τη Νέλλη φερόταν με συγκινητική τρυφερότητα. Έρχονταν όμως στιγμές, που η κοπέλλα καταλάβαινε τα κολικά ματάκια της κυρίας αυτής να στηλώνονται άπάνω της διαπεραστικά, διψασμένα να μωθούν, να εισχωρήσουν βαθιά στα μυστικά της.

Η 'Ελβίρα έδινε την έντυπωσι πως είχε κάποια διαίσθηση, ότι τα πράγματα με τη Νέλλη δεν ήταν και τόσο απλά. Ένώ μιλούσε φιλικά, έγκάρδια, άδασνα έπαιρνε ένα ύφος δύσπρεστο, ανακριτικό κι' άχιζε τις ερωτήσεις. Τότε η Νέλλη τ'όραβε, δεν άνοιγε το στόμα της ν' απαντήσει. Κι' έτσι η 'Ελβίρα είχε αφήσει πολλά σημεία της ζωής της νεαρής Αθηνάϊας ανεξιχνίαστα, προς μεγάλη της στενοχωρία.

Έρριχνε βροχή, κατακλυσμό, την ώρα που βγήκε από το αμάξι της 'Ελβίρας η κοπέλλα. Ο 'Αλέξανδρος την περίμενε στα σκαλοπάτια της ελληνικής εκκλησίας. Έλαχιστος κόσμος, όλοι καλεσμένοι του 'Αλέξανδρου και του θείου αριστοκρατικός. Τουαλέτες κομψές. Χτενίσματα τέλεια, τσόποι, τόνος φωνής, όλα αριστοκρατικά.

Η Νέλλη είχε την έντυπωσι πως όνειρεύεται. Η ώρα και η μεγάλη ελληνική εκκλησία, σ' ένα από τους άριστοκρατικότερους δρόμους του Λονδίνου, είχε μεταβληθεί σε ανθοκήπι. Η Νέλλη έτρεμε από έναν άοριστο φόβο. Οι

Ο ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΣ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ο Λάος Ρήθεντλου, γυνίς της Μπαρίπαρα Χάπτον, που θεωρείται η πιο πλούσια γυναίκα της εποχής μας, παρεωθήκε από μισρών, μαζί με τη μηπάτη του, τη νεαρά στο Τζιλ Σαιν Τζόν, σε μία δεξίωσι, που δόθηκε σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Λονδίνου. Θέλοντας να διαποήσει το ινκόρνιτό του, ο έκεντρικός Λάος έφτασε στη δεξίωσι ντυμένος σ'αν Μα. σοκινός και φορώντας βέσι. Φυσικά η παρουσία του πέρασε κάθε άλλο πιασά άπαραήρητη και ύστερα από λίγο όλοι ήξεραν ποιος ήταν. Ο Λάος Ρήθεντλου, 24 χρόνων, προένοται από τον τρίτο γάμο της Μπαρίπαρα Χάπτον με το Γερμανό θαρώνο Κουρτ Χάουε Βίτε Ρήθεντλου. Η δε ωραία μηπάτη του, 19 χρόνων, πρόοτασε ήδη να παντρευτεί μία πρώτη φορά και να γιορίσει.

στιγμές αυτές πούπρεπε να είναι οι πιο ευτυχισμένες της ζωής της, στάθηκαν αληθινά μαρτύριο γι' αυτήν. Φοβάταν... Νόμιζε πως όλα τα βλάμματα την κούταζαν ειρωνικά. Είχε την έντυπωσι πως όλοι γελούσαν μαζί της:

—Τί άδέξια, τί άδέξια!...

Νόμιζε πως άκούγε αυτά τα λόγια. Ήταν σίγουρη πως έκανε το παιχνιδί πριν το άρχισι κιόλας. Ήταν σίγουρη, πως όλοι αυτοί οι άριστοκράτες κι' οι άριστοκράτισσες θα καταλάβαιναν το φόβο της, θα μάντευαν.

Η ιεροτελεσσία όμως τέλειωσε χωρίς να γίνη το παραμικρό που θα μπορούσε να την παρουσιάσει γελούσα. Είχε βάλει όλη της τη βέλησι να φανη άφορη την ώρα που μυστηρίου. Δεν ήθελε να δώση άφορη στον 'Αλέξανδρο να της κάνει την παραμικρή παραπονομή. Θάλεγε κανείς πως είχε ανατραφεί μέσα σ' αυτό τον αριστοκρατικό κύκλο.

Τους στεφάνωσε η 'Ελβίρα, που κάθε τόσο ψιθύριζε και κάποια άδγνία στη νύφη:

—Χαμογέλα λιγάκι...Μη παίρνεις ύψος φοβισμένο!

Είναι αλήθεια ότι στην αρχή του μυστηρίου η Νέλλη φαινόταν τρομοκρατημένη. Όσο συλλογιζόταν πως έστεκε εκεί, ενώπιόν τ'όσων ξένων ανθρώπων, αλλά προπάντων ενώπιον του ιερού της εκκλησίας, με ψεύτικη ταυτότητα, την έπιασε πανικός. Έκείνο που τη συγκράτησε όμως, εκείνο που της έδωσε το θάρρος να σπκήση το κεφάλι και να βγη άσπροποσωπη ως το τέλος ήταν η στάσι του άρραβωνιαστικού της. Κάθε τόσο της έφριγγε το χέρι, κάθε τόσο της έριχνε μία εύλωτική κι' έγκάρδια ματιά. Τον ένοιωθε ψηλό, άδελτικό μαζί και κομψό δίπλα της κι' ήταν ευτυχισμένη που ήταν δικός της. Η χωροδία, έψελνε όμορφα, η εκκλησία άστράφανε από πολυτέλεια, κι' οι κυρίες φορούσαν ωραιότερες τουαλέτες.

Τέτοιο γάμο δε μπορούσε να

Μέσα της όμως δεν πίστευε τίποτα. Ήταν σίγουρη πως έπαιζε κάποιο άπίθανο ρόλο, άρχίζοντας όπο το τ' όνομά της, που δεν ήταν δικό της, και τελειώνοντας στην πολυτέλεια, στα πλούτη, στην άριστοκρατική τυπικότητα, που δεν ήταν κι' αυτή δική της.

Το μόνο που πίστευε δικό της και που της ζέσταινε την καρδιά, ήταν ο 'Αλέξανδρος. Γύριζε τα μάτια της άπάνω του, τον κούταζε, κι' αυτός όλο και της χαμογέλυσε ένθαρυντικά.

Όταν επί τέλους υπήκαν στο αυτοκίνητο και ξεκίνησαν για το ταξίδι του γάμου, την έσφιξε με πάθος στην άγκάλιά του.

—Ρίτα μου... γλυκειά μου γυναίκα... Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου... της ψιθύρισε.

Κι' η Νέλλη θα ήταν κι' αυτή η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου, αν δεν την πάγωνε το ξένο όνομα: Ρίτα!

Άκουη δεν τ' είχε συνήθεισι. Κάθε φορά που τ' άκούγε ξαφνιάζόταν, ανατριχιάζε. Κι' ένοιωθε ένα πόνο στην καρδιά κάθε φορά που άκούγε από τα χείλη του 'Αλέξανδρου χαϊδευτικό τ' όνομα της πεθεμμένης.

ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

Νόμιζε πως όνειρεύεται η Νέλλη. Ο θεός ενώ κρατούσε ως τότε τον 'Αλέξανδρο σε σιδερένια πειθαρχία, φάνηκε ξαφνικά άνοιχοχέρης και μεγαλόψυχος. Τούδωσε ενός μηνός άδεια κι' ένα πολύ σεβαστό ποσόν στο χέρι για το ταξίδι του γάμου κι' έτσι ξεκίνησαν υπό τους καλύτερους οίανους, με το αμάξι του 'Αλέξανδρου.

Την πρώτη εβδομάδα πήγαν και φώλιασαν κοντά σε μία λίμνη στη Σκωτία. Το τοπίο είχε μία παραμυθένεια όμορφιά. Γύρω θουνα χιονισμένα κιάλας, κι' η λίμνη χαμένη μέσα στα δέντρα που όρθωνόνταν, πορφυρές και χρυσές λαμπάδες, μέσα στο φθινόπωρο. Το ξενοδοχείο ήταν μικρό, νοικοκυρεμένο, γτισμένο ειδικά θαρρείς για να φιλοξενή νεόπαντρα ζευγάρια.

Ο 'Αλέξανδρος δεν ήξερε τί να κάνει για να την περιποιηθεί. Γύριζαν όλη μέρα τότε με το αυτοκίνητο, πο

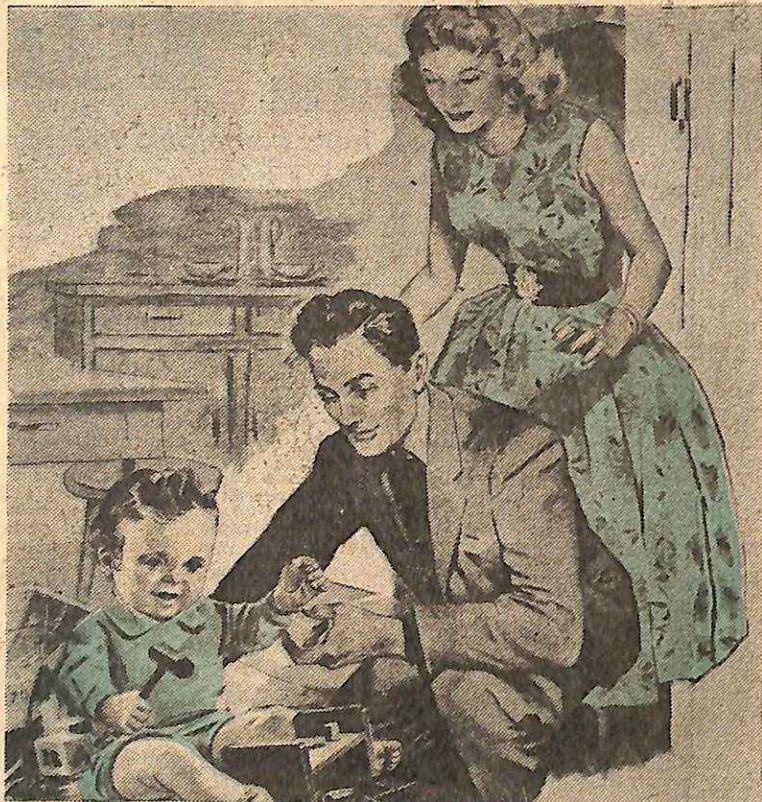
Τά Άψυχα διηγούνται... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«...ΕΙΜΑΙ μιά σόμπα διαρκούς καύσεως — όχι «σαλαμάνδρα», αλλά πρώτη ξυδερή της, μίσητά της. Παρ'ότι σε ένα κατστήμα της οδού Αίολου, περιμένοντας τον πελάτη, που θα με άγοραζε.

«Ο αγοραστής μου βρέθηκε κατά τις άρχες του χειμώνα. Και δεν ήταν ένας, ήταν ζευγάρι. Ένα ζευγάρι ερωτευμένων, που λογαριάζανε να παντρευτούν. Ο γάμος είναι, βέβαια, θερμαντικό γεγονός. Της σόμπας η ζέστη όμως είναι πιο χειροπιαστή και γι' αυτό προτιμάται ακόμα κι' από δυο ερωτευμένους, που τους φλογίζει ο έρωτας...»

«Αγοράστηκε, λοιπόν, ύστερα από μερικά παύσεις, άρκετά εντυπωσιακή, και ιδίως υποσημητική για μένα, και μεταφέρθηκε σε ένα κομψό διαμέρισμα, που φιλοδοξούσε να μετανομασθεί σε «φωλιά». Εκεί μέσα κλειστήκανε οι δυο ερωτευμένοι, που γίνανε σύζυγοι, για να κλεισθήσουν, να φιληθούν και να αγαπηθούν — σαν παυλάι και σαν άνθρωποι...»

«Αναψα για πρώτη φορά μιά θαμπή μέρα, που τη ράντιζε ένθερμικο, και διαπεραστικό, χιονόνερο. Μου βάλανε στην άρχη προσάνναμα δαδί, κι' αχού άναψε, είδανε από πάνω μου ζύλα, για να κάνουνε θράκα. Μετά με γεμίσανε άνθρωκίτη. Φούντωσα και κορώσα! Άνέβασα τη θερμοκρασία το λιγώτερο δεκαπέντε βαθμούς! Είχα την έσοχη ικανοποίηση να βλέπω τους φοροσκοπαντρεμένους μου να κυκλοφορούν μέσα στο σπίτι νεγκιζέ, χωρίς να φτερνίζονται ή να βήχουν... Αυτή είναι η πιο μεγάλη ικανοποίησι για μιά σόμπα εύσυνείδητη...

Ένα γλυκύτατο παιδάκι, όμοιο με ρόδινη κούκλα, ολοκλήρωνε την εύτυχία τους...

Μιά δόμδα (ΘΥΜΑΤΑΙ)

«Δεν έσβυσα όλο το χειμώνα. Σας είπα: Είμαι διαρκούς καύσεως. Άκούστε να με τινάξει κανείς για να πέσουν οι στάχτες μου και να με ξαναγεμίσει. Έτσι διατηρούσα νύχτα και μέρα τη ζεστασιά μου. Τη νύχτα, λίγο πριν πέσουν, οι νεοπαντρώι με κλείνανε, κι' εγώ, πειθαρχική, μετρίαζα τη φλόγα μου και τους έκανα οικονομία στον άνθρωκίτη, διατηρώντας ως το πρωί μιά ήπια γλυκειά θαλπωρή. Το πρωί φούντωνα πάλι! Κι' έτσι ο χειμώνας έμεινε κλεισμένος έξω από τα καλοζεσταμένα δωμάτια κι' οι ερωτευμένοι, που γίνανε σύζυγοι, ζούσανε ζεστοί κι' εύτυχισμένοι... Γιατί είναι εύτυχια η ζεστασιά. Πιο μεγάλη εύτυχια από το χόρτασμα, το ξεδιψασμα, την ερωτική ικανοποίησι. Η ζέστη κυλάει στις φλέβες όμοια με δυνατό κρασί και προκαλεί το συναίσθημα της πιο ήδονικής ευεξίας...

«Έκανα β.τι. μπορούσα για να βγάλω άσπροπρόσωπο τον εαυτό μου. Και νομίζω, ότι το κατάφερα. Οι ερωτευμένοι μου δεν πάθανε παρά ένα περαστικό συναχι, κι' αυτό όταν, μιά μέρα, με φοβερή παγωνιά, βγήκανε από τη ζέστη, χωρίς να πατήσουν. Τους πασάρωσα ή θαλπωρή του σπιτιού τους και νόμισαν, ότι θα βρούμε την ίδια θερμοκρασία και στο ερόμο. Η αφέλεια αυτή τους φιλοδώρησε με ένα διπλό συναχι. Το περσάνε καθισμένοι δίπλα μου, με τίλιο και φιλά...

«Όταν ήρθε ή άνοιξη, με σβύσανε. Και τότε έγινε κάποιος δυσάρεστος ύπολογισμός: — Καλά, ζεσταθήκαμε όλο το χειμώνα, είτε εκείνος, αλλά λίγο άκοιβά... — Πόσο κάψαμε; ράτσησε αυτή. — Ένάμιση τόννο! — Πώ! πώ! φαγάνα ή σόμπα μου...»

«Ένοιωσα την προσβολή σαν καμουστακιά δυνατή κι' όδωμή πάνω

στη μαντεμνία μου αξιοπρέπεια. Έκανα β.τι. μπορούσα για να τους ευχαριστήσω, κι' αυτό, για το «ευχαριστώ», με λέγανε «φαγάνα». Οι άνθρωποι είναι ένθερμικο άχάριστοι και άγνώμονες...

ΕΝΑ ΕΥΓΕΝΙΚΟ ΜΩΡΟ

Άποζημίωσε με το παραπάνω τους γονείς του!

Ενα μωρό 18 μηνών, στην Όξφόρδη της Άγγλίας, έφερε σε άπόγνισι, μιά Δευτέρα θρόδου, τους φτωχούς γονείς του, για να τους άποζημιώσει, όμως, με άδιοθαύμαστο... θροτανικό τάκτ: πέντε μέρες μόλις άνόττερα, για τη λαχτάρα που τους είχε κάνει!

Το δραματικό πρώτο έπεισόδιο έγινε σε μιά στιγμή που η υπέρα του μωρού το άφησε μόνο, για να πάη στην κουζίνα και να κυτάξει το φαί. Ο μικρός διάβολος έπωληθήκε, από την στιγμή άπουσία της υπέρας του, για να διαπράξει το έγκλημά του: Πήρε από το τραπέζι 25 χάρινες λίρες — 2.000 δραχμές — και τις πέταξε στην άνασμένη σόμπα! Όταν γύρισε η υπέρα και είδε την καταστροφή, τα χρήματα είχαν γίνει στάχτη!

Δραματικές ήταν οι μέρες, που άκολουθήσαν, για τον φτωχό πατέρα, τον δάσκαλο Τζακ Φίνλεϋ, και την γυναίκα του. Και ό κ. Φίνλεϋ, ύποχωμένος να μετρή τις μπουκιές του για να καλυφθή ή ζηνία, δεν έπαυε να ρίχτη έξωργισμένες ματιές στο μωρό και να γκρινιάζει με την υπέρα.

Η περίοδος αυτή της άπενταρίας και της γκρινιάρας κράτησε ως το Σάββατο. Την ημέρα εκείνη ό σύζυγος έφερε, γυρίζοντας στο σπίτι, μερικά δελτία των προγνωστικών ποδοσφαίρου, για να τα συμπληρώσει, αφού θα μελετούσε με ευδρόμια τις πιθανότητες των ομάδων. Η γυναίκα του πήρε ένα από τα δελτία και το έδωσε στο μωρό. Και το έβαλε — όπως γίνεται στο άγγλικό σύστημα των προγνωστικών — να χαραχτεί σταυρός πλάι εκεί όπου ήταν γραμμένο το κάθε ένδεχόμενο αποτέλεσμα. Ο πατέρας παρατηρούσε με ειρωνικό χαμόγελο το μωρό, καθώς χάραζε τα άξεία σταυρού, δάκρια του. Η υπέρα, όμως, τα άντέγραφε με προσοχή σ' ένα άλλο δελτίο, για να εινε πιο καθαρά. — Να δες, είπε ασιόδοξα στον άντρα της, που ό γνιός σου θα σε άποζημιώσει για την ζηνία! — Ήταν διαίσθησι άραγε; Η σύμπτωση; Πόντως, ενώ τα προγνωστικά του κ. Φίνλεϋ άποτύχανε παταγωδώς, τα σταυρουδάκια του γνιού του είχαν πέσει διάνα!

Το μωρό είχε δρο σωστά όλα τα άποτελέσματα. Και ή οικογένεια Φίνλεϋ, που εινε χάσει από το μωρό της 25 λίρες στην άοχη της έδδομάδας, κέρδισε, πάλι χάρις στο μωρό της, στο τέλος της 43.000 λίρες — δηλαδή 350.000 δραχμές περίπου.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

άνγκη από ζεστασιά... Το χρόνο αυτό έκαψα δύο τόνους άνδρακίτη! Οι εύτυχισμένοι γονείς όμως, δε γκρινιάσανε. Τους είχα ζεστάνει το μωρό τους, με άγαπούσανε... Έγώ, έπειδή είμαι κατά βάθος καλή, έξεχασα την πρώτη άπρέπεια τους κι' έκανα ό,τι μπορούσα για να διατηρηθή το σπίτι τους θερμοκήπιο...

Και περσάνε οι χειμώνας. Έμειναν οι χιονοθύελλες και τα ξερόδωρια έξω από τα εξ αίτιας μου καλοζεσταμένα δωμάτια, γεννήθηκε κι' άλλο παιδί, κι' άλλο, τα ζεστάνανε όλα και τα είδα να ξεπετάγονται άνθρωποι ολοκληρωμένοι, μέσα από την εύρεγτική άγκυλιά μου... Οι δυο ερωτευμένοι σύζυγοι πάθανε να ειναι ερωτευμένοι, μέινανε όμως σύζυγοι. Μιά εύπρεπής άνοχη έγκολούθωσε να τους δένει, ένα είδος ευγενικής συνθείας, κάποια χλιαρή και νερόδραστη κεκτημένη ταχύτης... Έγώ, τη δουλειά μου: Προσπαθούσα να άνεβάσω με κάθε τρόπο τη φυσική θερμοκρασία του σπιτιού, μαζί με την αισθηματική των ένοίκων του. Κατάφερα μόνο το πρώτο... Δε νομίζω όμως, ότι αυτό ήτανε φταίξιμο δικό μου...

Με το μέγαλωμα των παιδών ήρθε μιά έπιτακτική άνάγκη: Η αλλαγή του σπιτιού. Η «φωλιά» άλλοι ήταν άρκετη τώρα, για να στεγάσει και τα τρία άρρετα κλωγάσση και τα τρία άρρετα κι' υιοπούλια, που είχαν άρξήσει να γισπούναι, που είχαν άρξήσει να απαιτήσουν άνδρακίτη με άπαιτήσεις άξεχωριστών δωματίων... Ένας π.ό. μεναγκάιο το νοίκισμα ενός π.ό. μεγάλου σπιτιού. Αυτό είχε πιο πολλές άλα δωμάτια κι' εγώ πιο πολλές άποχρώσεις. Νομίζω, ότι δεν ήτανε φερα να τις εκπληρώσω. Δεν ήτανε δυνατό να ζεστάνω τόσο μεγάλο χώρο... Μου ήρκανε και πού τοποδύο σόμπες ηλεκτρικές, δωμάτια, θετήθηκαν στα μακρύνει, δωμάτια. Και πάλι όμως ή άπέδοσι δεν ή... Όλοι γκρινιάζαν ικανοποιητικά. «Όλοι γκρινιάζαν, ότι κρύωναν. Κάπου-κάπου είχα ζαν, ότι εύκαρία να τους βλέπω να την ζεσταίνε δίπλα μου κι' είχα την περηφάνη ικανοποίησι να τους σταίνω — εξ έπαφής...»

Περσάνε έτσι, καθώς ή γκρινιακή χειμώνας... Τώρα ή γκρινιαία για την άκρίβεια του άνδρακίτη, που κατανάλωνα, μαζί με την τη, προσθετή έπιδάρουνι του ηλεκτρικού από τις δυο έπικουρικές σόμπες — με όλο το ταύ τρία... — ήτανε συνεχής και άσταμάτητη... Ένοιωσα τον εαυτό μου ταπεινωμένο άφάνταστα. Είχα κάθε διάθεσι να αυτοκτονήσω, και θα το έκανα, αν κατάφερα να άνακαλύψω, τον τρόπο, που αυτοκτονούν οι σόμπες!

Κάπως καλά ήγανε τα όκονομικά πράγματα των δυο σύζυγων, και κατάφερα να άγοράσουν ένα διαμέρισμα.

Όλοι δεχθήκανε την άγορά με ένθουσιασμό.

Έχει όλα τα κομφορ... δώλωσε ό κύριος. Και καλοριφέρ!... Δόξα σοι ό Θεός! άποκρίθηκαν όλοι. Να γλυτώσουμε από τις σόμπες...

Πού είχα καταντήσει! Μιά πικρή ικανοποίησι ένοιωσα την παραμονή, που θα με μετακομίσανε στο καινούργιο, ιδιόκτητο σπίτι, με το καλοριφέρ. Ήτανε βραδάκι, χειμωνιάτικο. Έκείνος κι' εκείνη, γκρίζοι πιά, λίγο μελαγχολικοί, ήρθανε και κάτσανε πλάι μου. Έβαλα τα δυνατό μου να τους ζεστάνω με την ύστατη άποχαιρετιστήρια φωτιά μου...

Καύμένη σμπίτσα... μουρμούρισε εκείνη. Πόσα χρόνια με ζεστάνει!

Λο: γνώρισε από νέους και μάς συντρόφευε πιστά... άποκρίθηκε εκείνος. Τώρα γεράσε κι' αυτή! γεράσαμε κι' εμείς...

Αν είχα μάτια, νομίζω, ότι θα δάκρυα... Δεν είχα όμως, κι' έτσι άπεφυγα την ταπεινώσι... Μετακομίσανε στο σπίτι με το καλοριφέρ. Κι' εγώ μπήκα σε άποστρατεία, σε μιά άποσκήνη.

Κους, χωρίς σωλήνες και χωρίς άνδρακίτη, άρχίζω να σκουριάζω... Η σκουρία είναι το ρυτίδωμα μιάς σόμπας, που γεράνει...

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- ΑΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
- ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
- ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΚΟΥΛΗΣ
- ΕΛΕΝΗ ΧΑΚΟΥΧΗ
- ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
- ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
- Θ. ΒΕΓΓΟΣ

ΑΙΚΗ ΤΣΩΝΗ (Δημοσ.)

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

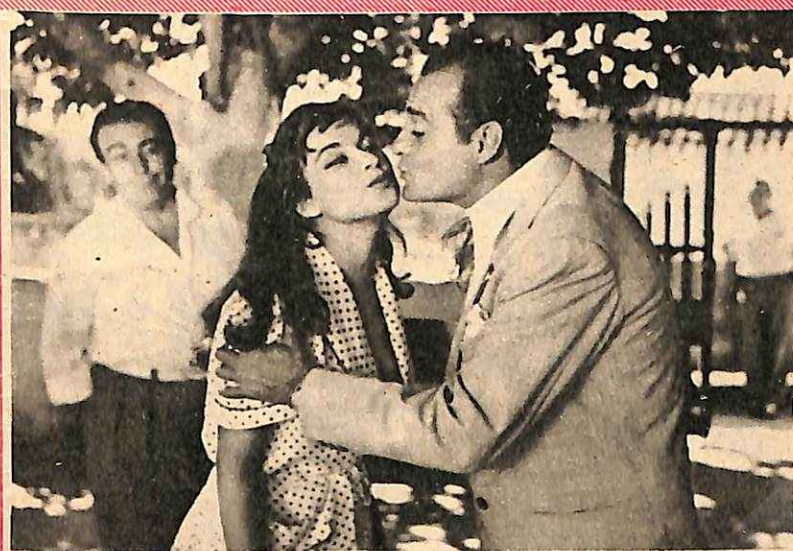
ΝΕΝΕ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Σενάριο: Σκηνοθεσία: Παραγωγή: ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Θαν ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Η Άλίκη φτάνει μαζί με τον πατέρα της στην Αίγινα. Στην παραλία συναντούν τον Ζάν, νεαρό άπόγονο της πιο άριστοκρατικής οικογενείας του νησιού, που πηγαίνει στο ψάρεμα και είναι γι' αυτό άσημείωτα ντυμένος. Η Άλίκη τον περνάει για άπόφορο και τον φωνάζει για να μεταφέρει τις βαλίτσες τους. Ο Ζάν δέχεται να παίξει τον άπροσδόκητο αυτό ρόλο. Την άλλη μέρα η Άλίκη τον βρίσκει στη παραλία να ψαρεύει και την έπομένη τον συναντά σαν άμαξά. Σήμερα ή γιαγιά του Ζάν που είναι πιο γνωστή ως «Δούκισσα», φέρνει για την Άθινα και ό Ζάν την συνοδεύει ως το πλοίο.

Απαντώντας στην έρώτηση του πατέρα της, αν θα πάη για ψάρεμα, ή Άλίκη του λέει χαμογελώντας: — Θα πάω στο λιμάνι να χαζέψω τα βαπόρια. Και γυρίζοντας στον Πάρι προσθέτει: — Να μου τον προσέχης, κ. Πάρι.

Μόλις φτάνει στην προκυμαία, ή Άλίκη βλέπει άπογοητευμένη πως το πλοίο ξεκίνησε κιόλας και πως βγαίνει εκείνη τη στιγμή από το λιμάνι. Ο κόσμος που είχε συγκεντρωθή στην προβλήτα, από περιέργεια, ή για να συνοδεύει κάποιον δικό του πρόσωπο, σκορπίζεται σιγά-σιγά.

Η Άλίκη μετά την άναχώρησι του πατέρα της, ξανακάθεται στο τραπέζι και άποτελείνε με όρεξη το πρωινό της. Ύστερα σηκώνεται, ντυνεται και άκούοντας το σφύριγμα ενός πλοίου χτενίζεται βιαστικά, βγαίνει τρέχοντας και κατηφορίζει προς τα καφενεά της πασαλίας.

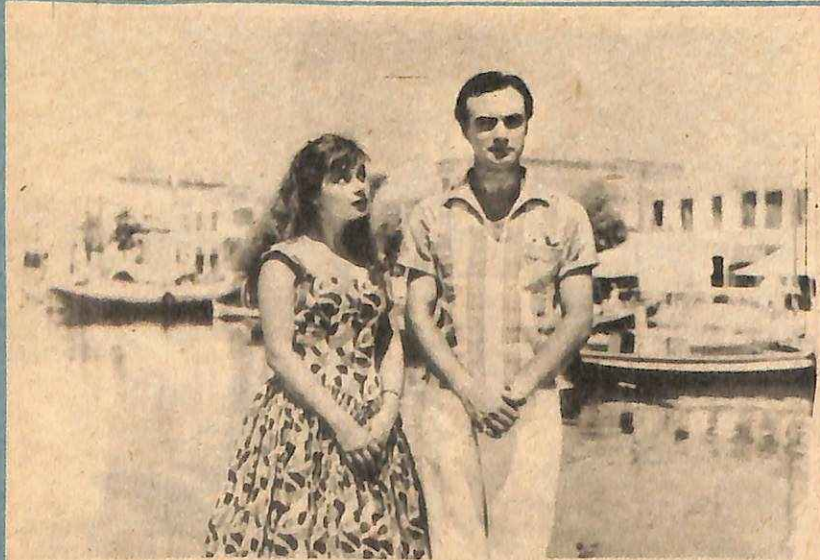
Ξαφνικά ή Άλίκη καρφώνει κάπου τα μάτια της και ψιθυρίζει: — Δεν είναι δυνατόν!... Πάνω στην προβλήτα, λίγα βήματα μπροστά της, στέκεται ένας κομψοτυμένος νέος, που ή σιλουέτα του της θυμίζει το νεαρό άπόφορο — ψαρά — άμαξά, που συνάντησε τόσες φορές.

— Η 'Αλίκη τὸν πλησιάζει διστακτικά καὶ σκύβει γιὰ νὰ τὸν δῇ στὸ πρόσωπο... Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία: Αὐτὸς εἶναι! 'Αλλὰ πάλι πὼς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ; Τὶς σκέψεις καὶ τοὺς δισταγμοὺς τῆς διακόπτει ἡ φωνὴ τοῦ νέου, ποὺ τὴν ρωτᾷ ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα:

— Ὅριστε, δεσποινίς...
— Μὲ γνωρίζετε ἐμένα;
— Ὁχι...
— Δηλαδή, πρώτη φορὰ μὲ βλέπετε;
— Μάλλον, τῆς λέει ὁ Ζάν καὶ κάνει πάλι νὰ φύγῃ.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ ξέρω ἐγώ;... 'Εδῶ στὸ νησί ὅλοι μὲ γνωρίζουν... Μὲ φωνάζουν μάλιστα «ἀρχοντα» καὶ δὲ σὰς κρύβω πὼς αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου...
— Ξαφνικά ἡ 'Αλίκη ἔχει μιὰ ἰδέα καὶ τὸν ρωτᾷ:
— Μήπως ἔχετε ἀδερφό;

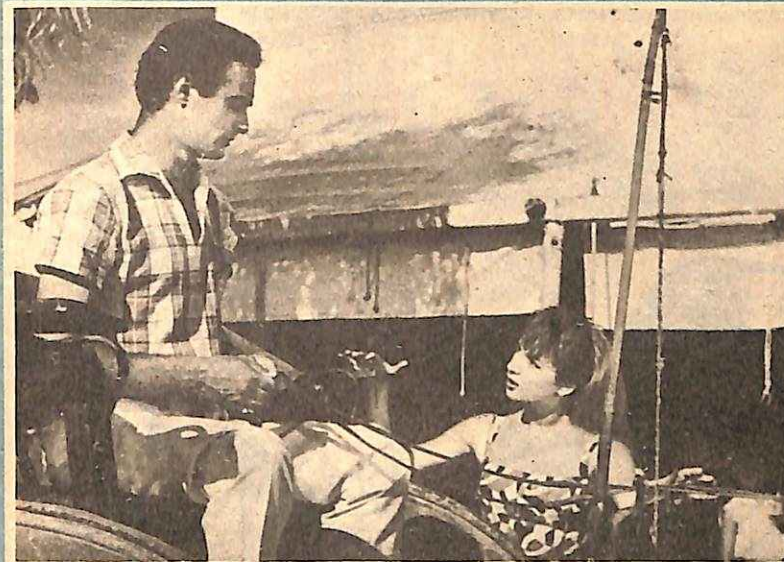
— Θέλετε τίποτα, δεσποινίς;
— Ἡ 'Αλίκη τὰ χάνει καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πῇ.
— Ὁχι... Δὲ θέλω τίποτα...
— Ὁ νέος κάνει ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ ἡ 'Αλίκη τὸν συγκρατεῖ:
— Γιὰ σταθῇ...

— Ἡ 'Αλίκη τρέχει πάλι καὶ τοῦ κλείνει τὸ δρόμο:
— Ἐγὼ οὐκ νομίζω πὼς σὰς ἔχω ξαναδῇ!...
— Δὲν ξέρω, δεσποινίς. Μπορεῖ...
— Μπορεῖ... Αὐτὸ ἀκριβῶς προσπαθῶ νὰ βρῶ. Ποῦ σὰς ἔχω ξαναδῇ;...

— Ὁχι δὲν ἔχω... Χαίρετε, δεσποινίς...
— Ἡ 'Αλίκη τὸν ἀφίνει νὰ προχωρήσῃ λίγο καὶ τρέχει ξανά πίσω του. Ἡ ὁμοίότης αὐτῇ τὴν ἔχει ἀναστατώσει καὶ δὲ μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ πὼς κάνει λάθος.
— Δὲ μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ! φωνάζει στὸ Ζάν.

— Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ σταματήσει, προχωρεῖ κι' ἀνεβαίνει στὸ μόνιπτό του, ἓνα κομψὸ ἀμάξι, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀμαξά, ποὺ ὁδηγοῦσε δυὸ μέρες πρὶν ὁ ἀχθοφόρος—ἀμαξῆς, στὸν ἐρημὸ ἐξοχικὸ δρόμο. Ἡ 'Αλίκη κάνει νὰ τὸν ρωτήσῃ κάτι ἀλλὰ, ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀκούγονται φωνὲς ἀπὸ μακριά:

— Πρῶτος φτάνει κοντά της ὁ Ἰων, ποὺ τὴν ρωτᾷ:
— Τί γίνεστε δεσποινίς, 'Αλίκη;
— Ἐκεῖνη οὐκ δὲν τὸν προσέχει, γιὰτις κυττάζει τὸν Ζάν, ποὺ ἀπομακρύνεται μὲ τὸ ἀμάξι του...
— Τί κάνετε;... Εἰστε καλά;... ξαναρωτᾷ ὁ Ἰων.

— Δὲ μοῦ λές, Ἰων, τὸν ἔρεϊς αὐτόν;
— Ὁ Ἰων κυττάει τὸ μόνιππο, ποὺ ἀπομακρύνεται.
— Καὶ ποῖος δὲν τὸν ἔρει, λέει στὴν 'Αλίκη. Εἶναι ὁ ἀριστοκράτης τῆς Αἰγίνας. Κρατᾷ λεὲ ἀπὸ τοὺς Μαυροκορδαίους, ἐγὼ οὐκ νομίζω πὼς εἶναι ἓνας ψωριάρας...

— 'Αλίκη!... 'Αλίκη!...
— Ἡ νέα γυρίζει καὶ βλέπει μιὰ συντροφιά ἀπὸ 'Αθηναίους φίλους καὶ ἰνωτοὺς της. Ὁ Ζάν βρίσκει ἐπὶ τὴν εὐκαιρία ν' ἀπομακρυνθῇ... Οἱ φίλοι τῆς 'Αλίκης τρέχουν πρὸς τὸ μέρος της.

— Μένετε ἐδῶ μόνη;... Ὁχι, βέβαια, συνεχίζει ὁ Ἰων... Μὲ τὸν μπαμπά σας... Κάπου σὰς πῆρε τὸ μάτι μου... Ἐγὼ, ξέρετε.
— Ἡ 'Αλίκη ποὺ δὲν ἔδωσε οὔτε καὶ δίνει καμμιὰ σημασία στὰ λόγια τοῦ γυρίζει καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Καὶ ἐνῶ ἡ 'Αλίκη ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ τὸ μόνιππο, ποὺ ὅλο ἀπομακρύνεται, ὁ Ἰων συνεχίζει:
— Θαρρήτε κανένα βρόδου νὰ χορέψουμε στὸ Φάρο; Ποῦ κάνετε μπάνιο; Νάρητε καμμιὰ μέρα στὸν Μαρίνη. Ἐχει μιὰ πολὺ ωραία πλάζ!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Θεέ μου... Πίστεψα για μία στιγμή πως είχες ξεχάσει να φορέσεις το φόρεμά σου!

ΓΑΛΛΙΑΣ

Συναρπαστικό Ιπποτικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Τεβακό

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΑΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραγκαστέν βρισκόταν στο μέγαρο του δούκα της Γκιζής της δεσποινίδας ντ' Ορμπερί, που δεν έχει την παλαιά αμοιβή, οτι είναι η αγαπημένη του Ρολάνδ. Κι' η νέα δέχεται επίσης μεγάλη συμπάθεια στον ιππότη, ο οποίος, όμως, να τον θυμάται. Ο δούκας της Γκιζής αναθέτει στο Ραγκαστέν να σκοτώσει το βασιλιά 'Ερικό 3ο, αυτός, όμως, αρνείται και προτιμάει να γίνει από την υπηρεσία του. Μία μέρα, ο δούκας της Γκιζής, ειδοποιημένος από ένα ανώνυμο σημείωμα, βρισκόταν τον κόμπιτ ντ' Σαιν Μεν κρέν στα πόδια της γυναίκας του. 'Η δούκισσα πείθει τον άντρα της ότι ο κόμπιτ αναπαύει την δεσποινίδα ντ' Ορμπερί, οτι την παρακαλεί να του δώσει τη συγκατάθεσή της για να την κόμπιτ γυναίκα του. Ο δούκας συγκατατίθεται ο' αυτό το ναύο. 'Η Χρυσάχτιδα, όμως, αρνείται επίμονα να γίνει σύζυγος του Σαιν Μεν κρέν και στέλνει ένα σημείωμα στο Ραγκαστέν, παρακαλώντας τον να τη βοηθήσει.

6ον 'Η νέα αυτή το παρέδωσε στον άρραβωνιστικό της, που υπηρετούσε επίσης στο μέγαρο του Γκιζή. 'Εκείνη την ημέρα, ο Ραγκαστέν βρισκόταν στο «Καπνείο της Χήνας», μαζί με τους δυο αχάριστους φίλους του, τον Περρώ και το Μαρσκέν, όταν, ξαφνικά, ένας άγνωστος σταμάτησε μπροστά του και του είπε με μυστηριώδες ύφος: — Έρχομαι από το μέγαρο του Γκιζή.

— Το καλό, που σου θέλω, να φύγεις το συντομότερο από κει, γιατί, διαφορετικά, θα τελειώσεις τις ημέρες σου σε καμιά κρεμάλα, απάντησε ο ιππότης, που είχε παρ...

— 'Ηρθα για να σας φέρω αυτό εδώ, συνέχισε ο άγνωστος, αφήνοντας πάνω στο τραπέζι το μικρό γράμμα.

— 'Ηταν το γράμμα της Χρυσάχτιδας.

Ο άνθρωπος, έπειτα απ' αυτά τα λόγια, έφυγε. Ο Ραγκαστέν άπλωσε τότε το χέρι του, πήρε το γράμμα κι' άνοιγοντάς το, το διάβασε μηχανικά. 'Αλλά δεν κατάλαβε άμεσα το περιεχόμενό του.

— «Βοήθεια, βοήθεια, Χρυσάχτιδα, μουρμούρισε. Τι σημαίνει αυτό;

Καί, ξαφνικά, σ' α μια φωτεινή αχτίδα πέρασε από το μυαλό του.

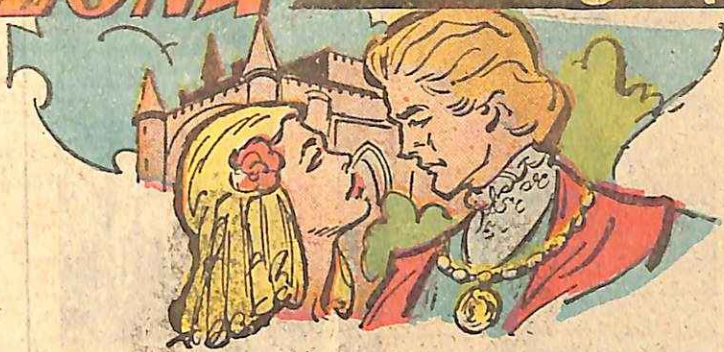
— 'Η Ρολάνδη κινδυνεύει! είπε. Γιατί δεν είχε την παλαιά αμοιβή, οτι είναι η αγαπημένη του Ρολάνδ. Κι' η νέα δέχεται επίσης μεγάλη συμπάθεια στον ιππότη, ο οποίος, όμως, να τον θυμάται.

Σηκώθηκε άμεσα και βγήκε σ' α σίφονας από το καπνείο, χωρίς ν' αποχαιρετήσει τους συντρόφους του. 'Ετρεξε στην αρχή κάμποσο διάστημα, σ' α νάπρεπε να προλάβει κάτι. 'Αλλά κατάλαβε γρήγορα πως με τη βιασύνη δ' α κατάφερε τίποτα και συνέχισε κατόπιν το δρόμο του κανονικά.

Όταν έφτασε στο μέγαρο του Γκιζή, πέρασε από την πόρτα, χωρίς να τον έμποδισαν κανείς, γιατί οι φρουροί, που βρισκόταν εκεί, αγνοούσαν, οτι δεν ήταν πια στην υπηρεσία του δούκα. Μερικά λεπτά αργότερα, έμπαινε στο δωμάτιο της Χρυσάχτιδας.

— Τι τρέχει; τη ρώτησε. Το μόνο που άφηγέθηκε τα πάντα, ήταν με ποιά θέρη τον υπερασπίσθηκε, όταν ο δούκας μίλησε προσβολητικά γι' αυτόν. Δεν ανέφερε καθόλου, μάλιστα, τα προσβολητικά λόγια του.

Όταν τελείωσε, ο Ραγκαστέν της είπε:

— 'Ηουάστε. Αυτός ο γάμος δ' α γίνει...

— Τι πρόκειται να κάνετε; τον ρώτησε άναυχη η νέα.

— Δεν τ' α ξεω άκου, απάντησε ο ιππότης. 'Αλλ' ο γάμος αυτός δ' α γίνει.

Καί, πραγματικά, δεν είχε κανένα σχέδιο στο μυαλό του. 'Αλλ' ήταν βέβαιος, οτι άσπρου νάθη η μοιραία ημέρα που ο Γκιζής είχε ορίσει για το γάμο, θα βρισκόταν έτοιμος να κάμει.

Φεύγοντας από το μέγαρο του Γκιζή, ξαναγύρισε, στο «Καπνείο της Χήνας». Οι δυο σύντροφοί του στύλωσαν πάνω τον έρωματικά τα βλέμμά τους. 'Αλλά δεν τους είπε τίποτα. Ο Περρώ κι' ο Μαρσκέν, ωστόσο, κατάλαβαν από το ύφος του, οτι η σκέψη που τον άπασχολούσε, ήταν πολύ σοβαρή.

— Είμαστε έτοιμοι να κάμωμε οτι μας ζητήσης, του είπε ο πρώτος.

— Διάβασε τη ζωή μας, όπως θέλεις, πρόσθεσε ο δεύτερος.

Ο Ραγκαστέν χαμογέλασε. — Το ξεω πως μπορώ να βασιστώ σε σας, απάντησε. 'Αλλ' αν ήταν μόνο να θυσιασώμε εσείς κι' εγώ τη ζωή μας!...

Δ' α θέλησε, όμως, να τους πη τίποτ' άλλο.

ΓΑΜΗΛΙΑ ΠΟΜΠΗ

Έφτασε, τέλος, η μοιραία ημέρα. 'Η γαμήλια πομπή ξεκίνησε από τη μεγάλη αίθουσα του μεγάρου.

Στην πρώτη γραμμή βρισκόταν η Χρυσάχτιδα, ο Σαιν-Μεγκρέν, η δούκισσα κι' ο δούκας της Γκιζής. Πίσω απ' αυτούς ακολουθούσαν οι δούκας ντ' Σοριέντες, που έδινε το χέρι του στη γυναίκα του, και πίσω ο δούκας ντ' Ερμπερίαν με την 'Ερμόδα.

Ο Περνινιάν ήταν τρελός από χαρά, νοιώθοντας το χέρι της 'Ερμόδας με τα όμορφα, μακρούλα δάχτυλα, να στηρίζεται πάνω στο δικό του. 'Ακολουθούσαν κάμποσοι από τους εύπατριδες του δούκα, που ήταν όπλισμένοι με βαρύ οπλισμό και μακριά εγχέριδια. Το ύφος τους και τα βλέμματα που έριχναν ολόγυρα, έδειχναν πως ήταν έτοιμοι για μάχη.

Πίσω από τον άπειλητικό αυτό όμιλο, βάδιζαν οι άλλοι καλεσμένοι. 'Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν και μερικοί φίλοι του γαμπρού.

Η πομπή είχε μπή σ' α μεγάλη στοά. Στο βάθος αυτής της στοάς βρισκόταν το παρεκκλήσι.

Αυτό το παρεκκλήσι ήταν διάροφο, όπως σ' όλα τα μέγαρα της εποχής. Ο πρώτος όροφος προοριζόταν για το ιπποτικό προσωπικό. Στο δεύτερο έμπαιναν μόνο ο δούκας, η δούκισσα και η ακολουθία τους.

Μόλις η πομπή πλησίασε στο παρεκκλήσι, ο έφημος βγήκε για να υποδεχτεί το δούκα και τη δούκισσα. Πίσω του ακολουθούσαν οι δυο βοηθοί του και κοντά στην πόρτα στεκόταν ένας γιγαντώ-

μος 'Ελβετός, με τη μακριά λόγχη του στο χέρι.

Άκούστηκαν, ξαφνικά, βιαστικά βήματα στο βάθος της στοάς. 'Ολοι γύρισαν άμας-ας τα κεφάλια τους, με το προαισθήμα, οτι κάτι σοβαρό έπρόκειτο να γίνει.

Την ίδια στιγμή, εμφανίστηκε ο Ραγκαστέν. 'Ηταν λαχανιασμένος και σκουπισμένος. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν από το μέτωπό του. Πίσω του ακολουθούσαν ο Περρώ κι' ο Μαρσκέν, με τα μάτια άνοιγμένα διάπλατα από την κατάπληξη, γιατί πρώτη φορά βρισκόταν ανάμεσα σ' ένα περιβάλλον τόσο έλεκτο.

Ο Ραγκαστέν δεν είδε παρά μόνο τη Χρυσάχτιδα. Καί της χαμογέλασε γι' α την καθυσχάση.

Στο χαμόγελο αυτό η Χρυσάχτιδα απάντησε άμεσα. 'Η εμφάνισή του Ραγκαστέν της είχε ξαναδώσει όλο το θάρρος της.

'Αλλ' η Χρυσάχτιδα δεν ήταν η μόνη, που χάριξε για την εμφάνισή του Ραγκαστέν. Ο Σαιν-Μεγκρέν κι' η δούκισσα της Γκιζής είδαν επίσης στον ιππότη έναν άπροσδόκητο σύμμαχο. Τις δυο μέρες που μεσολάβησαν, βλέποντας, οτι είχαν πίσω στο ίδιο το παιχνίδι τους, αναζητούσαν τον τρόπο για ν' α βγούν από το άδιέξοδο, όπου βρισκόταν. Νά γιατί είδαν τον ιππότη σαν από μηχανής θεό. Δεν άφρασαν, ωστόσο, τη χαρά τους να φανή, γιατί έννοιζαν

— 'Αυτός ο γάμος, που σχεδιάσατε δ' α μπορεί να γίνει. 'Εκτός αν η κυρία (κι' έδειξε τη Χρυσάχτιδα) πη μπροστά σ' όλους, οτι γίνεται με τη θέλησή της.

Την ίδια στιγμή, η Χρυσάχτιδα, ανάλαφρα και χαρούμενη, έτρεξε κοντά του.

— Πάστε με!... Σώστε με! του είπε.

Ο Ραγκαστέν άπλωσε το άρι-

τό βλέμμα του δούκα βαρύ πάνω τους.

Ο δούκας της Γκιζής έγινε για μία στιγμή κατακκινός από όργη. 'Αλλά κατάφερε άμεσα να συγκρατηθ' κι' έβλεπε που βρισκόταν κοντά του, τον άκουσαν να υψωρίζ:

— 'Ας δούμε ως πού θ' α φτάση η άναίσειά του!

Αυτό θ' α τ' α μάβαινε άμεσα. Ο Ραγκαστέν έδωσε το καπέλο του κι' έκανε μία βαθεία υπόκλιση. Αυτή η υπόκλιση άπαυθόταν στη Χρυσάχτιδα και τη δούκισσα της Γκιζής, που βρισκόταν πάνω ανάμεσα στο δούκα και στον Σαιν-Μεγκρέν. Κι' ίσως μόνο στην πρώτη. Σαν άφρασε ύστερα το καπέλλο του κι' άρθε, τον άναστή-μα του.

Δούκα της Γκιζής, είπε με άργη και σταθερή φωνή, είσαστε ένας πανίσχυρος άρχοντας, έβου-σάτε ένα σωρό περιοχές και περιτοχιζόσθε από ένα στρατό ευπατριών, αειματικών, στρατιω-τών και ιππαστών, ενώ εγώ είμαι ένας άπλος ιππότης, άσμος και άναίστος, που δεν έχω άλλη ακολουθία εκτός από αυτούς τους δυο πιστούς συντρόφους μου. ('Εξ' α ταύτοχρονά τον Περρώ και το Μαρσκέν).

Κι' ωστόσο, ήρθα εδώ, μέσα στο μέγαρό σας, που μοιάζει μ' α ληθινό φρούριο, να σας πω, οτι κάνετε κατάχρησι της εξουσίας σας πάνω σ' αυτή τη νέα, που βρίσκεται εκεί, κοντά σας.

Φωνές και βλαστήμιες, από το μέρος των ακολουθών του δούκα υποδέχτηκαν τα τελευταία λόγια του. 'Αλλ' ο ιππότης, χωρίς ν' α δώσει προσοχή, συνέχισε:

— Αυτός ο γάμος, που σχεδιάσατε δ' α μπορεί να γίνει. 'Εκτός αν η κυρία (κι' έδειξε τη Χρυσάχτιδα) πη μπροστά σ' όλους, οτι γίνεται με τη θέλησή της.

Την ίδια στιγμή, η Χρυσάχτιδα, ανάλαφρα και χαρούμενη, έτρεξε κοντά του.

— Πάστε με!... Σώστε με! του είπε.

Ο Ραγκαστέν άπλωσε το άρι-

Κουβέντες της πιάνοις λαντονο

'Αλλού βρέχει...

Φουρκισμένη η Κατινούλα πάλι άπόψε περπατά και με άχτι, κάθε τόσο, τον όριζόντα κυττά, επειδή κακοκαιρία συνεχίζει να μ' ας δείχνει κι' άγκυνάρια καί... σαμάρια δεν άρριζεί να μ' ας ριχνί!

Γαλόνό τον ούρανό μας, δολοδί, σαν άντικούζη, κατανοφιάζει, συννεφιάζει, παίρνει αμπαρίζα και βρίζει κι' άστραπές όταν δ' α βλέπη, είτε σύννεφα μουντά, αν' τα νεύρα της φουσκώνει και άστράφει καί... βροντά!

Χειμωνιάτικες ημέρες θέλει σάνει και καλά με βροχές, με ξεροθόρια, με χιονόνερο πολλά, γιατί, λέει, καλωσυνάτος ο καιρός εάν τρεθεί, τα παλτά δ' α θ' α μπορούση και τίς... νούνες της ν' α δείξη!

Πλήν αυτού, υποστηρίζει η λεγόμενη συχνά, οτι δ' α μπορεί να ζήσει δίχως (απόρ χειμωνιά), και κοντεύει το ποτήρι το πικρό να ξεχειλίση, γιατί, λέει, δεν πήγε ακόμα μερ' α χιόνια να... τσουλήση!

Κι' έννοσις οτι ο λόγος, που φουσκώνει σαν άσκι, δεν φοβείται στις νούνες, από παλιά της και στο άσκι, να ζητά κακοκαιρία και πολύ βαρύ χειμώνα, γιατί μ' έναν... καρδουνιάρη (έκει κάνει άραβώνα!

Απ' τον τζίρο των ανθρώπων, (μ' αλλ' αλλ' α λόγια, περιμένει για ν' α μπή στην έκκλησία και ν' α βγή στεφανωμένη, κι' αν δεν πιάση παραδάκι ο (μνηστρας ο άδρος της, θ' αναβάλη την (κουλουρα) κι' (άνδρακες ο θησαυρός) της!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

στερό του χέρι και την έσφιξε πάνω στο στήθος του.

— Σας παίρνω και σας κρατάω, ατάντρε. Από αυτή τη στιγμή, δεν πρέπει να φοβάσαστε.

Το λογικότερο αυτή τη στιγμή θα ήταν να τρέξει ο Σαίν-Μεγκρέν, γιά να ξαναπαρή τη μηστή του, αφού, άλλωστε, διακήρυσε πως τη λατρεψε. 'Αλλ' ο Σαίν-Μεγκρέν δεν έκαμε τίποτα. Καί, στο βάθος της ψυχής του, ήταν ευχарιστημένος γιά την τροπή, που έπαρναν τα πράγματα. Καί δεν ήταν μικρότερη η ευχарιστησι, που ένοιωσε η σούκισσα. Τό άπρόοπτο, που εύχυνταν κι' οι δύο, είχε γίνει.

Ο Ραγκαστέν έσπρωχνε τώρα τη Χρυσαχτίδα προς τό μέρος των δύο συντρόφων του, πού, χωρίς να τους πή λέξι, κατάλαβαν άμέσως καί σχημάτισαν με τά κορμιά τους ένο προχωμα μπροστά της.

Ο δούκας της Γκίζης έξέχασε γιά μία στιγμή τό Ραγκαστέν καί τη Χρυσαχτίδα. Όλη του ή προσοχή είχε συγκεντρωθή πάνω στο Σαίν-Μεγκρέν καί τη γυναίκα του. 'Η άδιαφορία του πρώτου γιά τη μηστή του του έλεγε πολλά... Προσπάθησε, άστόσο, ν' άπομακρύνη ατή τη σκέψη από τό μυαλό του καί ξαναγύρισε στη σκηνή, που ζευλιγόταν μπροστά του.

Τί έπρεπε να κάνει; Σ' ένα νεύμα του, οι άκόλουθοί του θα ρίχνονταν πάνω στον ήπότη. Κι' έκτός απ' αούτους, θα χαν άμέσως κι' άλλοι. Τό μέγαρό του ήταν γεμάτο από ανθρώπους, που βρίσκονταν στην υπηρεσία του καί θα έκτελούσαν πρόθυμα τίς διαταγές του. 'Αλλά, ξαφνικά, μία άλλη σκέψη πέρασε από τό μυαλό του. 'Ηθελε να χαρή τή νίκη του. Ο Ραγκαστέν έπρεπε, βέβαια, να πεθάνη. 'Αλλ' όχι από τό χέρι όποιουδήποτε. Αούτος πού θα τον σκότωνε, θαπρεπε να ξεσχίση πρώτα την καρδιά του, προτού κοινατίσσει τό σώμα του.

Η σκέψη, πού είχε κάνει, έφερε ένα σατανικό χαμόγελο στά χείλη του δούκα. Γύρισε άμέσως στον κόμητα ντε Περπινιάν καί τού έπαι:

— Νά μία λαμπρή ευκαιρία, γιά να μου δείξετε την άφοσίωσή σας. Ο άνθρωπος αούτος είναι, βέβαια, άδελφός σας. 'Αλλά μην ξεχνάτε, ότι είχε τό θράσος να με προσβάλει. Είναι, λοιπόν, δικαιο να τιμωρηθή. Πιάστε αούτό τον άνθρωπο καί παραδώστε τον στα χέρια μου.

Η διαταγή έπεσε πάνω στον Περπινιάν σα χτύπημα ροπαλού. Καί, στην άμνηστίαν του, έφερε τό χέρι στο μoustάκι του.

— Νομίζω πως διατάξετε, είπε ο δούκας.

Κι' αούτό ήταν άλήθεια. Ο Περπινιάν σκέφτηκε γιά μία στιγμή: «Έκαμα την τύχη μου! 'Επειτα απ' αούτη την έκδουλεισι, ο δούκας δε θα μπορέσει να μου αψηγή τίποτα».

'Αλλά μία άλλη σκέψη ανέθηκε ταυτόχρονα στο μυαλό του: «Αούτός ο άνθρωπος είναι άδελφός μου! Πήρε άμέσως την άπόφασή του: Δέ μπορούσε να έκτελέσει τη διαταγή του δούκα. 'Αλλά, καθώς γύριζε τό κεφάλι του, τό βλέμμα του έπεσε πάνω στη Λεωνώρα καί την 'Ερμόζα. Καί νόμισε πως στά μάτια τους διάδασε τη διαταγή: «Χτύπησε κι' άπόψε θα είμαι δική σου!». Ποιά του την είχε δώσει; 'Η γυναίκα με τά μαύρα ή ή γυναίκα με τά λευκά; 'Η μήπως κι' οι δύο;

Ο Περπινιάν είχε βυσιάζει τη φιλοδοξία του στην άγάπη γιά τον άδελφό του. 'Αλλά τό βλέμμα αούτό τον έκαμε να παραμερήσει κάθε διαταγή. Μία τρέλλα άπλώθηκε στο υστρό καί την ψυχή του. Καί τί δέ έκανε γιά να καταχτήση τη γυναικί πού λατρεψε;

Εκείνη τη στιγμή, όλοι είδαν στον Περπινιάν τον άδελφοκτόνο. Κι' ο Γκίζης χάσκει, νομίζοντας, ότι ο κόμης θα σκότωνε τον άδελφό του, γιά να τον υπακούση.

Ο κόμης, άστόσο, πού είχε μαντεύσει την άλήθεια, ήταν ο Ραγκαστέν. Ο ήπότης είχε καταλάβει πως ο άδελφός του δε θα έκτελούσε τη διαταγή του δούκα. Καί γάρηκε γι' αούτό: 'Αλλ' ή χαρά του δεν κράτησε πολύ. Γιατί κατάλαβε

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΗΔΑΕΙ

«Ένα νέο παιγνίδι εμφανίστηκε στην Εύρώπη καί κάνει τώρα όλο τον κόσμο να πηδά. Πολιτικοί, μεγαλοβιοηάνοι, αστέρες, όλοι, πηδούν προσπαθώντας να δουν πόσο άντάνει ο οργανισμός τους στή νέα αούτη δοκιμασία. Τα πηδήματα γίνονται επί τόπου, κατά προτίμησι γωρίς παύση. Η δέ άπόγνη μετρίεται, ή με τον ώριμότη των πηδημάτων ή με τη γωνική διάρκειά. Στη φωτογραφία μας δύο άδελφές σάο του κινηματογράφου άριστοτά, ή Όλβία ντε Χάβελαντ, στο Λονδίνο καί δεξιά ή Τζίνα Λοουμπούτζινα, στη Ρώμη. Επιδίδονται αού νέο παιγνίδι σπόρ, πού έχει λαμπρά άποτελέσματα στην ύνεια καί στην όλη λειτουργία του όργανισμού».

άμέσως τη μεταβολή, πού είχε γίνει μέσα στη σκέψη του άδελφού του. Καί κατάλαβε ταυτόχρονα από πού είχε προέλθει ή διαταγή, στην όποία ο κόμης δεν είχε τη δύναμη ν' αντίσταση. Ο άδελφός του ήθελε να τον σκοτώση, γιά να υπακούση στη μία απ' αούτές τις δύο γυναίκες.

Τό ύφος του έγινε άμέσως σαρκαστικό.

— Τί περιμένετε γιά να με σκοτώσετε, κύριε; έπαι. Ξέλετε, λοιπόν, ν' αναγκάσετε αούτη την εύγνη δέσποινα να επαναλάβει δυνατά τη διαταγή, πού σας έδωσε με τό βλέμμα της;

Ο Περπινιάν έγινε κίτρινος σα νεκρός κι' άδελά του έκαμε ένα βήμα προς τά πίσω.

Ο Ραγκαστέν συνέχισε στον ίδιο τόνο:

— Φαίνεται πως αούτή ή κρία έχει μεγαλύτερη έξουσία σε σας από τον έννη σας, άφού παρακούσατε τη δική του διαταγή, ενώ τώρα είσαστε έτοιμοι να υπαταχθήτε στη δική της. 'Αλλά τη διαταγή αούτη, πού κανένας άλλος έκτός από σας δεν άκουσε καί πού κανένας άλλος έκτός από μένα δε μάντεψε, νομίζω πως πρέπει να τη μάθη αούτη ή άξιοσέβαστη όμνηγυρία. Ναί, πρέπει να μάθουν όλοι ποίος έδωσε αούτη τη διαταγή καί γιά ποίο λόγο την έδωσε.

«Απλώσε τό χέρι του καί, δείχνοντας τίς δύο άδελφές, πρόσθεσε με βροντερή φωνή:

— Σεις, ή γυναίκα με τά λευκά ή ή γυναίκα με τά μαύρα, είσαστε εκείνη πού έδωσε σ' έναν άδελφό τη διαταγή να ξεκοιλιάση τον άδελφό του, Γί' ανταμοιβή, θα τού δώσετε τά φιλάκια σας, πού θα είναι κόκκινα από αίμα. 'Αλλά θα σας πώ γιά ποίο λόγο δώσατε αούτη την άποτρόπησι διαταγή.

«Έτρεξε καί, παίρνοντας τη Χρυσαχτίδα από τό χέρι, έκαμε δύο βήματα προς τά έμπρός.

— Δεν κάνετε λάθος, κυρία, ξαναπαίτε. Αούτη ή νέα δεν είναι ή Χρυσαχτίδα, όπως δεν είναι ούτε ή δέσποινα ντ' Ορμεριβό. 'Η νέα αούτη, πού την αναγνωρίσατε πολύ καλά, είναι ή πριγκίπισσα Ρολάνδ ντε Μονκαπέ, πού τη ρίξατε στο ποτάμι γιά να πνιγί καί πού έπειτα σκοτώσατε καί τον πατέρα της, γιά να σφετερισθήτε την περιουσία της. Ναί, ή νέα αούτη είναι ή Ρολάνδ ντε Μονκαπέ, πού τη νομίζατε νεκρή καί πού τώρα ξαναπα-

ρουσιάζεται ολοζώντανη μπροστά σας. Θα πρέπει τώρα να της ξαναδώσετε την περιουσία πού της κλέψατε.

«Έπειτα απ' αούτά τά λόγια, ξαναπήγε τη Ρολάνδ στη θέση της καί την έμπιστεύθηκε καί πάλι στους δύο πιστούς συντρόφους του. Ξαναγύρισε κατόπιν στα βήματά του κι' έβγαλε με μία γρήγορη κίνηση τό ξίφος του.

— Έμπρός, κόμητα ντε Περπινιάν, ριχτήτε πάνω στον άδελφό σας, άφού είναι ο μόνος υπερασπιστής της Ρολάνδης ντε Μονκαπέ, έπαι. Σκοτώστε τον μ' ένα χτύπημα του χυγχειριδίου σας, όπως κάμате άλλοτε καί γιά τον πριγκίπη ντε Μονκαπέ. Όπως βλέπετε, έδωλα τό ξίφος μου καί κανένας δε θα μπορέσει να ίσχυρισθή, ότι σκοτώσατε έναν άσπλο. Θα προσπιθώ, μάλιστα, πως υπερασπιζομαι τον έαυτό μου, γιά να μην έχετε τύψεις. Έτσι, ή φίλη μου δε θα χάση την κληρονομία πού της ξεσφαλισάτε με τό κυνηγικό μαχαίρι σας.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τά λόγια αούτά έκαμαν βαθείά έντύπωση σ' όλους. Ο γάμος του Σαίν-Μεγκρέν ξεχάστηκε άμέσως, άκούη κι' από τό δούκα της Γκίζης. 'Η Λεωνώρα κι' ή 'Ερμόζα είχαν δείξει την ίδια κατάληψη. 'Αλλ' ή κατάληψη τους υπαχώρησε άμέσως σ' ένα αίσθημα συμμόνοιας. Ο άνθρωπος, πού έλεγε αούτά τά πράγματα, θαπρεπε να ήταν τρελλός. Αούτό τό αίσθημα της συμμόνοιας, πού έδειχναν τά πρόσωπά τους, ήταν, άραγε, ειλικρινές καί στις δύο; 'Η μήπως ή μία απ' αούτες ύποκρινόταν;

Ο Σοριέντες, όμως, δε συμμεριζόταν τη συμμόνοια τους. Κατά τη γνώμη του, τό σκάνδαλο είχε κρατήσει περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε.

— Μά όλους τους σατανάδες! έπαι με όρη, μιλώντας στο Γκίζη. 'Αφού δεν έρεπε να προστατεύσετε τους φίλους σας, θ' αναλάβω να τιμωρήσω μόνος μου αούτό τον άναίδη!

«Ναυχάστε! του άπάντησε ο Γκίζης. Δέ θα κάμετε σ' αούτό τό ληστή την τιμή να διασταυρώσατε τό ξίφος μας;»

Γύρισε ύστερα στους ανθρώπους του.

— Πιάστε αούτό τον άρχείο! τούς πρόσταξε.

Πολλοί από τούς εύγενείς έδωλαν τότε τά ξίφη τους. 'Ανάμεσα τους ήταν κι' ο Σαίν-Μεγκρέν. 'Οχι γιάτί αισθανόταν την έπιθύμη να χτυπηθή με τό Ραγκαστέν. 'Αλλά γιάτί βρισκόταν στην πρώτη γραμμή καί θα ήταν άναπόφευκτο εκ μέρους του αν έμενε με σταυρωμένα τά χέρια.

Ο Περώ κι' ο Μαρσσκέν έδωλαν επίσης τά ξίφη τους.

Οι αντίπαλοί τους είχαν την ύπεροχή του αριθμού. 'Αλλά τό κακό γι' αούτους ήταν ότι δε μπορούσαν να κινήθουν μέσα στη στενή στοά. Έτσι, μόνο μένα προχώρησαν μπροστά.

Η σύγκρουσι ήταν τρομερή. 'Αλλ' ο Ραγκαστέν κι' οι δύο σύντροφοί του ήξεραν, ότι έπρεπε να τά παίξουν όλα γιά όλα καί τα χτύπημά τους ήταν ύπολογισμένα με προσοχή. 'Επειτα από μερικά λεπτά, ο ήπότης φώναζε θριαμβευτικά:

— Πάει τό ένα άγριογούρουνο!

— Καί δεύτερο! έπαι ο Περώ.

— Καί τρίτο! πρόσταξε ο Μαρσσκέν.

Είχαν χτυπήσει τρεις από τούς ανθρώπους του δούκα. 'Ηρθε έπειτα ή σειρά των δύο άλλων. Οι πέντε αούτοι άνθρωποι είχαν πάρει ο καθένας από ένα γερό χτύπημα καί βρέθηκαν στην άνάγκη ν' άποτραδηχτούν.

Ανάμεσα τους ήταν κι' ο Σαίν-Μεγκρέν. Ο Μαρσσκέν, μ' ένα τρομερό χτύπημα, τού είχε σπάσει τό ξίφος στα δύο, ενώ ταυτόχρονα ή σφιγμένη γροθιά του έπεσε βαρεία πάνω στο κεφάλι του, κάνοντας τον να κλονισθή.

Αλλά τούς πέντε πρώτους εύπατρίδες, πού είχαν άποτραδηχτή, γιά να δυσκολέσουν τούς έχθρους τους, διαδέχτηκαν άμέσως πέντε άλλοι.

Αούτη τη φορά, τά πράγματα ήταν πιο δύσκολα καί κράτησαν περισσότερο. 'Αλλά, στο τέλος, ο Ραγκαστέν κι' οι δύο σύντροφοί του κατόρθωσαν να τους άνθρωπουν. Είχαν τραυματισθή όμως κι' αούτοι. Τά τραυμάτά τους δεν ήταν σοβαρά, αλλά τό αίμα έτρεχε από τίς πληγές τους.

Πέντε άλλοι εύπατρίδες προχωρούσαν προς τό μέρος τους.

Αλλά, ξαφνικά, ο Περώ αισθάνθηκε ένν χτύπημα στη μέση.

Ο άνθρωπος, πού τον είχε χτυπήσει δεν ήταν άλλος από τον 'Ελδέτο, πού σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να μείνι με σταυρωμένα τά χέρια. Σήκωσε, λοιπόν, τη λόγχη του καί θέλησε να καρφώσει τον Περώ. 'Αλλ' ο στενός χώρος δεν τον άφηνε νά τη χρησιμοποιήση, όπως δε έπίδυνόσε. Έτσι, δεν κατάφερε παρά να τρυπήση μόνο τό γίγαντα.

Ο Περώ γύρισε άπότομα.

— Ά, αόλιε, θα μου τό πληρώσεις αούτό τό προδοτικό χτύπημα; φώναξε.

Καί κατέδασε μ' όλη του τη δύναμη τό ξίφος του πάνω στο κεφάλι του 'Ελδέτο, πού σωριασθηκε φαρδύς-πλατύς πάνω στις πλάκες.

Ακούοντας τη φωνή του Περώ, ο Ραγκαστέν είχε γυρίσει κι' αούτός τό κεφάλι του. Καί παρακολούθησε τη γρήγορη σκηνή. Αλλά πρόσθεε ταυτόχρονα, ότι ή πόρτα του παρεκκλησίου ήταν άνοιχτή.

Μία ιδέα πέρασε τότε από τό μυαλό του κι' έπαι μερικά λέξεις στον Περώ. Αούτος πάλι ψιθύρισε κάτι στο Μαρσσκέν.

Ός τότε, οι τρεις σύντροφοί προσπαθούσαν ν' άνοιξουν δρόμο ανάμεσα από τούς άντιπαλούς τους γιά να φύγουν. 'Αλλά, ξαφνικά, άλλαξαν τακτική. Κι' άρχισαν να ύποχωρούν προς τό μέρος της εκκλησίας.

Η Χρυσαχτίδα, πού μάντεψε την πρόθεσή τους, έτρεξε πίσω τους. Οι αντίπαλοί τους τάχασαν απ' αούτη την άπότομη άλλαγή τακτικής. Κι' οι τρεις σύντροφοί έπωφελήθηκαν από την έκπληξή τους. Με μερικά πηδήματα χάθηκαν στην εκκλησία κι' έσπερσαν την πόρτα. Τράβηξαν έπειτα τούς σύρτες. Ο έφημιός κι' οι δύο βοηθοί του, τρομαγμένοι από τη συμποκή, πού ζευλιγόταν μπροστά στην εκκλη-

σία, είχαν φύγει, άγνωστο προς ποιά κατεύθυνσι.

Οι τρεις σύντροφοί άνέπνευσαν. 'Η Χρυσαχτίδα προσπάθησε να δέση τίς πληγές του Ραγκαστέν.

— Γιατί να διακινδυνεύσεις τη ζωή σου γιά μένα; τού έπαι τρυφερά.

Ο ήπότης χαμογέλασε.

— Αν βγάμε ζωντανό από δω, θα σου τό πώ, άπάντησε. Αν όχι, θα τό μαντέψης μόνη σου.

Την παραμέρισε κατόπιν με μία κόση κίνηση κι' άρχισε να πηγαίνει δεξιά-άριστερά, θέλοντας να δη μήπως ύπρχε καμμία έλπίδα σωτηρίας.

Τό παρεκκλήσιο δεν είχε άλλη έξοδο. Στο βάθος, πίσω από τό βωμό, ύπρχαν δύο παραθύρα. Ο Ραγκαστέν έτρεξε κι' άνοιξε τό ένα. Έδωλε με μία έσωτερική αούλη.

Γιά μας, τό πηδήμα δε θα ήταν δύσκολο, ψιθύρισε ο Ραγκαστέν. Αλλά γιά τη Ρολάνδη; Παραμέρισε άμέσως αούτη τη σκέψη. Αλλά άφού δε μπορούσαν να φύγουν, έπρεπε τουλάχιστο ν' άσφαλιστούν.

Πήρε άμέσως ενό βαρείες πολυθρόνες, πού βρίσκονταν μπροστά στο βωμό καί τίς πήγε πίσω από την πόρτα.

Οι δύο σύντροφοί του, πού κατέλαβαν τη σκέψη του, άρπαξαν άμέσως κι' άλλες πολυθρόνες καί τίς σώρισαν πίσω από την πόρτα. Έστιασαν έτσι ένα γερό πρόχωμα, πού μπορούσε να κρατήσει μία ώρα, ίσως καί δύο.

Μάζεψαν κατόπιν κι' άλλα καθίσματα, πήραν επίσης τούς πάγκους, πού βρίσκονταν στίς γωνίες καί τά σώρισαν όλα έδω κι' εκεί, γιά να δυσκολέσουν τούς έχθρους τους, αν κατάφεραν να σπάσουν την πόρτα.

Σέ λίγο, τό παρεκκλήσιο είχε γυμνωθή ολότελα. Τό ύπρχε μέσα σ' αούτό τό είχαν συγκεντρώσει πίσω από την πόρτα ή όλογυρα απ' αούτη.

Μπορούμε τώρα να είμαστε πιο ήσυχτοι, έπαι ο Ραγκαστέν.

Μόνο έπειτα από αούτη την έγχασία, οι τρεις σύντροφοί ένδιαφέρθηκαν γιά τίς πληγές τους.

Αλλά κι' οι αντίπαλοί τους δεν είχαν χάσει άδικα τον καιρό τους. Ο δούκας είχε διατάξει να φέρουν τεκούρια καί λαστάρια, γιά να σπάσουν την πόρτα. Σέ λίγο, θ' άόχιζε ή επίθεση.

Μέσα στη στοά είχαν άπομακρύνει, πρώτα-πρώτα, τά πώματα καί τούς τραυματίες. Μετέφεραν κατόπιν χοντρά κούτσουρα, γιά να στηρίξουν πάνω σ' αούτά τά λαστάρια.

Στό μεταξύ, ο Σαίν-Μεγκρέν είχε συνέλθει από τό χτύπημα του Περώ κι' είχε πάει κοντά στη δοκιμασία της Γκίζης, γιά να την καθυψάση.

Κι' ο Περπινιάν βρισκόταν επίσης εκεί. 'Αλλά κανείς δεν τον προσέχε. Στά μάτια όλων, ήταν ο άνθρωπος, πού είχε σκεφτή να σκοτώση τον άδελφό του γιά τά όμορφα μάτια μίας γυναίκας.

Ο Γκίζης κουδέντιαζε με τό Σοριέντες. Λίγο πιο πέρα, ή γυναίκα του, θέλοντας να κρύψη τη χαρά της, έκανε πως παρακολουθούσε τίς προετοιμασίες γιά την επίθεση. Κι' ή χαρά της ήταν διπλή. Πρώτα-πρώτα, γιάτί ο άναγνημένος της είχε σωθή καί δε θα βρισκόταν στην άνάγκη να ξαναπαρή μέρος στη σύγκρουσι, άφού, έτσι ή άλλοιώς έπρεπε να θεωρηται σαν τραυματισμένος. Καί δεύτερο, γιάτί ο γάμος είχε ματαιωθή.

Καθώς έκανε αούτες τίς σκέψεις, άκούσε, ξαφνικά, μία φωνή πίσω της:

— Αν ο δούκας ξαναπαρή αούτη τη νέα στην έξουσία του, ο γάμος θα γίνει. Κι' άστόσο, τό παρεκκλήσιο έχει μία μυστική έξοδο. Δέ θέλετε, λοιπόν, να σωθή αούτη ή νέα;

Αούτό ήταν άλήθεια. Τό παρεκκλήσιο είχε μία μυστική έξοδο, απ' όπου ο κόμης ντε Σαίν-Μεγκρέν είχε πάει πολλές φορές στα διαμερίσματά της.

Ποίος ήξερε, λοιπόν, τό μυστικό της;

Γύρισε άργά τό κεφάλι της κι' είδε πίσω της τη Λεωνώρα καί την 'Ερμόζα, πού στέκονταν ακίνητες σαν άγάλματα.

Ποιά από τίς δύο, άραγε, είχε μιλήσει;

Η δοκίμασα δεν έκαμε καμμία προσπάθεια γιά να τό ξεκαριώση. Είπε μόνο:

— Καί βέβαια θέλω να σωθή αούτη ή νέα.

Τά λόγια αούτα είχαν ιδιαίτερη σημασία γιά κείνον πού ήξερε τό μυστικό της. Κι' οι δύο άδελφές κατάλαβαν τη σημασία τους. Απομακρύνθηκαν άμέσως καί, περνώντας από ένα όμιλο στον άλλο, βγήκαν από τη στοά.

Η δοκίμασα άναστένανε τότε μ' άνακούφισι.

«Τί σημασία έχει αν ξέρουν τό μυστικό μου; έπαι. Τό κυριώτερο είναι, ότι ή Χρυσαχτίδα δε θα ξαναπαή στην έξουσία του άντρα μου. Γιατί, ώπου οι άνθρωποι του

να σπάσουν την πόρτα, τό πούλι θα έχη πετάξει».

Η Λεωνώρα κι' ή 'Ερμόζα προχωρούσαν γρήγορα. 'Ηταν, άραγε, δύο γυναίκες με μία ψυχή, πού συνεργάζονταν γιά έναν κοινό σκοπό; 'Η καί μία είχε τό δικό της σκοπό καί συνεργάζονταν με την άλλη, γιά να μπορή να την κατασκοπεύη; 'Η άκόμη μήπως ή μία δεν ήξερε τίποτα από ό,τι έκανε ή άλλη; Κανένας δε θα μπορούσε να τό πη.

Έστιασαν σε λίγο στα διαμερίσματα της δοκίμασας καί μήκαν στο δωμάτιο της ήματιοθήκης. Ανοίξαν άμέσως μία ντουλάπα καί πήραν τρεις μεγάλες κάπες γκρι-ζου χρώματος. Καθεμία τυλίχτηκε σε μία απ' αούτες τίς κάπες καί κατέβασε την κουκούλα. Την τρίτη κάπα ή μία από τίς δύο την έκρυψε κάτω από κείνη πού φόρεσε.

Από αούτη τη στιγμή, δε θα μπορούσε να ξεχωρίση κανείς ποιά

ήταν ή γυναίκα με τά μαύρα καί ποιά ή γυναίκα με τά λευκά.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Ακούγονταν τώρα τρομερά χτυπήματα έξω από την πόρτα. Ο Ραγκαστέν κι' οι δύο σύντροφοί του είχαν βγάει τά ξίφη καί τά χυγχειρίδιά τους, έτοιμοι ν' αντίμεταπίσουν τούς έχθρους τους.

Πέρασε έτσι καμνηση ώρα. 'Η πόρτα τρανταζόταν από πάνω ως κάτω καί, στο τέλος, ύποχώρησε.

Οι άνθρωποι τού δούκα χαίρετησαν αούτη την πρώτη νίκη με άγριες κραυγές. 'Αλλά κατάλαβαν άμέσως, ότι τό ότι είχαν σπάσει την πόρτα, δεν ήταν αρκετό. Γιατί πίσω απ' αούτην βρισκόταν ένα πρόχωμα από πολυθρόνες καί πάγκους, πού δεν τούς ήταν εύκολο να τό περάσουν. Έπρεπε τώρα να παραμερίσουν ένα-ένα αούτά τά άντικείμενα. Καί τό πράγμα δεν ήταν εύκολο. Γιατί ο Ραγκαστέν κι' οι δύο σύν-

Μάδετε πως είμαι ιδιαίτερως ικανοποιημένη. Από παιδί ακόμη ή μητέρα μου μου έβαζε κρέμα NIVEA. 'Η μικρότερη άδελφή μου πού ζή έδω καί 23 χρόνια στην 'Αμερική μου γράφει: «Προτιμώ, όπως πάντα, την NIVEA. 'Η μητέρα μας είχε δικαιο!» Στά 50 χρόνια της ζωής μου ή NIVEA διετήρησε πάντοτε δριαμβευτικά την τιμητική δέσι πού της άξίζει. Μένω πιστή στην NIVEA.

NIVEA
Creme

Εύτυχώς υπάρχει ή κρέμα NIVEA!

τροφοί του γλυστορούσαν τα ξίφη τους από τα κενά και τρυπούσαν άσχημα όποιον εύρισκαν μπροστά τους.

Κι' όστόσο, τα χτυπήματα που εκτόπιζαν δεν τους έδουσιάζαν. Γιατί καταλάβαιναν πως άργά ή γρήγορα οι αντίπαλοί τους θα ύπερπηδούσαν αυτό το πρόγραμμα.Κι' από τη στιγμή αυτή, ή πάλι θα γινόταν όνισση.

Ο Ραγκαστέν δεν είχε την παραμικρή άμφισβόλια, ότι δε θαδύωνε ζωντανός απ' αυτή την περιπέτεια. Άλλά έα πείσινε μπροστά στα μάτια της Ρολάνδης, και, προτού ξεψυχήσει, θαέρισκε τον καιρό να της φωνάζει την άγάπη του. Άκουσε, ξεφνικά, μία φωνή πίσω του:

— Ραούλ, σωθήκαμε!... Γρήγορα, Γρήγορα!

Εκείνη που είχε φωνάξει, ήταν ή Ρολάνδη. Ο Ραγκαστέν, γυρίζοντας το κεφάλι του, την είδε να χειρονομεί ζωηρά. σά να τον καλούσε να πά κοντά της. Η νέα έσφανίστηκε κατόπιν πίσω από το ιερό της εκκλησίας, αλλά ή Ιππότης ξανάκουσε τη φωνή της, που του φάνηκε σά νάρχονταν μέσα από τον τοίχο:

— Γρήγορα!... Σωθήκαμε!

Ο Ραγκαστέν πρόσεξε πως στο μέρος από όπου ακουγόταν ή φωνή, υπήρχε μία μικρή πόρτα, που ήταν μισάνοιχτη. Αυτή την πόρτα, μ' όλο που είχε ψάξει, δεν την είχε δει πρωτότερα.

Ελάτε! φώναξε στους συντρόφους του

Έτρεξαν άμέσως κι' οι τρείς προς τα εκεί. Άλλά, ξεφνικά, ή πόρτα έκλεισε.

Αυτή ή πόρτα, άλλωστε, ήταν ένα κομμάτι του τοίχου, που είχε υποχωρήσει. Αυτό το κομμάτι είχε ξαναγυρίσει τώρα στη θέση του.

Άρχισαν τότε να χτυπούν πάνω στον τοίχο. Άλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η μυστική πόρτα δεν ξανάνοιξε.

Στο μεταξύ, οι άνθρωποι του δούκα, είχαν παραμερίσει κάμποσα εμπόδια κι' είχαν πλησιάσει άρκετά.

Ο Ραγκαστέν κατάλαβε, ότι ή άμυνα ήταν μάταιη. Βιάζονταν, άλλωστε, να τρέξει για να βρη ή Χρυσασχίδα. Πήγε τότε στο παράθυρο και το άνοιξε.

— Έμπρός,πηδύστε! είπε στους συντρόφους του.

Ένώ ό Περρώ κι' ό Μαραστέν πηδούσαν από το παράθυρο, ό Ραγκαστέν άρπαξε ό,τι εύρισκε μπροστά του, πάγκους, μανουάλια της εκκλησίας, πολυθρόνες και το πετούσε πάνω στους επιτιθεμένους. Έτσι, αναχαίτισε την όρμη τους και μπόρεσε να πηδήσει κι' αυτός.

Ο Περρώ κι' ό Μαραστέν τον ύποδέχτηκαν στην αούη.

— Ελάτε, τους είπε ό Ραγκαστέν, που ήξερε τα κτατόπια του δουκικού μεγάρου.

Από το παράθυρο ακούγονταν τώρα ούρλιαχτά και φωνές.

— Πιάστε τους!... Σκοτώστε τους!

Ο Ραγκαστέν κι' οι δύο σύντροφοί του χάθηκαν σέ μία στοά κι' ύστερα σέ δεύτερη και σέ τρίτη. Έφτασαν τέλος στη μεγάλη αούη. Μπροστά στην κεντρική πύλη στέκονταν ένας αξιωματικός και καμμία δεκαριά στρατιώτες.

— Κλείστε την πύλη! ούρλιαξε ό αξιωματικός, μόλις είδε αυτούς τους τρείς άνθρώπους, που έτρεχον σαν τρελλοί.

Άλλά, την ίδια στιγμή, δέχτηκε στην κοιλία ένα τρομερό χτύπημα, που τον έκαμε να τιναχτεί με όρμη πάνω στον τοίχο. Κύλησε έπειτα στίς πλάκες κι' έχασε τις αισήσεις του.

Αυτό το χτύπημα του το είχε δώσει με το κεφάλι ό Μαραστέν, που είχε πέσει σά βολίδα πάνω του.

Ο Ραγκαστέν κι' ό Περρώ είχαν δοήσει ταυτόχρονα πάνω στους στρατιώτες, που προσπαθούσαν να κλείσουν την πύλη. Ο Μαραστέν ένωσε άμέσως τις προσπάθειές του μαζί τους.

Η πάλι ήταν σύντομη. Οι στρα-

τιωτές δεν πρόφτασαν να κλείσουν την πύλη. Δυό ή τρείς απ' αυτούς, άλλωστε, είχαν σωριαστή κάτω, νεκροί ή τραυματισμένοι. Οι άλλοι υποχώρησαν τότε κι' έτσι οι τρείς σύμτροφοι μπόρεσαν να περάσουν.

Άλλά, προτού παρακολουθήσουμε το Ραγκαστέν και τους δύο φίλους του, είναι ανάγκη να ξαναγυρίσωμε στή Χρυσασχίδα.

Εκείνες, που είχαν άνοιξει τη μυστική πόρτα δεν ήταν άλλες από τη Λεωνώρα και την Έριμόζα. Η μία από τις δύο άδελφές έχωσε τότε μέσα το κεφάλι της και έιπε στή νέα:

— Ελάτε!

Κι' οι φίλοι μου: ρώτησε ή Χρυσασχίδα, δείχνοντας το Ραγκαστέν και τους δύο συντρόφους του, που αγωνίζονταν εναντίον των ανθρώπων του δούκα, προσπαδώντας να τους καθυστερήσουν.

— Θά μάς άκολουθήσουν, της απάντησε ή άγνωστη. Άλλά μη χάνετε ούτε στιγμή.

Και την τράβηξε μαζί της, αφού έρωξε πάνω στους ώμους της την κάπα που είχε μαζί της.

Η Χρυσασχίδα φώναξε τότε το Ραγκαστέν. Άλλά, στο μεταξύ, ή δεύτερη από τις δύο άδελφές, είχε κλείσει την πόρτα, πράγμα που ή νέα δεν το πρόσεξε.

Η Λεωνώρα κι' ή Έριμόζα τράβηξαν μαζί τους τη νέα άνάμεσα από ένα σωρό διαδρομικές και στοές και, τέλος, βγήκαν από μία μικρή πόρτα. Ένα ολόκληστο άμά-

ξι περίμενε εκεί.

— Έμπρός, άνεβήτε! είπε ή μία από τις δύο άδελφές στή Χρυσασχίδα, άνοίγοντας την πόρτα.

Άλλ' ή νέα, κυττάζοντας πίσω της, δεν είδε κανένα.

— Θά περιμένω τον Ιππότη ντέ Ραγκαστέν, απάντησε ή νέα, που μία ύποψια πέρασε από το μυαλό της.

Η συνομιλήτριά της απάντησε: — Το άμάξι δε θα φύγη, άν δεν έλθη ό Ιππότης. Άλλ' είναι καλύτερο να τον περιμένετε μέσα σ' αυτό. Μην ξεχνάτε, ότι είμαστε άκόμη μπροστά στο μέγαρο κι' ότι μπορεί να σάς άναγνωρίσουν. Θά ξαναβρεθούμε τότε κάτω από την έξουσία του δούκα και κανένας δε θα μπόρεση να σάς σώσει. Όσο για μάς, θα πληρώσωμε με τη ζωή μας την άπερίσκεψία, που κάμαμε να τρέχωμε για να σάς βοηθήσωμε. Και δε θα είναι καλύτερη ή τύχη της δοίκισσας, που μάς έστειλε.

Αυτά τα λόγια καθυσάχσαν τη Χρυσασχίδα. Έσκυψε τότε και πέρασε το κεφάλι της στην πόρτα. Την ίδια στιγμή, ένας εύπατριδης που βρισκόταν στο άμάξι, την τράβηξε από το χέρι, ενώ οι δύο άδελφές την έσπρωχναν από πίσω.

Ο εύπατριδης, που βρισκόταν μέσα στο άμάξι, δεν ήταν άλλος από τον Γκασιάρ Πινάκλ. Ο έ-βλιος, ενώ με το ένα χέρι τραβούσε τη Χρυσασχίδα κοντά του, με το άλλο της έσφιγγε το λαιμό.

Η νέα έχασε άμέσως τις αισθήσεις της κι' έπεσε σαν άμυλη μάζα πάνω στα μαξιλάρια του άμαξιού.

Ο Πινάκλ που δεν είχε να κάμη τίποτ' άλλο, κατέβηκε τότε από το άμάξι.

— Άλλοίμονο σέ σένα, άν τη σκοτώσεις, του έιπε ή μία από τις δύο άδελφές.

— Την έκαμα μόνο να ζαλιστή, απάντησε ό Πινάκλ.

Έκαμε κατόπιν μία βαθεία υπόκλιση κι' έπειτα άποκαλύθηκε με γρήγορα βήματα.

Οι δύο άδελφές μπήκαν τότε μέσα στο άμάξι, που ξεκίνησε άμέσως, διενδυόμενο προς το μέγαρο Σοριέντες.

Ο ΔΟΥΚΑΣ ΝΤΕ ΣΟΡΙΕΝΤΕΣ

Ο δούκας της Γκίζης άφριζε από το κακό του για την άνικανότητα των ανθρώπων του. Ο Ραγκαστέν κι' οι δύο σύντροφοί του είχαν βγη από την κεντρική πύλη του μεγάρου του. Η δεσποινίς ντέ Ορμπερίβ είχε εξαφανιστή. Τί σήμαιναν όλα αυτά;

Ο Σοριέντες έμεινε κάμποση ώρα μαζί του κι' έπωφελήθηκε από τη στιγμή, που ό δούκας έδινε τις διαταγές του στους άνθρώπους τους, για να φύγη και να γυρίση στο μέγαρό του.

Ο πρώτος άνθρωπος, που είδε όταν έφτασε εκεί, ήταν ό Πινάκλ.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ό δούκας.

Ο Πινάκλ φαίνεται, ότι ήξερε τη σήμαινε αυτή ή έρώτηση, γιατί απάντησε άμέσως:

— Η δεσποινίς ντ' Ορμπερίβ βρίσκεται έδώ από μισή ώρα.

Τού άφηγήθηκε κατόπιν πως είχε γίνει ή άπαγωγή της από το μεγάλο Γκίζη και δεν τού έκρυψε το ότι είχε βρεθή στην άνάγκη να της σφίξη λίγο το λαιμό, για να προλάβη τις φωνές της.

— Ο άφέντης μου θέλει να τη δει; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ό δούκας. Δεν έχω λόγο να τη δω... Άγνώ τον παρουσία της έδώ. Δεν έξρω τίποτα γι' αυτή την ύπόθεση. Τίποτα!... Καταλαδαίνετε, κύριε Πινάκλ;

Ο Πινάκλ απάντησε με μία βαθεία υπόκλιση, για να δείξη, ότι είχε καταλάβει.

— Όλα αυτά είναι γυναικοδουλειές, στις όποιες δεν έπιθυμώ ν' άνακατευτώ, του έξηγησε ό δούκας. Η δοίκισσα της Γκίζης δε θα μού συγχωρούσε ποτέ το ότι άνακατεύτηκα στίς ύποθέσεις της... Γιατί, πρέπει να ξέρετε—πρόσθεσε τονίζοντας τις λέξεις του—ότι αυτή θέλησε και σχεδίασε την άπαγωγή της δεσποινίδος ντ' Ορμπερίβ. Η δοίκισσα ντέ Σοριέντες κι' ή άδελφή της, άπερίσκεπτες όπως είναι, προθυμοποιήθηκαν να τη βοηθήσουν, για να της δείξουν την άφοσίωσή τους. Καταλαδαίνετε, κύριε Πινάκλ;

Ο Πινάκλ έκανε μία καινούργια υπόκλιση.

— Τί κάνουν τώρα ή δοίκισσα κι' ή άδελφή της; ρώτησε ό δούκας.

— Έπιτηρούν τη δεσποινίδα ντ' Ορμπερίβ, απάντησε ό Πινάκλ. Φορουν κι' οι δύο γκριζές κάπες κι' είναι αδύνατο να τις ξεχωρίσει κανείς. Νόμω πως έπρεπε να είδοποίησω τον άφέντη μου.

— Κάματε καλά, έιπε ό δούκας. Κι' έχουν κι' οι δύο το ίδιο ύφος... δηλαδή το σοβαρό και συλογισμένο ύφος της κυρίας Έριμόζας.

— Άναρωτιέμαι πως ή εύθυμη Λεωνώρα μπορεί να παίρνει αυτό το σοβαρό ύφος, έιπε ό δούκας.

— Δεν ξέρω, απάντησε ό Πινάκλ. Το μόνο που ξέρω είναι, ότι ή κυρία δοίκισσα, όταν θέλει, γίνεται έξαιρετικά σοβαρή κι' ότι ή κυρία Έριμόζα μπορεί να φαίνεται σέ ώρισμένους στιγμές το ίδιο πρόσχαρη όσο κι' ή κυρία δοίκισσα.

Ο δούκας έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ύπηρεζεν ένας από τους εύτυχεστέρους πολιτικούς της άρχαίας Ελλάδας. Τον έστρεψαν από άποφάσεως ύστερο καμίας. Η ιστορία τον περιποιήθηκε όσο κανέναν άλλον πολιτικό. Τον ένοησε άκαίρως. Παρουσία με την όποια έμεινε γνωστός άνα τους αιώνες. Τον παρουσιάζει για ύπόδειγμα τιμιότητας, πατριωτισμού και πολιτικής ήθικας. Και ήταν τόσο ριζωμένη στους συμπατριώτες του ή αντίληψη περί της τιμιότητας και της ήθικης του, ώστε αυτόν άφίκαν μετά τη νίκη του Μαραθώνα να φυλάξη τα περσικά λάφυρα, όταν ό άθηναίος στρατός χρειάστηκε, εύθετο μετά τη μάχη, να σπεύσιν στήν Αθήνα, προς την όποια κατευθύνοντο ό περσικός στόλος.

Και δε διέφευγε τη φύση του, γράφει ό Πλουτάρχος, γιατί ούτε αυτός σκεφτηκε να περάσει κάτι, ούτε κανέναν άλλον άφισε, μονονότι είχαν έγκαταλειφθή εκεί, από τους Πέρσες, χρυσόφι, άσημι και άλλα άμυθητά άξια πράγματα).

Από όλες όμως τις άρετές του εκείνη, που έμεινε παροιμιώδης ήταν ή δικαιοσύνη. Άναφέρεται πως κάποτε είχε καταγγείλει κάποιον στο δικαστήριο. Και όταν οι δικαστές, βεβαίον για την ένοχη του αντίδικου του, δεν ήθελαν ούτε να τον άκούσουν άπολογούμενον, έπενεθε ό Αριστείδης ύπερ αυτού και τους παρεκάλεσε να τον άκούσουν. Ώστε να έχη όλα τα μέσα της ύπερασπίσεως του. Μία ημέρα που στο θέατρο θα ζόταν μία τραγωδία του Αίσχυλου, να ό ήθοποιός έλεγεν τους στίχους: (Κού ό θεσπής δικαίος, αλλά είναι θέλαιν), όλοι οι θεσπές γύρισαν αυτομάτως στήν Αριστείδη, ως το πρόσωπο του άνθρώπου, που άνέφερό ό ποιητής και ό όποιος (δεν ήθελε όμως να έχη τη φύση του δικαίου, αλλά έπιζητούσε κατά βάθος την

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

οιους για τίποτε. Ζητούσε μία βαθεία ριζική μεταβολή στην άθηναϊκή ζωή. Ηέλεε ή Αθήνα ν' άφήση την παροπαράδοτη προσκόλλησι στή γη και στή γεωργία και να στραφεί προς τη θάλασσα. Τη στροφή αυτή τη σοδότην ό Αριστείδης γιατί οι ναυτικοί, τοιμηροί, ριψοκίνδυνοι και φίλοι κάθε καινοτομίας, θα άλλαζαν εντελώς τον τρόπο ζωής, τα ήθη και τα έθιμα των συντηρητικών Αθηναίων.

Τη στροφή προς τη θάλασσα την ύποστήριζε ό θεμιστοκλής εν όνόματι, κυρίως του περσικού κινδύνου. Άλλά υπήρχε κι' ένας άλλος λόγος: Να κάνουν ναυτικό οι Αθηνάιοι, γι' ά να ύποτάξουν τον κοντινό έχθρό τους, την Αίγινα, την (τοίμηλα) αυτή στο μάλιστα της Αθήνας, όπως την έλεγαν. Τέσσερα χρόνια κράτησαν οι πολιτικοί άνδρες μεταξύ του Αριστείδη και του θεμιστοκλή. Και είχαν πάρει τέτοια δέσππτα, ώστε ό Αριστείδης έιπε κάποτε, πως, άν ήθελαν να ήσυχάσουν οι Αθηνάιοι, έπρεπε να είδουν και τους δύο τους σε βράβρο!... Στο τέλος ύπερίσχυσε ό θεμιστοκλής κι' έστειλε στην έξορία τον Αριστείδη, ώστε να μείνει έλεύτερος το έδαφος για να έσφαρμόση τα σκέδια του. Στόν έξοστρακισμό αυτό του Αριστείδη άναφέρεται και το γνωστό άνέκδοτο.

Γιά να σταλή ένας πολιτικός στην έξορία — νά έξοστρακισθή — έπρεπε τουλάχιστο έξη χιλιάδες Αθηνάιοι να ψηφίσουν εναντίον του. Την ώραμνην ημέρα μάζευονταν ό άθηνάϊκος λαός στην Άγορά και κάθε πολιτικός έ-

γράφε επάνω σ' ένα κομμάτι από κεραμίδι—σε ό σ τ ρ α κ ο ν, έξ ου και έξοστρακισμός — το όνομα εκείνου που ήθελαν να έξορίσουν. Άνα μάζευονταν έξη χιλιάδες όστρακες, ό πολιτικός στελλάνταν στην έξορία, που συνήθως διαρκούσε δέκα χρόνια, έκτος εάν ή Έκκλησία του Δήμου άνακαλούσε τον έξοριστό.

Στόν έξοστρακισμό του Αριστείδη, ένας χωριότης άνθρωπος, τον ήλπισσε, και μί γινωρίζοντας ποίος είναι, τον πασακάλεσε να χαράξη το όνομα (ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ) επάνω στο όστρακο, γιατί ό ίδιος δεν ήξερε νράμωγται.

— Και τί κακό έκανε ό άνθρωπος αυτός, τον ρώτησε ό Αριστείδης, ώστε να ήλπε να τον έξορίσουν;

— Όύτε τον άνθρωπο γινωρίζω, ούτε έχω άκούσει να έχη κάνει κανένα κακό, απάντησε ό χωριότης. Ένοχλούμαι όμως ν' άκούω από όλους να τον λένε Ίκαίολ!...

Ο Αριστείδης τότε, χωρίς να άπαντήσει, έγραψε το όνομά του στο όστρακο και το έδωσε στο χωρικό για να το ρίξη μαζί με τα άλλα.

Όταν έμαθε το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας, σήκωσε τα χέρια του προς τον ουρανό κι' έκανε την αντίθετη εύχη από εκείνη που είχε κάνει κάποτε ό Άχιλλεύς:

«Ευχόμεν, έιπε, να μη παρουσιασθή ποτέ άνάγκη στους Αθηνάιους να με ξαναζητήσουν».

Μετά τον έξοστρακισμό του ό Αριστείδης πήγε στην Αίγινα, όπου και έμεινε ως τη δεύτερη έκστρατεία των Περσών εναντίον της Ελλάδας. Όταν ό περσικός στρατός με τον Ξέρξη ήλπισσε στην Αθήνα και ή πόλι άδειασε από τους κατοίκους, που μεταφέρθηκαν στή Σαλαμίνα και σε άλλα μέρη, τότε ή Έκκλησία του Δήμου, με ψηφισιά της άνακάλεσε τον Αριστείδη από την έξορία (480 π. Χ.).

Την πρόταση την ύποστήριζε ό θεμιστοκλής, που σοδόναν πως ό Αριστείδης, για λόγους άντεκδικήσεως, θα ήπναινε με τους Πέρσες. Όδός άνυπόστατος, γιατί ό πατριωτισμός του Αριστείδη ήταν τέτοιος ώστε άποκλείονταν σκεφή παρόμοια πράμια. Άπεναντίας, μόλις έμεινε έλεύτερος, πήρε μ' ά βάρκα από την Αίγινα και κατέβησε. περνώνας νύχτα μέσα από τον περσικό στόλο, που είχε άποκλείσει τον έλληνικό στό στον της Σαλαμίνας, να φτάση στα άθηνάϊκα πλάια και να συναντήση τον πολιτικό του αντίπαλο που τον είχε στείλει στην έξορία και ό όποιος ήταν τότε ό άρχηγος του άθηνάϊκού στόλου.

— Έμεις, έιπε στο θεμιστοκλή ό Αριστείδης, όταν τον είδε, πρέπει να βάλωμε μυαλό και ν' άφύουμε τη χωρίς περιεχόμενο έχθρα που έχουμε από τα παιδιά μας χρόνια. Άς άφύουμε τώρα μία σωτηρία, αλλά μεταφύμας, ποιος δε ύποσέη να δοθήση περισσά, ώστε να σωθή ή Ελλάδα. Έσν μ'έν ως άρχηγος και στρατηγός, ενώ δε ως βοηθός και σύμβουλος, γιατί διαίδιανάμωι αυτή τη στιγμή ότι ή άπόφασή σου να δύσης τη ναυμαχία στα στενά της Σαλαμίνας είναι ή καλύτερη που ύπορούσε να πάρη κανείς...

Ο Αριστείδης δεν περιορίστηκε μόνο στα λόγια. Κατά τη διάρκεια της ναυμαχίας άποιδάσθηκε με ένα τιμήμα άθηνάϊκού στρατού στή νήσο Ψυτταλία, που την είχε καταλάβει ό περσικός στρατός, έσφαξε τη σκουριά που τη φύλαγε και έλευθερώσε το νησί. Το θρόνυ της ναυμαχίας στην Ψυτταλία ό Έλληνες περιούλλεζαν τους νεκρούς των και έσπασαν θοιάμω.

Μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνας ό Αριστείδης παίζει πάλι πρωτεύοντα ρόλο στην πολιτική ζωή της άθηνάϊκης δημοκρατίας. Άρχηγος του άθηνάϊκού στρατού στή νικηφόρο μάχη των Πλαταιών (479 π. Χ.) άναλαβάνει κατόπιν την άρχηγία του άθηνάϊκού στόλου, ό όποιος μαζί με τους στόλους των άλλων έλληνικών πόλεων έπρόκειτο ν' άπελευθερώση τα νησιά του Αιγαίου από την περσική κυριαρχία. Άρχηγος όλων των έλληνικών πλοίων ήταν ό Σπαρτιάτης Πανσωνίας, ό νικητής των Πλαταιών.

Στήν έκστρατεία αυτή ό Αριστείδης έδειξε τόσο συνέπια και δικαιοσύνη, ώστε, όταν οι Σπαρτιάτες άνακάλεσαν τον Πανσωνία, για ύποσση συνένοησε με τους Πέρσες, οι Έλληνες άνακάρουν αυτόν για άρχηγό τους.

Έτσι, μπήκαν οι βάσεις της άθηνάϊκής ήγεμονίας και όργανώθηκε από τον Αριστείδη ή συμμαχία της Αλάου, που άνοιξε το δρόμο στή μεγάλη έποχή του Περσική.

Ο Αριστείδης πέθανε το 468 π. Χ. πάμπτωχος, άναψύμενος και τιμωμένος από όλους τους Αθηνάιους. Και ήταν τόσο στωικός, που ή οικογένειά του δεν είχε ούτε τα έξοδα της κηδείας του. Τα πλάκωσ ή άθηνάϊκή πολιτεία, ή όποια έκτιμώνας τις μεγάλες ύπηρεσίες που είχε προσφέρει ό Αριστείδης στον τόπο και την άξιοθαύμαστη έντιμότητα του προέκρινε και τις δύο κόρες που άφικε.

ΕΠΙΛΗ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ο Δίκαιος

Έπιζητούσε την πραγματική άπονομή της δικαιοσύνης

πραγματική άπονομή της δικαιοσύνης).

(Πολλοί βασιλείς και τυράννοι, γράφει ό Πλουτάρχος, έζησαν τη δόξα να λένανται: πολιορκητές, κεραυνόι, νικητές και μερικοί άλλοι άετοί και ιεράκες. Κανένας όμως δεν είχε τη βασιλικότητα και θειοτητα έμνημια του Δίκαιου).

Ο έπιφανής αυτός Αθηνάιος γεννήθηκε γύρω στα 540 π. Χ. την έποχή της τυραννίας του Πεισιστράτου και των υιών του. Καταγόταν από μία άρχοντκή οικογένεια της Αθήνας αλλά φτωχή. Ο πατέρας του Λυσίμαχος άνηκε στην Άντιοχίδα εύλη και κατοίκους στο έθιο της Αλωπεκής. Ο Αριστείδης, φιλελεύθερος και ήθελε και την ψυχή, τάχθηκε από νέος με τη δημοκρατική μερίδα του Κλεισθένη και ύπηρεζε από τους πρωτουργούς στην άνατροπή της τυραννίας των Πεισιστράτιδων και την έγκαθίδρυση της δημοκρατίας. Η παράδοσι άναφέρει πως ήταν σωματικής και σύγχρονος με τον κατόπι πολιτικό του αντίπαλο θεμιστοκλή. Άλλά διαφέανε τόσο στο χαρακτήρα ό ένας από τον άλλο, ώστε από παλιά άρχισαν να τσακύνωνται και δημιουργήθηκε από τη νεαρά έκείνη ήλικία έχθρα μεταξύ τους.

Στήν μάχη του Μαραθώνα (490 π. Χ.) ό Αριστείδης ήταν ένας από τους δέκα στρατηγούς των Αθηνάϊων. Σύμωνα με τα καθιερωμένα τότε, την άνατομή άρχηγία του στρατού είχε (ψιλώ όνόματι) ό πολέμαρχος και στήν ούσία, με τη σειρά του Αριστείδη, αυτόν όμως ήθελε ή σειρά του Αριστείδη, αυτόν άναγνωρίζοντας πως καλύτερος και χρησιμότερος για την περίστασι θα ήταν ό Μιλτιάδης νά άρχιστράτηγες, του πασαχώρησε την άρχηγία, δίνοντας έτσι ένα ώραίο παράδειγμα και στους άλλους στρατηγούς που άναγκάστηκαν να τον μιμηθούν.

Στή μάχη του Μαραθώνα ό Αριστείδης ποτόν άναγνωρίζον νά δεύτερο νικητή μετά τον Μιλτιάδη. Τον άλλο χρόνο (489 π. Χ.) τον έκλεξε και επώνυμο άρχοντα της Αθήνας. Στα χρόνια που άκολουθήσαν διαδρομίας, μαζί με το θεμιστοκλή, τον κυριώτερο ρόλο στην πολιτική σκηνή της νεαρής δημοκρατίας. Από τους τέσσερες πρωταγώνες της ένοδους μάχης είχαν μείνει μόνον οι δύο τους.

Ο Μιλτιάδης είχε πεθάνει και ό Ξάνθιππος είχε άποσυρθή από την πολιτική. Ο Αριστείδης έγινε ό άρχηγός της συντηρητικότερης μερίδας και ό θεμιστοκλής της πιο ριζοσπαστικής. Και οι δύο πίστευαν βαθιά στη δημοκρατία. Ο καθένας όμως την έβλεπε ούμωσά του. Ο Αριστείδης άδεδάστος, τιμωρ, συντηρητικός, φοδόναν τις άποφάσεις μεταβολές. Ηέλεε την προοδευτική έξέλιξη του πολιτεύματος, ό θεμιστοκλής που δεν είχε ένδοια-

Μαρμάρινος άνδριάς του Αριστείδη. (Μουσείο Νεαπόλεως)

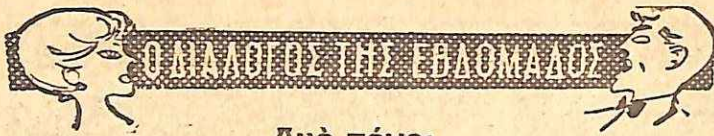

ΕΧΕΤΕ
ΕΧΘΡΟΥΣ
ΤΩΡΑ
ΤΟΝ
ΧΕΙΜΩΝΑ

Melbran

162

Δυο πόνοι

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, 30 χρόνων, ΚΑΙΤΗ, 32 χρόνων. (Η Μαγδαληνή είναι ξεπλυμένη στην πολυθρόνα. Τα παρόθυρα του δωματίου είναι κλειστά. Η Καίτη με στολή νοσοκόμου της δίνει ζεστό γάλα).

ΚΑΙΤΗ: Τό γάλα σας είναι έτοιμο, κυρία.
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δεν έχω όρεξη.
ΚΑΙΤΗ: Σας παρακαλώ, πιείτε το. Σας το έφτιαξα, όπως σας άρεσει, με σοκολάτα.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Πώς ξέρετε να με καταφρονείτε, αδελφή. (Πίνει το γάλα της).

ΚΑΙΤΗ: Είναι όπως το θέλετε: "Η μήπως δεν το έχω άρκετα γλυκό;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Ώ, αδελφή, όλα είναι πικρά για μένα.
ΚΑΙΤΗ: Αφήστε τους ρομαντισμούς.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Είμαι πολύ δυστυχισμένη...

ΚΑΙΤΗ: Δεν είστε μόνο εσείς δυστυχισμένη στον κόσμο. Υπάρχουν κι άλλοι πολλοί...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Όχι, όπως εγώ.
ΚΑΙΤΗ: Πώς το ξέρετε;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Ήπια όλα το γάλα. Είστε ευχαριστημένη;

ΚΑΙΤΗ: Ώραϊ! Είστε πολύ καλή σήμερα... Καί τώρα πρέπει να μείνω εδώ μέσα λίγο φως, 'Α! ο ήλιος το φλάντζα και πάει ν' ανοιξη ένα παρόθυρο).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: "Α! όχι! Δε θέλω φως!

(Η Καίτη ανοίγει και χουτσές αγέριδες πλημμυρίζουν το δωμάτιο).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Αδελφή Καίτη, κλείστε το παρόθυρο...

ΚΑΙΤΗ: Μι, उस ein' άμωρτία να διώξουμε το φως του Θεού!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε θέλω... Μι, σ'α το φως!

ΚΑΙΤΗ: Ω κυρία, Μαγδαληνή! Μη μιλάτε έτσι! Για σκεφθείτε: πόσοι τυφλοί υπάκουον στον κόσμο, που λαχταρούν μια άχτιδα μόνο!... Και εσείς που έχετε τα μάτια σας, δε βλέπετε τον ήλιο; Είναι άμωρτία!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (σάν να παραμιλάει): Κολύτερα να είνε χάσει τα μάτια μου, παρά εκείνο!... Θά ήμουν ευχαριστημένη να τον νιώθω, έστω και τυφλή, κοντά μου.

ΚΑΙΤΗ: Δεν πρέπει να μισείτε άχάριστοι, κυρία!... Δε θέλετε να πάρετε καυμία τροφή. Για σκεφθείτε όμως πόσο ζητιανεύουν το ψωμί... Δε θέλετε να μη ήλιος στο δωμάτιό σας, μα δεν συλλογίζεστε πόσοι ζούν σε σκοτεινές τρύμας;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Του κόκαου, αδελφή Καίτη, προσπαθείτε να με πείσετε, ότι δεν είμαι δυστυχισμένη.

σμένη. Μά δεν ξέρετε... Δεν έχετε πονέσει εσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο εγώ!... Γι' αυτό έχετε τη δύναμη να είσθε αισιόδοξη.

ΚΑΙΤΗ: Και πού ξέρετε αν δεν έχω πονέσει εγώ περισσότερο από σας;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δεν είναι δυνατόν...

ΚΑΙΤΗ: Σιγά... και να με συχωρήτε—εγωίστικα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Ώ, αδελφή, τίποτα δεν είναι στον κόσμο φοβερό, όσο το να χάσει κανείς την αγάπη.

ΚΑΙΤΗ: Ναι, είναι φοβερό. 'Αλλά δεν πρέπει γι' αυτό ν' απονηθούμε και τους πόνους των άλλων.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορώ πια να ελπίζω σε τίποτα. Επαφία να πιστεύω. Πρέπει να σ'α τα πόδια, αδελφή Καίτη. 'Ο άνθρωπος που αγαπούσα πού πιστεύα σ' αυτόν, μ' εγκατέλειψε... Καταλαβαίνετε τι θα πη αυτό;

ΚΑΙΤΗ: Καταλαβαίνω...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Κι' από τότε είμαι χειρότερα από άρρωστη. Θέλω να πεθάνω μα δεν το κατώρθωσα. Είμαι ένα ζωντανό πτώμα... Δεν δριζώ πια ούτε το σώμα μου, ούτε την ψυχή μου! Είμαι βυθισμένη στην πιο μαύρη απελπισία.

ΚΑΙΤΗ: Καταλαβαίνω τον πόνο σας...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ (ψιθυριστά): Ναι, ναι, Μαγδαληνή. Κι' έσπασα ν' αγαπώ αυτός, ο Θεός μου, μ' εγκατέλειψε για ν' ακολουθήσει άλλην... Φαντάζεστε αδελφή μου, την απελπισία μου;

ΚΑΙΤΗ: Ναι...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Και το πιο φοβερό είναι ότι ως την τελευταία στιγμή μου όρκιστήσαν πως μ' αγαπούσαν... Ήταν ψεύτικη! Ήταν ένας επικίνδυνος γόος, που έπαιξε με τις καρδιές των γυναικών. Κι' όμως, ακόμη κι' όταν έμεινα τί είναι, δε μπόρεσα να τον μισώ. Τον αγαπάω ακόμη. Αυτό είναι το μεγάλο μου μορτύριο! (Κλαίει).

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Δε μπορείτε να φαντασθείτε, αδελφή μου, πόσο τόν άγαπούσα! Γι' αυτόν άπαρηγόρησα τα πάντα... Δεν υπήρχε για μένα στον κόσμο παρά μόνο εκείνος!

ΚΑΙΤΗ: Μην κλαίτε, καλή μου κυρία.

ξέρετε, αδελφή μου, τι μορτύριο είν' αυτό.

ΚΑΙΤΗ: Ξέρω, ξέρω... ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Όχι! Μόνο αν είχατε άγαπήσει όπως εγώ, θα ξέριτε.

ΚΑΙΤΗ: Και ποιός σας λέει οτι κι' εγώ δεν έχω άγαπήσει όσο εσείς;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Μά αν έχετε άγαπήσει, δε σας προδώσαν όπως έμένα.

ΚΑΙΤΗ: Μά προδώσαν με τον ίδιο τρόπο.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Και όμως είστε δυνατή!...

ΚΑΙΤΗ: Θέλω να κι' εγώ να πεθάνω, μα δεν το κατώρθωσα... Κι' αντί να κλειστώ σ' ένα δωμάτιο, όπως εσείς, άποφάσισα ν' αφερώσω τη ζωή μου σε πλάσματα πονεμένα και δύστυχα. Και περιηγορώντας τα πλάσματα αυτά, περιηγορήθηκα κι' εγώ. Βέβαια πού μ' έμαθε μου, μα ο πόνος των άλλων μου δίνει δύναμη και εγκαρτέρηση...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

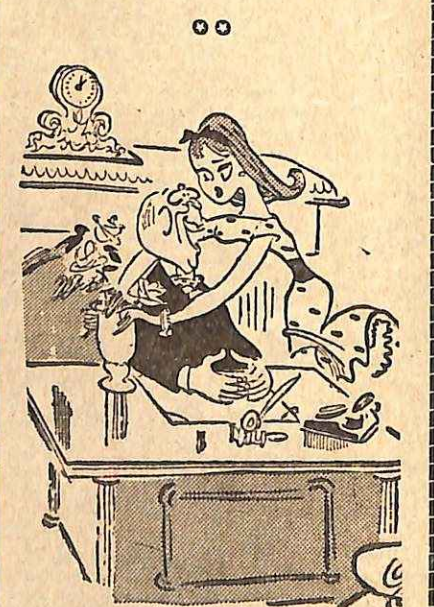
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Σας θαυμάζω, αδελφή. 'Αλλά... Τι να σας πω; Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος που αγαπάτε να ήταν γοητευτικός όπως ήταν εκείνος που άγαπήσα εγώ.

— Κι' αυτό έδω, μπορείτε να το κάνετε με την ηλεκτρική σκούπα σας στους ένοχλητικούς πλασιέι

— Πρόσδεξτε Γιώργη, πώς όλοι οι άντρες, που δήλωσαν πως θέλουν να ταξιδεύουν πρώτοι στο Διάστημα, είναι παντρεμένοι;

— Έκείνο που μ' άρεσε σ' εσάς, δεσποινίς Δουλού, είναι ο τρόπος με τον οποίο βάζετε τα λουλούδια στο βάζο!...

Ο Μιστράς στην αρχή πιστεύθηκε ότι προήλθε απ' την παλιά γαλλική λέξη messire (άρχων κτλ.) και λίγο αργότερα έκανε την εμφάνισή της η παραδοξολογία ότι προέρχεται από το Maison du lion (παλάτι κτλ.).

Γιατί, τώρα, αυτή η παραγωγή του Μιστρά άπ' τα γαλλικά; Γιατί ο Μιστράς ήταν ένα μεγάλο φρούριο που έχτισαν οι Φράγκοι στον Μισρά, στους πρόποδες του γιγαντιαίου βουνού Ταβέρτος, το έτος 1243 για να εξασφαλίσουν την κατάκτησή τους.

Οι Φράγκοι μόνο φρούρια χτίσανε.

"Όταν από τον Μιστρά έφταναν οι Φράγκοι και ήσαν οι Βυζαντινοί, που τους διαδέχθηκαν και νασιφροντας στα χέρια τους όλο τον Μισρά, έκαναν τον τόπο εκείνο περίφημο και άπ' τότε από την μεγάλη μόνιμη φρουρά που εγκαταστήσαν: εκεί, στο φρούριο του Μιστρά, συγκεντρώσανε με το πέρασμα του χρόνου όλο το άθος της βυζαντινής άριστοκρατίας, που όχι μόνο του έδωσε ζωή και μεγαλείο αλλά χάραξε νέα δδ για την πολιτική, στρατιωτική, επιστημονική και καλλιτεχνική άναγέννηση του Κράτους. Πέρασαν, κι' έζησαν εκεί αυτοκράτορες, περιφημοί και σοφοί, περιημένοι και μια δόξαση σειρά από γρεσά φρονοήματα, χτιστήσανε παλάτια και άρχοντικά. Χτιστήσανε και μοναστήρια, άποδύματα νεοβυζαντινής τέχνης. Έκεί σώζονται ακόμη σήμερα τοιχογραφίες όλο ζωή, φως, χρώμα και κινήσι... Έκεί και τώρα άρχοντικοί κατόικτοι από λόγια χρυσόβουλα...

Κι' όμως για ένα μακρότατο χρονικό διάστημα είχε λησμονηθεί και είχε περιφρονηθεί ο Μιστράς. Υλσημονηθεί και είχε περιφρονηθεί ο Μιστράς. Υλσημονηθεί και είχε περιφρονηθεί ο Μιστράς. Υλσημονηθεί και είχε περιφρονηθεί ο Μιστράς.

Όταν τον έσκαψαν έφτασαν κι' έργαστηκαν γι' αυτόν και για την άναγέννησή του η ελληνική και η ξένη διάνοια.

Κατά τη σύσταση του νέου ελληνικού βασιλείου η άναγεννημένη Σπάρτη έβρισκε τον Μιστρά πάλι. Ένώ μερικοί από οι Σπαρτιάτες κι' οι Βυζαντινοί μπορούσαν να θεωρηθούν σαν δυο παράλληλες γραμμές της ελληνικής άκμης, που ίσως δεν συναντιώνταν αλλά μπορούν να συνυπάρχουν.

Ανάμεσα ύψωσαν οι κάτοικοι του Μιστρά, άταν έφταναν άναγκαστικά από τον τόπο τους για χάρη της Σπάρτης.

Ακόμη μέχρι σήμερα άκούγεται το τραγούδι τους που λέει:

"Παράφοι με τα κρύα νερά κι' Αγιάνη μου με τ' άνθη και σύ περηναν Μιστρά, σ'α χάλασαν η Σπάρτη!"

Κανένας δώδεκος ούτε Φράγκος, ούτε Βυζαντινός δε μπόρεσε να πείσει για την προέλευσή της άνομησίας Μιστράς. Παλιό ψήφισμα η άδιαφορία σ'α.

Έτσι έμεινε φορτωμένη σε μ'ας, πάλι, αυτή η ενόχλησι.

Αν παραμερίσουμε τις παραδοξολογίες που άνοφέρουμε άνω-άραχ' ότι ο Μιστράς παράγεται άπ' το messire κτλ. κι' έρθουμε στο «Χρονικό του Μιστρά» θα δούμε εκεί ότι ο Μιστράς άνομάζεται Μιστράς, πράγμα που μ'ας φέρνει κατ' ευνάθειαν στην μιστρά, το γνωστό τυρί. Μάλιστα είπώθηκε ότι Μιστράς άνομάστηκε το ύμωμα από το σχήμα του, και πως αυτό δεν είναι διόλου άπίθανο έπειδή, λέει, σε μια παράδοσι, πολύ παλιά μνημονεύεται ότι το Καστρο της Σερίφου άπάντα στέκει ώσαν μιστράς! 'Αλλά το Καστρο του Μιστρά δεν έχει το γνώριμο, σε μ'ας τουλάχιστο, μιστρά-ειδές σχήμα...

Μια άλλη πληροφορία άναφέρει ότι οι Φράγκοι άνομάσανε το φρούριο μιστρά, γιατί τη θέσι αυτή την ήσαν να άνομάζεται έτσι από παλιότερο, καιρό.

Το π'αγμα δε φαίνεται άπίθανο και τόσο. Μπορεί ο τόπος αυτός να έβγαζε μιστράς (άκριώς μιστράς τις προφέρουμε) και να ήρθε από αυτό το όνομα Μιστράς.

Απλάδι λέγανε το χωριό του Μιστρά και κατ'α τη συνήθειά του μοναχική την έκαψαν έινε Μιστράς.

Ο μεγάλος και άξέχαστος γλωσσολόγος μας Γεωργ. Κατσίβας άποστήριξε ότι το Μιστράς έινε από το Μιστράς.

Ο άκαμπουρζόλου είχε άποστηρίξει ότι «αν δεν υπάρεθ' γνώσι πηγή που να μ'ας βεβαιώσει ότι και πριν από την Φραγκοκρατία ήτο εν χ'ρήσει η τοπωνυμία Μιστράς και όχι Μιστράς τότε θα πρέπει να δεχθώμεν ότι ο Μιστράς προέρχεται άπ' το της Φραγκικής λέξι Μισρ, που σημαίνει άπλω, άπλως».

'Αλλά έδώ τώρα βγαίνει στη μέση μια άρρωσά με πάρα πολύ ένδοξοφάνη παλιά και σχεδόν λησμονημένη παράδοσι, που έχει πλαστή άκριώς για να στερεώσει την άρρωσά της άνομησία Μιστράς, άπό όπου, όπως φαίνεται, βγήκε το Μιστράς.

Αυτή την παράδοσι την έγραψε άπό το 1904 ο έρχος 'Ακαδημαϊκός μες Νίκος Α. Βέης και έβγαλες ταύτην-έγραψε τότε (1904) ο κ' γλώσσας του λαού, εις την όποιαν και εγώ την ήκοισα.

Η παλιά και μισοέχασμένη παράδοσι καθώς την άκουσε και την έγραψε άπό τότε ο κ. Βέης έινε αυτή:

"Δώδεκα χρόνια οι ένοχοι πολέμασαν το κάστρο, το φρούριο που ν'αι σ'α, κορφοβούνι πάνω άπ' το Μιστρά, δώδεκα χρόνια. Και κάθε

Τοπωνυμικά παραδόξα Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

μέρα, τα φωτίματα, έκάνανε ρεσάλτο (έπιτσι) μ' άγρια μαχίτα και κάθε νύχτα, τα μεσάνυχτα αρμόσαν κι' έτρεμε η γής.

Κακωντρεϊμένοι οι ένοχοι, μολυβόχυτοι, μα πολέμασαν κάστρο θρακοβελιωτό και δρακοχί, στο που 'χε σάσαντα πυργούς σφραγισμένους κι' ολόγυρα του τείχους μύρια έκατό. Μά δεν ήσαν σαν πυργούς, τείχη, δεν λώλακαν, μονάχα άνα τριμιάζον τους διαλεγτούς στρατιώτες, που β'α σταγαν το κάστρο, βαδοί σε γιλιόδες γυναικά, και μερα δίχως ψωμί, δίχως φαί, χωρίς ύπνο στο μάτι. Κρούγονται με των όχτρών τα φρούρια, παύωότεροι σαν νούσας: την πείνα που 'δερνε τους δύστυχους κλειμένους, θαρρεώτεροι κανον φορούς άδιάκοπα άναπόμονοι το κάστρο να πατήσουν, το φρούριο κάστρο, ποχέ φληφλιόματες σπέρνες περισσές και λιγερές κοπέλες γαϊτανόφωδες, νεραντζομαγούλατες και καρδιάφλογες.

Θαρίζει η πείνα τους δόλιους τους Καστριώτες, τους βαρβαρίστους, λιγνίτες το κακό κι' εσύ, τους τραπεζοκαρμένους τους στρατιώτες που κορυφώσανε πως και μ' αυτό το χ'ρο άνω νιώσαν άποδα.

Τι να κάνουν; Συλλογιόσαντε και την έπι βέβαια τη βουλή δεν βρίσκανε.

Τους λυσσασμένους τους όχτρους να προσκυνηθούν; Κάλιο θάνατος. Το κάστρο να τ' άψιουν; Το 'χουν γιά ντροπή. Της πείνας να πεσούν; Η ζωή γλυκιά ν'αι.

Εί!... Τότες δά η σ'έψι ένού γέροντα πολύ ξερου έγλύτωσε τους μαύρους τους Καστριώτες άπό τη συμφορά.

Προσμένει ο γέροντας μια νύχτα ποντιμένη (όλο βροχή) που άπ' τα πολλά μπουμπνητά κοφούσαν οι άνθρωποι, και μεζέδε όλα τα ώριοπλοκισμένα του κάστρου τα κοράσια—και χιλιάδα ήσαν όλα άκάρβουνα—φορούνε τα πεπούτα τους άναπόδοι, με τα τακούνια δηλωμένα στα δάχτυλα, και φεύγουν άπ' το κάστρο το δρακοχίτο.

Φεύγουν, φεύγουν ταπεινά σαν του βουνού ζιφτέρια σκίζοντας ποτάμια λόγγους, ράχες, λαγυριάς.

Μά δά δικόι, μαϊδέ όχτροι τις νιώσανε.

Την άλλη μέρα έσπερτάει Χερσά Θεού. Οι όχτροι που πρόσμεναν άπ' όρα σ' όρα οι Καστριώτες παπεινά να προσκυνήσουν άπ' την πολλή την πείνα, βλέποντας τ' άκρίαια των κορασίων, που τη νύχτα μαζί με το γέρο φύγαν, φρονώντας τα παπούτα τους άναπόδοι, φαντάστηκαν ότι πεζούρα δολοφονίας στο κάστρο μπήκε σταμένη άπό το βασιλιά για να βοηθήσει τους στρατιώτες τους άνοπιστους. Μά δεν άπελπιστήκαν. Λογάρωσαν πως πείνα περισσότερο το κάστρο θα πλάκωθ' κι' έτσι δά και το προσκυνήμα δά γινόταν ταχύτερα.

Μά οι Καστριώτες πονηρότεροι τι κάνουν; Όσοε γυναίκες βυζαντινικά μαροδία έδούσανε τις άμωξαν μέσα σε μαλακασμένες κοψέλες κι' άπό το γυναικίο γάλα, το άφογόλο, έπλησαν μιλιθρε κεφάλια δώδεκα κι' άμα τα έκάρωσαν άπ' το κάστρο τους πυργούς τους σφραγισμένους. Σαν είδαν τις μιστράς οι όχτροι, θαρρώντας πως με περισσότερες τρέφει μπήκαν την νύχτα στο κάστρο οι νωσέροι, τ' άψισαν και φύγαν λέγοντας πως ήταν θέλημα Θεού το κάστρο να μη πέσει το δρακοχίτο.

ΗΤΑΝ ένας μικρός σοφός ο Δημήτρης Γιαλίνης. Θυμάμαι, με πλούσια όνειρα, είχε βάσει σκοπό της ζωής του να γίνει κάτι! Και το προσπαθούσε με όλη τη δύναμή του... Μέσα στο κοντό του, αδύνατο και κοκκαλιάρικο κορμί, χτυπούσε μια καρδιά φλογισμένη από τη δίψα της μαθησεως. Τα μάτια του, κομμένα πίσω από τα χοντρά γυαλιά, κοιτούσαν κάθε μέρα και πιο πολύ απάνω στις πυκνοφυλλισμένες σειρές των χοντρών βιβλίων. Γι' αυτόν δεν υπήρχε τίποτ' άλλο από μελέτη! Τις νύχτες, μέσα στο στενάχωρο φοιτητικό του δωμάτιο, πώς χωρούσανε τόσο πολλά και τολμηρά όνειρα!... Τις ώρες που συνεχίζε το διάβασμα μπροστά στο φωτεινό του τραπέζι, καμιά φορά έβλεπε με τα μάτια της ελπίδας τον έαυτό του στα μέγαρα, μεγάλω σοφό, με το όνομα του παγκόσμιου αεθαστού και υπολαύσιμου. Έβλεπε τον εαυτό του, δοξασμένο από τους άλλους ανθρώπους, τους φιλοφρονούντες από την εκτυλιγμένη ακτινοβολία του υπέροχου μυαλού του και νέμοντας ευγνωμοσύνην γι' αυτό... Κι' έτσι, έσκυβε με ακόμα πιο μενάλη προσήλωση στα βιβλία του, και διάβαζε, μάθαινε, ανέβαινε...

Ένα μεσημέρι, ύστερ' από μία παράδοσι, ο Δημήτρης Γιαλίνης έκλεισε τις σπουδές του, τις έβαλε μέσα στην τσάντα του, κι' ετοιμάστηκε να φύγει. Σαφνικά όμως, άκουσε μια φωνή, μία δειλή γυναικεία φωνή, σαν κελαϊδίδια πουλίζουν, να τον ψιθυρίζει:

— Σας παρακαλώ, μάλιστα... Σήκωσε τα μυστικά μάτια του και την κτύπησε έκπληκτος. Διαπίστωσε ότι ήταν μικροκαμωμένη, ξανθά, με μάτια μωσαϊκές

Κάνανε μία μενάλη βόλτα στον Κήπο και νιώσανε τις καρδιές τους να χτυπάνε στον ίδιο ρυθμό.

Η επίσημη νικαία ΤΩΝ ΕΡΩΤΑ

που άντ φεννίζανε μία ναιανή άνοητη... — Τι θέλετε; τη ρώτησε με κάποια παραέξν τσαχνητά. — Θα με υποχρεώσετε αν μου δώσετε τις σημειώσεις σας... — Τι σημειώσεις μου; — Ναι, από το σπουδαίο μάθημα... Αυτός ο καθηγητής παραδίδει πολύ γρήγορα, δε μπορεί κανείς να τον παρακολουθήσει... Χαμονέλασε βιασμένα ο Δημήτρης.

— Ο καθηγητής παραδίδει, δεν υπανόρχει. — Το ξέρω... Άλλα σήμερα ήτανε και το μάθημα δύσκολο, δε μπορούσα να το συγκρατήσω... Θάχατε την καλωσύνη... — Ευχαριστώ, αλλά ξέρετε, οι σημειώσεις που κρατάω είναι μόνο για μένα... Δε μπορεί να τις διαβάσει κανείς άλλος... Λέξετε κομμένες στη μέση, καθαρά ιερογλυφικά... Πώς θα τα βγάλετε; — Κόψα!

— Ο γάμος της ήτανε τόσο στενωπομένο, που τη λυπήθηκε. Και θέλησε, πάλι, τη βοηθήσει. — Αν θέλετε, τις είπα υποχωρητικές, μπορώ να σας υπαγορεύω μερικά, τα κυριώτερα σημεία...

— Αν θέλω; φώναξε εκείνη χαρούμενη. Μά, σας ευχαριστώ πολύ... Είσατε, τις είπα υποχωρητικές. — Η αιδούσα των παραδόσεων είχε αδειάσει από ύδα. Μόνοι τους μέσα στους απρόσπαστους τοίχους και στα άδεια θρανία, δύο φοιτητές—έναν νέος και μία κοπέλα—σκυμμένοι πλάι-πλάι. — Έκει που τις υπανόρχει, σταμάτησε μία στιγμή νά να τη ρωτήσει:

— Μά, είσατε αλίθε α συμφοιτήτρια; Πώς δε σας έχω δεχί ποτέ στις παραδόσεις, στα φροντιστήρια; — Χαμονέλασε εκείνη παιχνιδιάρικα:

— Και τι άλλο βλέπτε σε εδω μέρα, εκτός από την έδρα του καθηγητή; — Όπως κυταχόντουσαν, εκείνος έβαλε τα γέλια. Γελούσε με κέφι, και με το νέλιο του αυτό σαν γάνοιωσε την ψυχή του ν' αποτοζινώνεται, να ξεμουδιάζει... Άφορ

της έδωσε τις σημειώσεις, βνήκανε μαζί. — Προς τα που πάτε; τη ρώτησε. — Προς το Ζάππειο... Έρεσι: — Κι' ενώ το ίδιο...

— Έλεγε ψέματα. Καθότανε στα Σέπολια. Ήθελε τόσο όμως να τη συνοδεύει μερ' στο ηλιόλουστο εκείνο μεσημέρι, γι' πρώτη φορά το φως της ημέρας είσχυρουσε ως βαθιά μέσα στην ψυχή του... Πώς τόσο καιρό δεν τόλμαγε; Πώς ζούσε στα σκοτάδια;

ΜΙΑ ΠΟΛΙ-ΜΟΝΤΕΛΟ

Πώς είναι η Φαρέτα, που βρίσκεται κοντά στη Στοκχόλμη

— Η πιο μοντέρνα πόλη της Ευρώπης ονομάζεται Φαρέτα και βρίσκεται 11 χιλιόμετρα νοτιότερα από την Στοκχόλμη. Οι Σουηδοί μηχανικοί και αρχιτέκτονες, που την κατασκεύασαν, φιλοδοξούσαν να δημιουργήσουν, χωρίς περιττές και έντυπασιακές πολυτέλειες, την υποδειγματική πόλη του μέλλοντος.

Στον εξωτερικό οικότιλο της πόλεως, είναι χτισμένες πολυκατοικίες, που το ύψος τους φτάνει τους 10 ως 13 όρόφους, στο κέντρο, όμως, υπάρχουν και κομψότερες μονοκατοικίες, σε στυλ πασιγιόν, προσριζόμενες, φυσικά, γιά τους οικονομικά «επυχωρούμενους». Τα καταστήματα βρίσκονται όλας σκευετωμένα ο' ένα σημείο, ονομαζόμενο «κέντρο των αγορών», καθώς επίσης κι' οι τσέπες. Σ' τα καταστήματα αυτά, εφορμάζεται ένα νέο σύστημα γιά τα ψώνια, που διευκολύνει εξαιρετικά εκείνους που εργάζονται όλη την ημέρα. Ο πελάτης παραγγέλλει ό,τι θέλει με το τηλέφωνο και τα πακέτα, με μία ετικέτα, όπου είναι γραμμένο το όνομα του, παραδίδονται σε μία αποθήκη, από όπου εκείνος μπορεί να τα παρα-

Κάνανε μία μενάλη βόλτα στον Κήπο. Κάτω από τις σκιές των πυκνών δέντρων, νιώσανε τις καρδιές τους να χτυπάνε στον ίδιο ρυθμό.

Αίνο πριν χωρίσουν, την πήγε ως τη γωνία του οπιού της. Έκλεινε το δώδεκο το χέρι της: — Μου επιτρέπετε να σας μιλάω στον ενικό; τον ρώτησε παιχνιδιάρικα.

— Μά φυσικά... Τώρα που νίναμε φίλοι. — Γεια σου, λοιπόν, Δημήτρη... — Γεια σου... Άλβεια, τό όνομά σου... — Μαίρη... — Γε α σου, λοιπόν, Μαίρη... — Αύριο, στο μεσημέρι...

«Αύριο στο μεσημέρι»... Γιά πρὸ τη φορά, ύστερ' από τόσο καιρό, τόσο νόνιμα χρόνια μελέτης, ο νεαρός φοιτητής ένοιωσε πως ή επίσημη δεν του άπασχολούσε όλη του τη σκέψη! Προσπάθησε να διαβάσει το άπνευμα, όμως δε τα κατάφερε. Άπάνω στις τυ-

πωμένες σελίδες του βιβλίου, άποτυπωνότανε βαρυστοικά επιμνη ή εικόνα ενός ξανθού κοριτσιού, που σήκε με ναιανή μάτια, που σήκε με ναιανή μάτια, που σήκε με ναιανή μάτια...

Έκαστε όλη τη νύχτα ξαγρυπνος σταβίζοντας τα ύπερα και τα κατά, κάνοντας με υπερανόρρη ψυχραιμία το διατηρητ' ο' αυτό το τρομακτικό μυστ της καρδιάς του με τη λογική... Και τα έρωματά, ο Δημήτρης Γιαλίνης, εξαντλημένος από το πάλεμα, διαπίστωσε με μικρή ικανοποίησι ό,τι είχε νικήσει ή λογική του... Αυτός ήθελε να φτάσει, να μεσορραφήσεν σαν σοφός. Ο έρωτας ήτανε μία πενικρή άπασχόλησι γι' αυτόν που θα του στερούσε τη μενάλη ικανοποίησι της σοφίας. Και, ψυχραιμία, αποφασιστικά, τον έπνιξε μέσ' στην ψυχή του...

Τη Μαίρη, τη μικρή ξανθιά συμφοιτήτριά του με τα ναιανή, ματιά, την άποφνε έπιμνη. Είδε, κι' έκλεινε το ψυχρό του όρος. Κι' δεν του εναμύλησε. Άλλωστε, δεν ήτανε κανένας από τους έλκυστικούς εκείνους τύπους, που άρέσυνε στις γυναίκες. Η Μαίρη σήκωσε αδιάφορα τους ώμους της, και τράβηξε γιά την έμμορφη προηματικότητα που την έκπροσωπούσε ας ένας άλλος, φηλός, μελαχρινός, νεροδευμένος φοιτητής, που σπρωδάζε έντελώς ερασιτεχνικά την έπιστήμη κι' επανειλημμένα τον έρωτα...

Ο Δημήτρης βνήκε από το Πανεπιστήμιο με «άριστα» και αύξημένη τη νουητία του... Κέρδιζε κάποια υποτροφία κι' έβγαζε γιά την Ευρώπη. Από εκεί νύχισε με τον τίλο του μέλους των μενάλωτων ξένων επιστημονικών όργανώνων και με καιμιορραζόμενο το κορμί του... Τρανσπέντε χρόνων ήτανε ύπνητης του Πανεπιστημίου—και νέρος! Τώρα, οι έπιστημονικές έργασίες του εζπτιόντουσαν παντού. Η Άκαδημία άνοιγε σινάσιγ τα βαρεία της πόρτα γιά το νέο σοφό...

Μία νύχτα, ο Δημήτρης Γιαλίνης ήτανε προσκαλεσμένος σε μίαν έπισημη δεξίωσι σε κάποια προεδρία, προς τιμή ενός ξένου έπιστημονικού πούκε οτάσει στην Άθινα. Ο Έλληνας καθηγητής είχε νίσει τακτικούς καθηγητές να τον περιμένουν χρόνο—είχε από υποχρέωσι. Βαρυστομύνης, άνόρεκτος. Έκαστε λίγος, ήπια και μηχανικά, κι' ετοιμάζονταν να το κάμουν γιά το σπείν του— έπρεπε να τελειώσουν απόψε μία ένδιαφερόμενη διάλεξι του— όταν άκουσε δίπλα του μία συγκινημένη νουικαία φωνή:

— Δεν χαιρότατε τους παλιούς σας γνωστούς, κύριε καθηγητή; — Γύρισε ο Γιαλίνης, και βρέθηκε μπροστά σε μία γκρίζα κυρία, λίγος πληθωρική, που του χαμογέλουσε μελανχολικά. — Είσατε παλιά νγνωστή μου;... τη ρώτησε έκπληκτος. — Ναι... Συμφοιτήτριά σας... Δε θυμάστε τη Μαίρη;... Τό μναλό το σοφού, παραμύθισανε τα σκοτάδια, γιά ν' άφισουνε να περάση λίγος ξανθογάλανος φως! Ένα άνοιξιατικό μεσημέρι στον Κήπο γνέμει την ξεραμένη του καρδιά με όδυνηρ νουταγία. Τα χείλια του ψιθυρίζανε με μ'α τρεμούλα:

— Είσατε... ή Μαίρη;... Έρεσι: — Ένώ... Δημήτρη! του άπάντησε ή πληθωρική κυρία. Δε μ' άγνωρίζεις—με το δικίο σου... Ο-πως δε σε άναγνωρίζω κι' ένώ, και πειστήκα ότι είσαι έσύ, άκούοντας τους άλλους να μιλάνε γιά σενα... Γεράσαμε, φτωχέ μου φίλε!

Γύρισε στο οπίτι του ο Δημήτρης Γιαλίνης τρεκισμένος. Τώρα μόλις ένοιωσε πόσο άκοθά είχε πληρώσει τη σοφία του. Είχε οπατάσει τη ζωή του σαν άνόητος σοφός, χωρίς έρωτα! Και τώρα, με τη φίλην του ολόαυση και τη ζωή του νερασμένη, έφερνε με πνευματικό απαρνού στην άναμνηση του την ευτυχία του έρωτα πουχε τόσο ένκληματικά άρνηση.

Κτύπαε νύρη του τα χοντρά βιβλία του, που σαν σύτρητο, δεμοσούλακες είκανε ούλακισι την καρδιά του, έπεσε άπάνω στη μιροστελειωμένη του διάλεξι κι' έκλαψε με άνδρελα δάκρυα την πικρή νίκη της έπιστήμης ενάντια στον έρωτα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΓΙΑ το γαλλικό τύπο, το πρόσωπο της ημέρας ήτανε κατ'ά την προσωπική εδομάδα ή διάσημη Ρωσίδα στήρ Τατιάνα Σεμιόνοβνα, που πήγε στο Παρίσι γιά να παρουσιάσει το έλιν \$20.000 λεύγες πένες στη Γης, που γύρισε στη Ρωσία ο Μορσέλι Πουγκλιέρο. Η αδέσποτη πρωταγωνίστρια του έλιν «Όταν περνούν οι νεαροί δεν έκρυψε ό,τι είναι τοσοερα προληπτική και ζήτασε να άναβηθή ή πεσιέμερα του έργου, που είχε δοσθή γιά την Πασασκίη 13 Ιανουαρίου.

Η όπ' άρ. 1 στήρ του ρωσικού κινηματογράφου δεν παρέλειψε να συναντήση κατ'ήν συνηγή τη διάσημη τραγουδίστρια.

— Είναι ή πρώτη φορά, της έλεπε, που δε χρειάστηκε διερμηνεία. Είνα την έντύπωσι, ότι τραγουδούσατε ρωσικά. Τα καταλάβαινα όλα.

Στο Μάξιμου της Καλιφόρνιας ή άσπυνητα σινεμάθε έβαν έμπορος είδων κινκαλερίας, έπειδή έδωκε στο σπεί του μία μενάλη προσήλωση γιά γάμων υαυλογύνας. Ο έμπορος αυτός, ήλικίας 45 χρόνων, δεν είναι άλλος από τον Τζάκ Κούπερ Κόιντ των έλιν του Σααλά.

Διάσημο άστέρι, όταν δεν ήταν ακόμα παρά 4 χρόνων, ο Τζάκ είδε να περνούν από τα γέια του εκατομμύρια δολάρια κι' έτασε στο σημείο να εισπρατή το 60% των κερδών, των έλιν, στα όποια πρωταγωνιστούσε.

Όπως και πολλά άλλα παιδιά άσώματα της όθνης, ο Τζάκ έπεσε μεγαλώνοντας στην άφάνεια και τα γρήματα, που είχε τόσο εύκολα κερδίζει, έξανεμισήκαν γρήγορα, πριν άκόμα καταλάβη καλικάκα την αξία τους.

Κάτι παρόμοιο έχει συμβή και με τον Φρέντ Μπαρτλόουμ, τον άξεναστο «Μικρό λέρδο», που ζή σήμερα φτωχικά στη Νέα Υόρκη, όπου ή γυναίκα του έχει ένα γρασείο διασημίων. Ο μόπερος που κατάρωσε να έπαιζε έλιν ο Μίκου Ρόουε, που ήταν από τα 5 μέγαρα τα 12 χρόνια του ένα άπεί τα πεί άκοιδοπλωμένα άστέρι, παρέρσανε την όπ' άρ. 1 στήρ του γαλλικού κινηματογράφου Μπαρτίτ Μπαρνέτο. Η συνάντησι αυτή έγινε στο στέντιο, όπου ή Μπέ Μπέ γυρίζει τώρα το νέο της έλιν «Με το λουρί στο λαιμό».

Την έπαινε ή Τατιάνα έπεισέθη τα έργοστάσια αλτοκινημάτων, που έπαιζε από τότε που ήταν έλιν, και έξεδήλωσε την έπιθυμία να γευστήση το μεσημέρι μαζί με τους έργατες, στο έστιατόριο τους. Η έπιθυμία της όμως δεν έξε έπιθυμία, γιάτι οι διευθυντές και προϊστάμενοι την πήραν στο δικό τους ξεχωριστό έστιατόριο.

Στο δόκμα-πάρτυ, που δόθηκε στο ίδιο άπνευμα, γιά το δέο δημοσιογόνου, οι έρωτιστές έπασαν έρωχ ή και έπληττισε της Τατιάνας έξέπληξη, γιάτι ήταν γευτές άφείλεια και ελλικόλεια:

— Ποιά άρωμα προτιμάτε; — Δεν άναπό τα άρωματά, άπάντασε κοκκινίζοντας έλαφοά ή Τατιάνα. Δεν τελείωσε ακόμα το άρωμα του Ντιόρο, που μόλις γάρισε ή Μπεγκούσι στη Μόσχα, όταν πέραςε από κεί πριν από έξη μήνες!... — Γι' άνορρασε από τα παρυσία καταστήματα: — Κάλτεσε και κομπινά, ζών!

— Στη Μόσχα ποιάς σας νύνη; — Η υπέροχη μου!... άπάντησε άπλά ή Τατιάνα. — Τέλος, όταν ο Ζωρζ Όρκ της παρέδωσε έξ όνοματος της Γαλλικής Κινηματογραφικής Άκαδημίας το «Κροσάλλιο άστέρι» γιά την έλιν της στο έργο «Όταν περνούν οι νεαροί» ή Τατιάνα ψήδισε: — Άν ήταν λίγος πιο μικρός, θα το κροσούσα στο πέτο του παλτού μου!...

Κατ'ήν την παρυσία της στο Παρίσι ή Τατιάνα έζητησε να δει και την Έντιθ Πιλά, που προηγουμένη τώρα στα «Ολύμπια» δεν κατόρθωσε όμως να δώ ήθε και γι' αυτό έβρινε κατενθουσιμένη όταν την έπαιψε μέσα της έδωσαν έπ' έλιν ελίστο ήλιου. Μετά την παρυσία πήγε στα παρασκήνια γιά να

συνηγή τη διάσημη τραγουδίστρια.

— Είναι ή πρώτη φορά, της έλεπε, που δε χρειάστηκε διερμηνεία. Είνα την έντύπωσι, ότι τραγουδούσατε ρωσικά. Τα καταλάβαινα όλα.

Στο Μάξιμου της Καλιφόρνιας ή άσπυνητα σινεμάθε έβαν έμπορος είδων κινκαλερίας, έπειδή έδωκε στο σπεί του μία μενάλη προσήλωση γιά γάμων υαυλογύνας. Ο έμπορος αυτός, ήλικίας 45 χρόνων, δεν είναι άλλος από τον Τζάκ Κούπερ Κόιντ των έλιν του Σααλά.

Διάσημο άστέρι, όταν δεν ήταν ακόμα παρά 4 χρόνων, ο Τζάκ είδε να περνούν από τα γέια του εκατομμύρια δολάρια κι' έτασε στο σημείο να εισπρατή το 60% των κερδών, των έλιν, στα όποια πρωταγωνιστούσε.

Όπως και πολλά άλλα παιδιά άσώματα της όθνης, ο Τζάκ έπεσε μεγαλώνοντας στην άφάνεια και τα γρήματα, που είχε τόσο εύκολα κερδίζει, έξανεμισήκαν γρήγορα, πριν άκόμα καταλάβη καλικάκα την αξία τους.

Κάτι παρόμοιο έχει συμβή και με τον Φρέντ Μπαρτλόουμ, τον άξεναστο «Μικρό λέρδο», που ζή σήμερα φτωχικά στη Νέα Υόρκη, όπου ή γυναίκα του έχει ένα γρασείο διασημίων. Ο μόπερος που κατάρωσε να έπαιζε έλιν ο Μίκου Ρόουε, που ήταν από τα 5 μέγαρα τα 12 χρόνια του ένα άπεί τα πεί άκοιδοπλωμένα άστέρι, παρέρσανε την όπ' άρ. 1 στήρ του γαλλικού κινηματογράφου Μπαρτίτ Μπαρνέτο. Η συνάντησι αυτή έγινε στο στέντιο, όπου ή Μπέ Μπέ γυρίζει τώρα το νέο της έλιν «Με το λουρί στο λαιμό».

Την έπαινε ή Τατιάνα έπεισέθη τα έργοστάσια αλτοκινημάτων, που έπαιζε από τότε που ήταν έλιν, και έξεδήλωσε την έπιθυμία να γευστήση το μεσημέρι μαζί με τους έργατες, στο έστιατόριο τους. Η έπιθυμία της όμως δεν έξε έπιθυμία, γιάτι οι διευθυντές και προϊστάμενοι την πήραν στο δικό τους ξεχωριστό έστιατόριο.

Στο δόκμα-πάρτυ, που δόθηκε στο ίδιο άπνευμα, γιά το δέο δημοσιογόνου, οι έρωτιστές έπασαν έρωχ ή και έπληττισε της Τατιάνας έξέπληξη, γιάτι ήταν γευτές άφείλεια και ελλικόλεια:

— Ποιά άρωμα προτιμάτε; — Δεν άναπό τα άρωματά, άπάντασε κοκκινίζοντας έλαφοά ή Τατιάνα. Δεν τελείωσε ακόμα το άρωμα του Ντιόρο, που μόλις γάρισε ή Μπεγκούσι στη Μόσχα, όταν πέραςε από κεί πριν από έξη μήνες!... — Γι' άνορρασε από τα παρυσία καταστήματα: — Κάλτεσε και κομπινά, ζών!

— Στη Μόσχα ποιάς σας νύνη; — Η υπέροχη μου!... άπάντησε άπλά ή Τατιάνα. — Τέλος, όταν ο Ζωρζ Όρκ της παρέδωσε έξ όνοματος της Γαλλικής Κινηματογραφικής Άκαδημίας το «Κροσάλλιο άστέρι» γιά την έλιν της στο έργο «Όταν περνούν οι νεαροί» ή Τατιάνα ψήδισε: — Άν ήταν λίγος πιο μικρός, θα το κροσούσα στο πέτο του παλτού μου!...

Κατ'ήν την παρυσία της στο Παρίσι ή Τατιάνα έζητησε να δει και την Έντιθ Πιλά, που προηγουμένη τώρα στα «Ολύμπια» δεν κατόρθωσε όμως να δώ ήθε και γι' αυτό έβρινε κατενθουσιμένη όταν την έπαιψε μέσα της έδωσαν έπ' έλιν ελίστο ήλιου. Μετά την παρυσία πήγε στα παρασκήνια γιά να

Σύντομες ειδησούλες

Στά 60 του γρόνια (γεννήθ— το 1901) ο Γκάρο Κούπερ, μπορεί να θεωρηθή ένας από πάσης άποψεις ευτυχιμένους άθρώπους. Από έπαγγελματικής πλευράς, ο κινηματογράφος του έξασφάλισε εκτός από τα πλούτη και δύο «Όσκαρ» («Λογίας Γυδ» 1941 και «Το τραίνο θά σπυρίξη τρεις φορές» 1952). Υπάρχονουν όμως και δύο άλλα έργα στα όποια ο Γκάρο άφείλε μένα μέρος της δημοτικότητός του: «Οι λογοφύροι της Βεγγάλης» και «Γιά πριν γυτπά ή καμπαζά».

Από κοινωνικής πλευράς, ή έπιτυχία του είναι έκπληκτη. Γυδός ένας γρασίδιος, που δεν έωκε ποτέ του γουστό, ο Γκάρο είναι σήμερα ο άσργών της κινηματογραφίας, που είχε τόσο εύκολα κερδίζει, έξανεμισήκαν γρήγορα, πριν άκόμα καταλάβη καλικάκα την αξία τους.

Κάτι παρόμοιο έχει συμβή και με τον Φρέντ Μπαρτλόουμ, τον άξεναστο «Μικρό λέρδο», που ζή σήμερα φτωχικά στη Νέα Υόρκη, όπου ή γυναίκα του έχει ένα γρασείο διασημίων. Ο μόπερος που κατάρωσε να έπαιζε έλιν ο Μίκου Ρόουε, που ήταν από τα 5 μέγαρα τα 12 χρόνια του ένα άπεί τα πεί άκοιδοπλωμένα άστέρι, παρέρσανε την όπ' άρ. 1 στήρ του γαλλικού κινηματογράφου Μπαρτίτ Μπαρνέτο. Η συνάντησι αυτή έγινε στο στέντιο, όπου ή Μπέ Μπέ γυρίζει τώρα το νέο της έλιν «Με το λουρί στο λαιμό».

Την έπαινε ή Τατιάνα έπεισέθη τα έργοστάσια αλτοκινημάτων, που έπαιζε από τότε που ήταν έλιν, και έξεδήλωσε την έπιθυμία να γευστήση το μεσημέρι μαζί με τους έργατες, στο έστιατόριο τους. Η έπιθυμία της όμως δεν έξε έπιθυμία, γιάτι οι διευθυντές και προϊστάμενοι την πήραν στο δικό τους ξεχωριστό έστιατόριο.

Στο δόκμα-πάρτυ, που δόθηκε στο ίδιο άπνευμα, γιά το δέο δημοσιογόνου, οι έρωτιστές έπασαν έρωχ ή και έπληττισε της Τατιάνας έξέπληξη, γιάτι ήταν γευτές άφείλεια και ελλικόλεια:

— Ποιά άρωμα προτιμάτε; — Δεν άναπό τα άρωματά, άπάντασε κοκκινίζοντας έλαφοά ή Τατιάνα. Δεν τελείωσε ακόμα το άρωμα του Ντιόρο, που μόλις γάρισε ή Μπεγκούσι στη Μόσχα, όταν πέραςε από κεί πριν από έξη μήνες!... — Γι' άνορρασε από τα παρυσία καταστήματα: — Κάλτεσε και κομπινά, ζών!

— Στη Μόσχα ποιάς σας νύνη; — Η υπέροχη μου!... άπάντησε άπλά ή Τατιάνα. — Τέλος, όταν ο Ζωρζ Όρκ της παρέδωσε έξ όνοματος της Γαλλικής Κινηματογραφικής Άκαδημίας το «Κροσάλλιο άστέρι» γιά την έλιν της στο έργο «Όταν περνούν οι νεαροί» ή Τατιάνα ψήδισε: — Άν ήταν λίγος πιο μικρός, θα το κροσούσα στο πέτο του παλτού μου!...

Κατ'ήν την παρυσία της στο Παρίσι ή Τατιάνα έζητησε να δει και την Έντιθ Πιλά, που προηγουμένη τώρα στα «Ολύμπια» δεν κατόρθωσε όμως να δώ ήθε και γι' αυτό έβρινε κατενθουσιμένη όταν την έπαιψε μέσα της έδωσαν έπ' έλιν ελίστο ήλιου. Μετά την παρυσία πήγε στα παρασκήνια γιά να

συνηγή τη διάσημη τραγουδίστρια.

— Είναι ή πρώτη φορά, της έλεπε, που δε χρειάστηκε διερμηνεία. Είνα την έντύπωσι, ότι τραγουδούσατε ρωσικά. Τα καταλάβαινα όλα.

Στο Μάξιμου της Καλιφόρνιας ή άσπυνητα σινεμάθε έβαν έμπορος είδων κινκαλερίας, έπειδή έδωκε στο σπεί του μία μενάλη προσήλωση γιά γάμων υαυλογύνας. Ο έμπορος αυτός, ήλικίας 45 χρόνων, δεν είναι άλλος από τον Τζάκ Κούπερ Κόιντ των έλιν του Σααλά.

Διάσημο άστέρι, όταν δεν ήταν ακόμα παρά 4 χρόνων, ο Τζάκ είδε να περνούν από τα γέια του εκατομμύρια δολάρια κι' έτασε στο σημείο να εισπρατή το 60% των κερδών, των έλιν, στα όποια πρωταγωνιστούσε.

Όπως και πολλά άλλα παιδιά άσώματα της όθνης, ο Τζάκ έπεσε μεγαλώνοντας στην άφάνεια και τα γρήματα, που είχε τόσο εύκολα κερδίζει, έξανεμισήκαν γρήγορα, πριν άκόμα καταλάβη καλικάκα την αξία τους.

Κάτι παρόμοιο έχει συμβή και με τον Φρέντ Μπαρτλόουμ, τον άξεναστο «Μικρό λέρδο», που ζή σήμερα φτωχικά στη Νέα Υόρκη, όπου ή γυναίκα του έχει ένα γρασείο διασημίων. Ο μόπερος που κατάρωσε να έπαιζε έλιν ο Μίκου Ρόουε, που ήταν από τα 5 μέγαρα τα 12 χρόνια του ένα άπεί τα πεί άκοιδοπλωμένα άστέρι, παρέρσανε την όπ' άρ. 1 στήρ του γαλλικού κινηματογράφου Μπαρτίτ Μπαρνέτο. Η συνάντησι αυτή έγινε στο στέντιο, όπου ή Μπέ Μπέ γυρίζει τώρα το νέο της έλιν «Με το λουρί στο λαιμό».

Την έπαινε ή Τατιάνα έπεισέθη τα έργοστάσια αλτοκινημάτων, που έπαιζε από τότε που ήταν έλιν, και έξεδήλωσε την έπιθυμία να γευστήση το μεσημέρι μαζί με τους έργατες, στο έστιατόριο τους. Η έπιθυμία της όμως δεν έξε έπιθυμία, γιάτι οι διευθυντές και προϊστάμενοι την πήραν στο δικό τους ξεχωριστό έστιατόριο.

Στο δόκμα-πάρτυ, που δόθηκε στο ίδιο άπνευμα, γιά το δέο δημοσιογόνου, οι έρωτιστές έπασαν έρωχ ή και έπληττισε της Τατιάνας έξέπληξη, γιάτι ήταν γευτές άφείλεια και ελλικόλεια:

— Ποιά άρωμα προτιμάτε; — Δεν άναπό τα άρωματά, άπάντασε κοκκινίζοντας έλαφοά ή Τατιάνα. Δεν τελείωσε ακόμα το άρωμα του Ντιόρο, που μόλις γάρισε ή Μπεγκούσι στη Μόσχα, όταν πέραςε από κεί πριν από έξη μήνες!... — Γι' άνορρασε από τα παρυσία καταστήματα: — Κάλτεσε και κομπινά, ζών!

— Στη Μόσχα ποιάς σας νύνη; — Η υπέροχη μου!... άπάντησε άπλά ή Τατιάνα. — Τέλος, όταν ο Ζωρζ Όρκ της παρέδωσε έξ όνοματος της Γαλλικής Κινηματογραφικής Άκαδημίας το «Κροσάλλιο άστέρι» γιά την έλιν της στο έργο «Όταν περνούν οι νεαροί» ή Τατιάνα ψήδισε: — Άν ήταν λίγος πιο μικρός, θα το κροσούσα στο πέτο του παλτού μου!...

Κατ'ήν την παρυσία της στο Παρίσι ή Τατιάνα έζητησε να δει και την Έντιθ Πιλά, που προηγουμένη τώρα στα «Ολύμπια» δεν κατόρθωσε όμως να δώ ήθε και γι' αυτό έβρινε κατενθουσιμένη όταν την έπαιψε μέσα της έδωσαν έπ' έλιν ελίστο ήλιου. Μετά την παρυσία πήγε στα παρασκήνια γιά να

συνηγή τη διάσημη τραγουδίστρια.

— Είναι ή πρώτη φορά, της έλεπε, που δε χρειάστηκε διερμηνεία. Είνα την έντύπωσι, ότι τραγουδούσατε ρωσικά. Τα καταλάβαινα όλα.

Στο Μάξιμου της Καλιφόρνιας ή άσπυνητα σινεμάθε έβαν έμπορος είδων κινκαλερίας, έπειδή έδωκε στο σπεί του μία μενάλη προσήλωση γιά γάμων υαυλογύνας. Ο έμπορος αυτός, ήλικίας 45 χρόνων, δεν είναι άλλος από τον Τζάκ Κούπερ Κόιντ των έλιν του Σααλά.

Διάσημο άστέρι, όταν δεν ήταν ακόμα παρά 4 χρόνων, ο Τζάκ είδε να περνούν από τα γέια του εκατομμύρια δολάρια κι' έτασε στο σημείο να εισπρατή το 60% των κερδών, των έλιν, στα όποια πρωταγωνιστούσε.

Όπως και πολλά άλλα παιδιά άσώματα της όθνης, ο Τζάκ έπεσε μεγαλώνοντας στην άφάνεια και τα γρήματα, που είχε τόσο εύκολα κερδίζει, έξανεμισήκαν γρήγορα, πριν άκόμα καταλάβη καλικάκα την αξία τους.

Κάτι παρόμοιο έχει συμβή και με τον Φρέντ Μπαρτλόουμ, τον άξεναστο «Μικρό λέρδο», που ζή σήμερα φτωχικά στη Νέα Υόρκη, όπου ή γυναίκα του έχει ένα γρασείο διασημίων. Ο μόπερος που κατάρωσε να έπαιζε έλιν ο Μίκου Ρόουε, που ήταν από τα 5 μέγαρα τα 12 χρόνια του ένα άπεί τα πεί άκοιδοπλωμένα άστέρι, παρέρσανε την όπ' άρ. 1 στήρ του γαλλικού κινηματογράφου Μπαρτίτ Μπαρνέτο. Η συνάντησι αυτή έγινε στο στέντιο, όπου ή Μπέ Μπέ γυρίζει τώρα το νέο της έλιν «Με το λουρί στο λαιμό».

Την έπαινε ή Τατιάνα έπεισέθη τα έργοστάσια αλτοκινημάτων, που έπαιζε από τότε που ήταν έλιν, και έξεδήλωσε την έπιθυμία να γευστήση το μεσημέρι μαζί με τους έργατες, στο έστιατόριο τους. Η έπιθυμία της όμως δεν έξε έπιθυμία, γιάτι οι διευθυντές και προϊστάμενοι την πήραν στο δικό τους ξεχωριστό έστιατόριο.

Στο δόκμα-πάρτυ, που δόθηκε στο ίδιο άπνευμα, γιά το δέο δημοσιογόνου, οι έρωτιστές έπασαν έρωχ ή και έπληττισε της Τατιάνας έξέπληξη, γιάτι ήταν γευτές άφείλεια και ελλικόλεια:

— Ποιά άρωμα προτιμάτε; — Δεν άναπό τα άρωματά, άπάντασε κοκκινίζοντας έλαφοά ή Τατιάνα. Δεν τελείωσε ακόμα το άρωμα του Ντιόρο, που μόλις γάρισε ή Μπεγκούσι στη Μόσχα, όταν πέραςε από κεί πριν από έξη μήνες!... — Γι' άνορρασε από τα παρυσία καταστήματα: — Κάλτεσε και κομπινά, ζών!

— Στη Μόσχα ποιάς σας νύνη; — Η υπέροχη μου!... άπάντησε άπλά ή Τατιάνα. — Τέλος, όταν ο Ζωρζ Όρκ της παρέδωσε έξ όνοματος της Γαλλικής Κινηματογραφικής Άκαδημίας το «Κροσάλλιο άστέρι» γιά την έλιν της στο έργο «Όταν περνούν οι νεαροί» ή Τατιάνα ψήδισε: — Άν ήταν λίγος πιο μικρός, θα το κροσούσα στο πέτο του παλτού μου!...

Κατ'ήν την παρυσία της στο Παρίσι ή Τατιάνα έζητησε να δει και την Έντιθ Πιλά, που προηγουμένη τώρα στα «Ολύμπια» δεν κατόρθωσε όμως να δώ ήθε και γ

Τις τις

Το νυκτερινό «βρέξιμο»

Το μωρό παιδί δε μπορεί ποτέ να έχει τον έλεγχο της κύστεώς του, ώστε να συγκρατήσει κανονικά τα ούρα του. Οά τον αποκρίση σιγά-σιγά, με-γαλώνοντας, όσο θα ωριμάει το νευρικό του σύστημα.

Τα περισσότερα παιδιά φτάνουν σ' αυτό το σημείο όταν γίνουν 2 χρονών — κάποτε δε και λίγο νωρίτερα. Ωστόσο εξακολουθούν ακόμα να «βρέχουν» τη νύχτα το κρεβάτι τους για πολλών καιρό έπειτα απ' αυτή την ηλικία.

Γιατί, για να κόψουν αυτό το «ελάττωμα», πρέπει να συμβεί ένα από τα εξής δύο πράγματα: «Η να αποκρίση η κύστις τους άκετο μέγεθος, ώστε να χωρήσει τα ούρα που παράγονται από τα νεφρά όλη τη νύχτα. «Η να είναι άκετα ισχυρά τα «σημάτα» μετάξυ κύστεως και έγκεφάλου, ώστε να εμ-πνύσουν εγκαίρως το κοιμισμέ-νο παιδί όταν έχει πιά γεμίσει τελείως η κύστις του και χρειά-ζεται ν' αδειάσει».

Πριν συμπληρώσει, λοιπόν, τα 3 χρόνια του το παιδί, είναι άπιθανο να εκπληρώσει τον ένα ή τον άλλο απ' αυτούς τους ό-ρους. Ούτε η κύστις του είναι ακόμα άκετα μεγάλη, ούτε τα προετοιμασμένα σημάτα είναι άκετα δυνατά για να το εμ-πνύσουν — έστω κι' αν, όταν είναι ξυπνητό, ξέρει να συγκρα-τήσει πάντα τα ούρα του.

Κι' έτσι, συμβαίνει το άνα-

πόφευκτο: Μόλις γεμίσει η κύστις, χαλαρώνεται ο μύς που κρατεί το στόμιό της, και το κοιμισμένο παιδάκι «βρέχει» το κρεβάτι του.

Το βασικό είναι να καταλάβει και να παραδεχθεί η μητέρα πως, όσο κι αν αυτό την ένο-χλή και την κουράζει, πρόκει-ται πάντως για κάτι το φυσι-ολογικό σ' ένα τόσο μικρό παι-δί. Πρέπει λοιπόν ν' αντιμε-τωπίσει την κατάσταση με ήρε-μιά και υπομονή.

Τα μαλώματα και οι τιμωρί-ες, όχι μόνο θα ήταν άδικα, αλλά και θα δημιουργούσαν σ' το παιδί συναισθηματικό άγ-ωνία και μνησικακία. Κι' αυτό θα χειροτέρευε τα πράγματα, γενώντας και άλλα προβλήμα-τα, αντί να διορθώσει τα ύπαρ-χοντα.

Αντίθετα, με μιά φρόνιμη μεταχείριση εκ μέρους της μη-τέρας τους, τα περισσότερα παιδιά μετά τα 3 χρόνια τους παύουν να «βρέχουν» το κρε-βάτι τους κάθε νύχτα. Μπορεί ώστόσο ακόμα να τους συμβή αυτό κάπου-κάπου, σποραδικά, ιδίως αν συμβή να είναι πολύ κουρασμένα ή ταραγμένα όταν πλავιάσουν. Πρόκειται και πά-

λι για κάτι το κανονικό και συ-νηθισμένο.

Αν όμως ένα παιδί 5 χρο-νών και πάνω εξακολουθή να «βρέχει» τακτικά το κρεβάτι του, ή περίπτωση του αποτελεί πιά ένα πραγματικό πρόβλημα και πρέπει να αναζητηθεί και να βρεθεί ο λόγος που την προ-καλεί.

Η έρευνα αυτή θα γίνει και πόλι ήσυχως, χωρίς εκνευρισμούς και φωνές. Είναι απαραίτητο — όπως και στην άρχή — να μη δοκιμάσει το παιδί την έντυπω-σι ότι το «ελάττωμά» του αυτό μπορεί να επηρεάσει την αγάπη που του έχουν οι γονείς του, προκαλώντας το θυμό ή την ά-νηδία τους.

Κάποτε, το έπιμονο αυτό «βρέξιμο» του κρεβατιού, που συνεχίζεται μετά τα 5 χρόνια, οφείλεται σε σωματικά αίτια, όπως π.χ. σε μιά πάθηση ή ά-νωμαλία που επέδρασε δυσμε-νώς στο μυϊκό τόνο: έντοια παράσιτα, έλκυστα μόλυνσι των ουροποιητικών οργάνων, μεγά-λη όξύτητα των ούρων που έρε-θίζει τα τοιχώματα της ουρο-δόχου κύστεως, είτε άκόμη σε μιά άμυγδαλίτιδα ή μιά ήγμο-ρίτιδα που κράτησε πολλών και-ρό και πήρε χρονία μορφή.

Μιά άπλη άνάλυσι των ού-ρων και μιά ιατρική εξέταση θα άποδείξει αν ύπάρχει κάποιο άπ' αυτούς τους δυσικούς λό-γους που είπαμε, ώστε να έ-παρυσθή κατάπιν ή κατάλλη-λη θεραπεία.

Όταν όμως δε βρεθεί κανέ-να σωματικό αίτιο, που να δι-καλογεί το «βρέξιμο» του κρεβατιού, θα ψάξουν οι γονείς μήπως ή άνωμαλία οφείλεται σε ψυχικούς λόγους. Πράγματι, ένα παιδάκι δυστυχισμένο και ταραγμένο, που βρίσκεται σε άσκη ή υπέρτασι, είναι πιθα-νώτερο να «βρέξει» το κρεβάτι του, άπ' όσο ένα ήσυχο κι' ευ-τυχισμένο παιδί.

Όταν λοιπόν το «βρέξιμο» του κρεβατιού είναι άποτέλε-σμα μιάς τέτοιας συναισθημα-τικής διαταραχής, ή λύσι συνί-σταται στον καθορισμό και στη φρόνιμη αντιμετώπισι της αίτίας. Οι γονείς θα φροντί-σουν, ύπομονετικά και συστη-ματικά, να κάνουν το παιδί τους να νιώσει ασφάλεια και ήκανοποίησι.

Ύπάρχει όμως και μιά τρί-τη κατηγορία παιδιών, που «βρέχουν» το κρεβάτι τους χω-ρίς να παρουσιάζουν καμμία άνωμαλία στη σωματική ήγεια τους ή στον ψυχικό τους κόσμο. Σ' αυτά, μπορεί να συνεχισθή το «ελάττωμα» ως την έσθδική ηλικία.

Όρισμένα έχουν κύστι πολύ μικρή, άνίκηνη να χωρέσει τα ούρα μιάς δλόκληρης νύχτας. Όλα δε αυτά κοιμούνται τόσο βαθεία, ώστε δεν είναι άκε-τό για να τα εμνήση το μή-νυμα που στέλνει ή γεμάτη κύστις στον έγκέφαλο, κι' έτσι «βρέχουν» το κρεβάτι τους στον ύπνο τους.

Ο γιατρός μπορεί να συ-στήσει, άναλόγως της περιπτώ-σεως, φάρμακα που αυξάνουν ή χρησιμότητα της κύστεως, ή που κάνουν ελαφρότερο τον ύπνο.

Πάντως, όποια κι' αν είναι ή αίτια της άνωμαλίας και ή πρό-πος θεραπείας της, χρειάζεται πριν άπ' όλα υπομονή, κατα-νόηση, μαλακός τρόπος και έν-δάρθρωσι. Έτσι μονάχα το παιδί θα ξαναβρεί την άυτοπε-ποίθησι του, θα ήρεμήσουν τα νεύρα του και θ' άποκτήσει έ-μμενες γευστικές άπολαύσεις του πηλέους τον άπόλυτο έλεγχο της κύστεως.

ΛΣΗΜΙ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΦΙ ΣΤΗ ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1961

Η μόδα του 1961 εδινε πολύ τά φορέ-ματα, άπό λαμέ ύφασματα. Άκόμα όμως και μέσα στα άλλα ύφασματα, που γρη-σιμποιούνται για την κατασκευή τους, θεωρείται άπαραίτητη ή προσθήκη χρυ-σού ή άσημένιου νιμντίου, που να τους προσδίδουν κάποια στιλπνότητα. Στη φα-τογραφία μας ένα επί-πτεσ το Ιταλικού οίκου μόδας Φερραόινι, άπό το Μιλάνο. Είναι κατασκευασμένο άπό μπουκρά, στην ύφανσι του όποιο χρησιμοποιήθηκαν 45 υαλλί και 15 άσημένια νήματα. Το ά-σημι και το χρυσάφι θεωρούνται άπαραί-τητα στα έρασνά ήδως φορέματα και μπορούν να φορεθούν άδίσκριτως άπό έσθδες κι' μελαγχρινές.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΙΠΛΑ

Η ήπια αυτή, που είναι κατασκευασμένη έξ όλου ήσου άπό άφελκτη πλαστική ύλη και άδραστο γυαλί, άνογει και λύνε-ται με μεγάλη εύκολεια, για να υπορέσει να καθορισθεί τελείως το εξωτερικό της, πράγμα που ήταν άδύνατο να γίνει με τις μέγαι σίμπερα χρησιμοποιούμενες άπό τους καμινιστές άκριβή από είδικό έξέλο. Η σπουδαία αυτή ιδιότης ένθουόσε τους καμινιστές και ή νέα ήπια έγινε άμέσως περσιόητη.

Κάνουν 5 1)2 φορές ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Και δεν τους σταματούν πόλεμοι, έπαναστάσεις ή άεροπορικά δυστυ-χήματα

Σ' ένα άεροπορικό δυστύχημα, που συνέβη πριν άπό λίγο καιρό στην Αυστρία, ένα άπό τα θύματα ήταν ο Αμερικανός διπλωματικός ταχυδρόμος Φράνκ Ίρβιν. Μολοντί είχε πάθει κά-ταγμα της λεκάνης και σοβαρά έγκαύ-ματα στο πρόσωπο, δε δέχθηκε να του δώσουν κανένα άναλγητικό φάρμακο, ά-πό φόβο μη χάσει τις αισθήσεις του. Άνθεξε ήρωικά στους φεοδερους πό-νους, ώσπου παρέδωσε το σφραγισμέ-νο σάκκο που είχε μαζί του, στην Α-μερικανική Πρεσβεία της Βιέννης. Για την άφοσίωσι του αυτή στο καθήκον, παρασημοφορήθηκε με το Μετάλλιο Διακεκριμένων Πράξεων.

Όστόσο, δεν έπρόκειτο για ένα με-μονωμένο παράδειγμα. Η άυτοθυσία άποτελεί παράδοσι για την Ύπηρεσία Διπλωματικών Ταχυδρόμων των Ηνωμ. Πολιτειών.

Το άμερικανικό ύπουργείο Έξωτερι-κών χρησιμποιεί τον τηλεγράφο και τον άσύρματο μόνο για τα έπείγοντα και σύντομα μηνύματα που στέλνει στις διάφορες πρεσβείες του. Όταν πρόκειται για έγγραφα κάπως έκτετα-μένα και ίδιως άπόόρητα, τα έμπι-στεύεται στους διπλωματικούς ταχυ-δρόμους. Γιατί δε μπορεί ποτέ να εί-ναι βέβαιο για το άπαρασβίαστο των κρυπτογραφικών κωδίκων που χρησιμο-ποιεί στα τηλεγραφήματα και τα ρα-διογραφήματα.

Οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι των Η-νωμ. Πολιτειών διατείνουν 1½ δισεκα-τομμύριο χιλιόμετρα το χρόνο. Σ' αυ-τό το χρονικό διάστημα, καθέννας τους κάνει — κατά μέσον όρο — πέντεμιση φο-ρές το γύρο της Γης!

Συνήθως ταξιδεύουν με τις συνθη-σμένες άεροπορικές γραμμές. Κάποτε όμως χρησιμποιούν πλοία, τραίνα, τζίπ... άκόμη και άσπιμάδες!

Συνήν αναγκάζονται να ταξιδέψουν σε χώρες έμπόλεμες ή έπαναστατημέ-νες, όπου διακινδυνεύουν τη ζωή τους σε κάθε βήμα, άπό μιά παρεξήγησι ή μιά άδέσποτη σφαίρα. Έτσι, ένας απ' αυτούς, στη Μπουκότα της Κολομβίας, δέχθηκε έξη μαχαίριες άπό τους έπα-ναστάτες, κι' όμως κατώρθωσε να φτά-σει αμόφορτος ως την πρεσβεία, να παραδώσει το σάκκο του και να πάρη την άπαραίτητη άπόδειξι παραλαβής. Έπειτα έπρεσ άναίσθητος άπό την αι-μορραγία.

Καθώς ένας άλλος έφευγε άπό τη Γιουγκοσλαβία, το 1941 — πριν βγί-στον πόλεμο ή Αμερική — ανέβηκαν στο τραίνο μερικοί Γερμανοί στρατιώ-τες και άξίωσαν να του πάρουν τους σάκκους του.

ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΕΣ

Η μελαλγού

Είμαι λιγάκι μελαλγού κι' αυτά να τα πουλάς άλλοι, δε με κόβεις, δε (με ρίχνεις, άνριάδι μ' μου (δεκνεις. ρύν' άπ' το δρό- (μο μου, λοιπόν, είμαι νυναικα με (παρελθόν. Για κόβει τις πα- (ρόλες σου και μη χαλάς τις (ρόλες σου δ.τι είχα σου τό (είπα, τράβα, σ' άλλη (πρότα κτύπα. Ψάχνεις το θύμα σου να βρεις, να υπερδεμένο θα βρεθείς, σου το λέω για καλό σου: Δεν είμαι ό άνθρωπος σου! ρύν' άπ' το δρόμο μου λοιπόν είμαι νυναικα με παρελθόν. ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

— Έχω μέσα δυναμνίτιδα. τους φά-ναζε τότε. Άν με πλησιάζετε, θα τι-ναχούμε όλοι στον άέρα!

Η μπλόφα του πέτυχε κι' οι Γερμα-νοί τον άφισαν να φύγη άνευόλητος. Τον Οκτώβριο του 1940, ο ταχυ-δρόμος Χόρτον Τέλφορντ ταξίδευε για τη Σταμπούλ. Ένας σταθμός του τα-ξειδιού του θα ήταν ή Άθήνα. Την ή-μέρα όμως που έφτασε με άεροπλάνο άπό την Έλβετία στη Ρώμη, κρούηθη-κε ο πόλεμος Έλλάδος — Ιταλίας και σταμάτησε ή άεροπορική συγκοινωνία μεταξύ τους.

Ο Τέλφορντ πήγε τότε σιδηροδρο-μικά ως τα έλληνογιοιγκοσλαβικά σύ-νορα, και ύστερα με τα πόδια ως την Καβάλα. Εκεί βρήκε ένα τραίνο που έφευγε για την Άθήνα. Στο δρόμο, ή άμαρσοτοιχία βομβαρδίσθηκε έπανε-λημμένως άπό Ιταλικά άεροπλάνα. Κά-ποιος νευρικός ταξιδιωτής κατηγόνησε τον Τέλφορντ πως ήταν... κατάσκοπος! Η φορουά του τραίνου τον συνέλαβε τότε και τον παρέδωσε στις στρατιω-τικές άρχες των Άθηνων.

Έπειτα άπό πολύωρη όνάκρισι, ά-πέδειξε έπιτέλους την άδωότητά του και μπόρεσε να νοικιαση ένα άυτοκίνη-το, για να φτάσει στα τουρκικά σύνο-ρα. Τον σταμάτησε όμως στο δρόμο μιά νεροποντή. Τ' άυτοκίνητό του κόλ-λησε στις λάσπες. Έξωφε τότε δυό βώ-δια, για να το έκκολλήσουν. Είχε ό-μως πάθει βλάβη ή μηχανή του, κι' ά-ναγκάστηκε να πάει... με άσπιμα ως τον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθ-μό, όπου πρόλαβε ένα τραίνο για τη Σταμπούλ. Έτσι, μπόρεσε έπιτέλους να φτάσει στον προορισμό του, έπειτα άπό την άπειρίρητη εκείνη οδύσσεια.

Οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι δεν ά-νακατεύονται ποτέ με κατασκοπίες και δεν είναι όπλισμένοι. Η άρχή τους εί-ναι να άποφεύγουν κάθε φασαρία, έόδ-σον μπουρούν. Όστόσο, σπάνια έπεχεί-ρησε κάποιος να τους κλέψη το σάκκο τους με τα έγγραφα. Γιατί έχουν κι' οι άλλες χώρες τέτοιους ταχυδρόμους και καταλαβαίνουν ότι, αν κάνουν την κα-κή άρχή, θα πάρουν κι' αυτές τα ίδια...

Έτσι, συμβαίνει πολλές φορές να συνταξιδεύουν με το ίδιο τραίνο διπλω-ματικοί ταχυδρόμοι άπό τρεις ή τέσ-σερες χώρες, σαν καλοί φίλοι πάντα — έκτός αν πρόκειται για Αμερικανούς και Ρώσους.

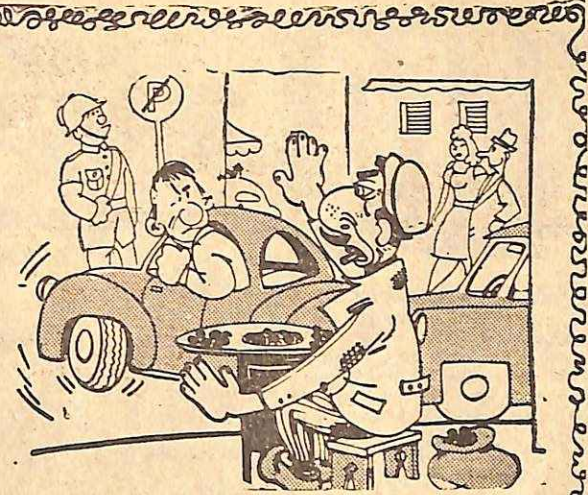
Στα μακρινά σιδηροδρομικά ταξεί-δια, οι Αμερικανοί διπλωματικοί ταχυ-δρόμοι πηγαίνουν δυό-δυό, για μεγά-λειτερ ασφάλεια. Το ίδιο κάνουν και όταν ταξιδεύουν στις χώρες του Παρα-πετάσματος.

Άλλοτε, συνήθζαν οι ταχυδρόμοι να δένουν το σάκκο τους με μιά άσπαλέ-νια αλυσίδα από τον καρπό τού χε-ριού τους. Αυτό όμως καταργήθηκε, ό-που ένας ταχυδρόμος βρήκε οίκοτό θάνατο, γιατί τον τραβήξε στο βυθό ο βαρύς σάκκος, όταν το άεροπλάνο του έπαθε βλάβη κι' έπεσε στη θάλασσα.

Άλλωστε, τις περισσότερες φορές, οι σάκκοι αυτοί είναι πολύ βαρνοί — μέχρι 500 κιλά κάποτε — κι' έτσι οι ταχυδρόμοι δε μπορούν βέβαια να τους έχουν κρεμασμένους στο χέρι τους. Τους τοποθετούν λοιπόν άνάμεσα στα πόδια τους — αν είναι δυνατόν — ή τους κλει-δώνουν σε είδικά και άπαρασβίαστα διαμερίσματα του άεροπλάνου ή του τραίνου.

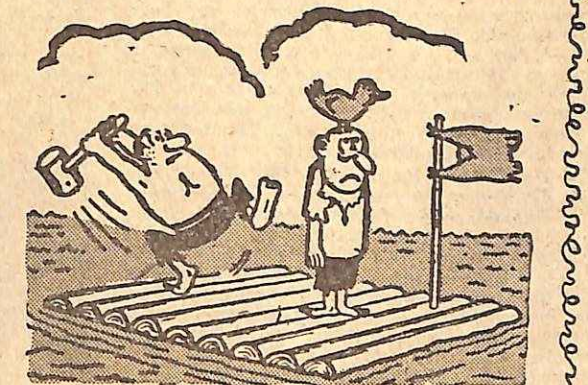
Η άμερικανική Ύπηρεσία Διπλωμα-τικών Ταχυδρόμων όργανώθηκε το Δε-κέμβριο του 1918. Το 1933 καταργή-θηκε, για λόγους οικονομικών. Ξαναου-στήθηκε όμως μετά 2 χρόνια και πήρε τη μεγαλύτερη ανάπτυξι στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Σήμερα διευθυ-νεται άπό ένα νέο 37 έτών, τον Τζέσεφ Ουίλσον.

Για να προσληφθεί κανείς σ' αυτήν, πρέπει ναναι ήλικίας 25 — 31 έτών, άντρας, άνύπαντρος, πτυχούχος κολλε-γίου, σωματικά άρτίος και παλαιός πο-λεμιστής. Πληρώνεται άπό 5 ως 7 χι-λιάδες δολάρια το χρόνο. Ο μισθός του είναι άσημαντός, ύποστά στους κόπους και τις ταλαιπωρίες που περ-νάει. Τον άποζημιώνει όμως με το πα-ροπάγκ ή ήθική ήκανοποίησι για τις πολύτιμες ύπηρεσίες που προσφέρει στη χώρα του.

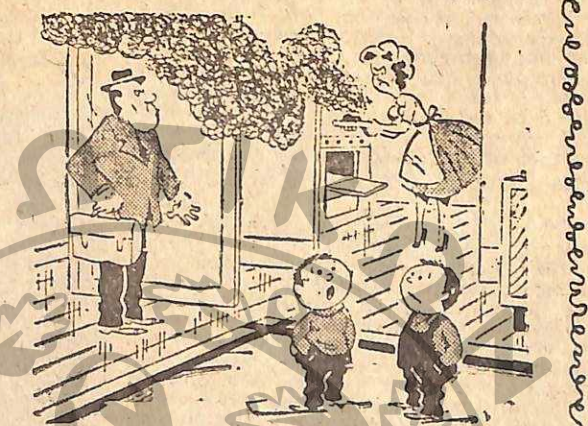

— Πού πάζ, βρέ κουμπάρε; Μπροστά στο μα-γαζί παρκάρεσι;

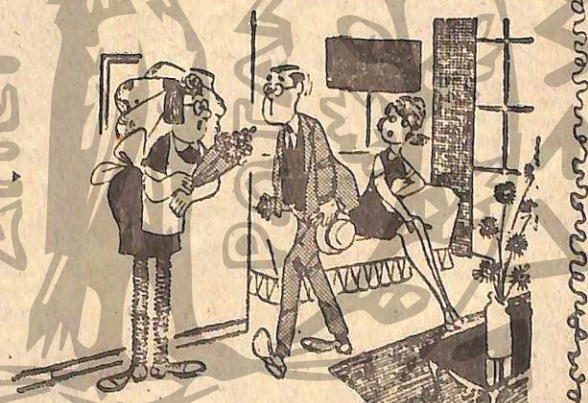
(Του Μ. Άναστόπουλου)

— Μη κουνηθής!... Κάτι θα φάμε σήμερα!...

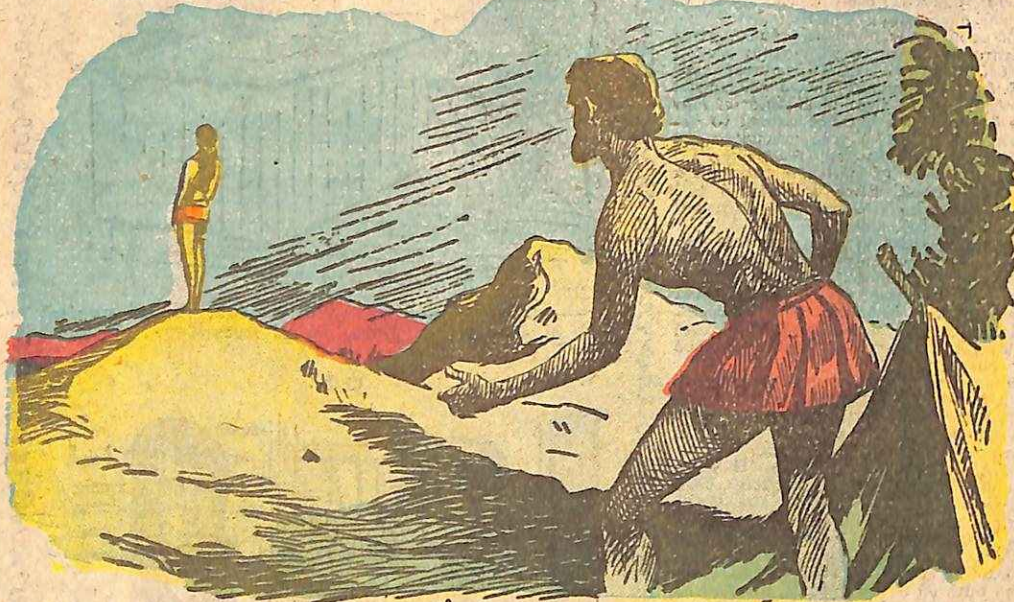
— Καλά το έλες το άσσοκόπιο του υπαμπά: Νέφη στον δοίγοντα της συζυγικής σας ζωής!

— Μιά και ή κυρία μου σά άνηθήκε το γέρι της, εγώ είμαι πρόθυμη να σά δώσω το δικό μου!

56

Ο ΔΟΝ ΦΡΑΝΤΣΙΣΚΟ ΒΑΣΚΟΥΕΘ άνοιξε την πόρτα της καμπίνας και άωπησε μέσα. — Με την άδειά σας, σενορίτα ντε Λεόν, θα σας βοηθήσω όσο μπορώ για να γλυτώσετε! φώναξε στην περφόρμη κοπέλλα. — Έκείνη τον ευχαρίστησε, μ' ευγνωμοσύνη. Είχε γάσει τώρα το άγέφυγο ύψος της. Δεν ήταν πιά η ακατάδεχτη καλλονή, που σ' όλο το ταξίδι δεν έδινε καμιά προσοχή στο δόν Φραντσίσκο — στον άνθρωπο που την αγαπούσε κυρία. — Έκείνος έβλεπε ένα σκούνι στη μέση της και στη δική του. Και πάλησε με τα άγια κύματα που είχαν καταπιεί, τη νύχτα εκείνη του τρόμου, δεκάξη από τις εικασίες Ισπανικές γαλέρες... — Η νηοπομπή είχε ξεκινήσει απ' τη Νέα Ισπανία.

Την είδε όρθια πάνω σ' ένα μακρινό άμμόλοφο να κυττάζει προς τη θάλασσα...

στις άρχες του καλοκαιριού του 1553, φορτωμένη με χρυσάφι. Πήγαινε πίσω στην πατρίδα τους 2.000 «κοκκινομάλλες» με τις οικογένειές τους. Μια μιά φουερτή τρικυμία είχε ρίξει τα περισσότερα πλοία της στις άμμοδες άκτές του όρειου Μεξικού. — Έκατοντάδες άντρες, γυναίκες και παιδιά πνίγηκαν σ' αυτό το ναυάγιο. Ο Φραντσίσκο Βάσκουεθ κατώρθωσε να φτάσει στη στεριά, τελείως εξαντλημένος, κρατώντας στην άγκαλιά του την άναλγη Τερέζα. Σωριάστηκε στην άμμουδιά κι' έγρασε κι' αυτές τις αισθήσεις του, ενώ γύρω μανάζε η θύελλα...

Τα έμμερώματα, καλλιτέρισε ο καιρός. Ο Βάσκουεθ άνοιξε με κόπο τα μάτια του και κύτταξε γύρω. — Άλλοίμονο! Όλη η άκρογιαλιά ήταν σπαρμένη με συντρίμια καραβιών.

Όλη η περιουσία του Φραντσίσκο είχε γαθή — όσα μάζευε τόσα χρόνια, πλείωντας, έξερευνώντας και κολλιεργώντας τη γη, στον πλούσιο Νέο Κόσμο!

Όταν άνέθηκε λίγο ο ήλιος και ζέστανε η μέρα, μαζεώθηκαν όλοι είχαν επιβείσει απ' την καταστροφή: ως 300 άνθρωποι.

Ο πλοίαρχος μιά απ' τις γαλέρες άνέλαβε την άρχηγία τους.

Βοικούμασε στην άκτή της «Ισλα Μπλάνκα, έξήγησε στους ναυαγούς. Θα μείνουμε εδώ λίγες μέρες, ώπου να μπορούν να περπατήσουν οι τραυματίες. Έπειτα θα προσήλουμε κατά το νοτιά. Σε μιά δυο βδομάδες, θάβουμε σπάζει στο Πανοικό.

Τέλειε για να τους καθουπόσσει. «Ήξερε όμως καλά πως η άπόστολή ήταν πολύ μεγαλύτερη.

«Ώστερά πρόσθεσε:

— Μιά απ' τις κάσες που έθίκαμε στην άκρογιαλιά, είχε μέσα δυο άουπαλέτα και κάμποσα σπαθιά. Έξερει κανείς από σας να χρησιμοποιή το άουπαλέτο;

Ο Βάσκουεθ προώρησε ένα όμμα και δήλωσε: — Έγώ ήμουν άλλοτε στρατιωτικός, Έξέρω απ' αυτά τα όπλα.

Ο πλοίαρχος τον πήρε κατά μέρος και του είπε αινάνα:

— Δέ θέλω να σας προαζώ... Έχω όμως άκούσει φοβερά πράγματα για τους άγριους της «Ισλα Μπλάνκα». Θα γράψω στη Γωρε να πολεμήσουμε για τη ζωή μας!

Πέρασαν έξη μέρες. Οι ναυαγοί είχαν έαναρθή κάπως τις δυνάμεις τους.

Μιά βραδυά η κοπέλλα καθόταν δίπλα του, κυττώντας το φεγγάρι που άστράμιζε τη θάλασσα...

— Θα έαναρθώμε ποτέ την «Ισπανία, Φραντσίσκο; είπε θλιμμένα η Τερέζα.

— Και θέλω να απάντησε ο Φραντσίσκο. Πρέπει όμως να σπάζετε νευνάια!

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε άνάμεσα απ' τους άμμόλοφους ένα πένθιμο ούρλιαγτο.

— Τι είναι αυτό; τσαύισε η Τερέζα, και σφίχτηκε κοντά στο Φραντσίσκο.

— Ένα άγριόμ... Ένα εκογιότ, της έξήγησε εκείνος. — Και πέρασε προστατευτικά το χέρι του γύρω απ'...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τη μέση της. Έκείνη έκρυψε το πρόσωπό της στον ώμο του.

— Φραντσίσκο!... μωρούόραιο. Είσατε τόσο γενναίος, τόσο δυνατός!... Μη φύγετε καθόλου από κοντά μου, ώπου να τελειώσει αυτός ο έφοιάτης!

Την άλλη στιγμή, τα γέλια τους ένώθηκαν. Κι' ο Φραντσίσκο νόμισε πως είχε άνδρη στον Παράδεισο.

«Έστίγνε έπιτέλους στην άγκαλιά του την άμορφη Τερέζα!...

Τη σήκωσε τρυφερά και την έπληξε μέσα στη σκηνή που είχε ενοχάσει... — Τα έμμερώματα η Τερέζα ξεκίνησε απ'...

«Από εκεί πάνω, άπείκρυσαν ένα θέαμα φοιγτό. ά. νήκουστο: Λίγο μακρότερα, οι «Ινδιάνοι πλάγανε τα πτώματα των «Ισπανών θυμάτων τους! Οι άγριοι αυτοί ήσαν καλίσκολοι!

Το ίδιο άπονεμα, συνέβη κάτι παράξενο: Δυο άντρες, που είχαν άπομακρυνθεί για να δρούν νερό, έαναγύρισαν σε λίγες άρες, άδωδυμοί! Και διηγήθηκαν πως τους είχαν πιάσει οι «Ινδιάνοι, τους είχαν νύβσει κι' ύστερα τους είχαν άσείει έλεύθερους.

Η ιστορία αυτή ήλκτρισε τους «Ισπανούς. «Ήταν μιά αντίδα έλπίδας! «Ίσως οι «Ινδιάνοι θέλανε μόνον να τα ρούχα τους. «Ίσως, αν τους τάδιναν, να παύουν πιά να τους κυνηγάνε...

Δέ μπορούσαν να λογικευτούν οι έξαντλημένοι εκείνοι άνθρωποι... Άρχισαν λοιπόν να γδύνονται όλοι, άπνοες και γυναίκες, και να συμματίζουν ένα μεγάλο σωρό με τα ρούχα τους.

«Αφού νύβθηκαν όλοι οι «Ισπανοί, άπομακρύνθηκαν λίγο και πλείωναν μ' άγωνία να δούν τι θα κάναν οι «Ινδιάνοι.

Οι «Ισπανοί πέσανε πάνω στο σωρό των ρούχων, τα μοιράστηκαν μεταξύ τους κι' έσπασαν ένα άγριο γέλο.

Μα οι έλπίδες των «Ισπανών διαλύθηκαν γρήγορα. Οι «Ινδιάνοι τους έπιτέθηκαν πάλι!

Τώρα το μακρύριο των άνταρτων άμμόνων πολλαπλασιάστηκε. Ψήφονταν την ημέρα απ' τον ήλιο, και τη νύχτα τουροτούριζαν. Τους πιαρούσε τους έρεονε παραιοθήσεις και όρκαματα. Κι' οι «Ινδιάνοι έξακολουθούσαν να τους σκοτώνουν ένα ένα με τα έθλη τους.

«Η άρπαξαν όποια γυναίκα έβρισκε λίγο πίσω, για να γαρύνη το κορμί της κι' ύστερα να τη σκοτώσουν...

«Η Τερέζα είχε καταπνίξει άνθρώπινη. Παράλληλος ένα όρανό γέλιο έβγαίνει απ' το λαιμό της και τα σκαμμένα γέλια της άδωναν ένα παράξενο τσανούδι...

Μιά νύχτα, ο Φραντσίσκο είχε άποκοιμηθεί, καθώς τη φύλαγε. Κάποια στιγμή έσηπνε κι' είδε πως η κοπέλλα είχε γαθή! «Όμορφη άδέλφω έξω... Δεν τολμούσε να σπάζει, γιατί οι «Ινδιάνοι παραούλανε εκεί γύρω.

«Έψαξε έδώ κι' εκεί, ως που την είδε, όρθια πάνω σ' ένα μακρινό άμμόλοφο, να κυττάει προς τη θάλασσα. Φανόταν σαν άλλη όπτασία, στο φως του φεγγαριού...

Ο Φραντσίσκο έτρεξε προς το μέρος της, Ξαφνικά όμως έεπρόβλεψε μέσα απ' το σκοτάδι κάμποσοι άγριοι, τον άπασαν και τον έβασαν χειροπόδερα.

Τον μεταφέρανε στην κατασκήνωσή τους. Οι φίλδες της φωτιάς τους έβριγχαν άλλόκοτες σκιές στην έσπλητική εκείνη σκηνή...

Η δορεία του θανάτου

την άγκαλιά του, σηκώθηκε και θγήκε έξω. Μιά διαπεραστική φωνή της έσηπνε όλη την κατασκήνωσή.

Ο Φραντσίσκο πετάχτηκε πάνω, έτρεξε κοντά της. Και γούρλωσε τα μάτια του θέλοντας όλη την άμμουδιά γεμάτη άγριους, γυναικούς, με τα κορμιά τους ζωγραφισμένα με άσπρο και κόκκινο γράμμι!

«Έκατοντάδες απ' αυτούς έεπρόβλεπαν άνάμεσα στους άμμόλοφους.

Οι ναυαγοί έτοιμάστηκαν άμέσως για άμυνα. Μα οι άγριοι τους έκαναν φιλικά νοήματα. Πλησίνασε κάμποσοι απ' αυτούς τους «Ισπανούς και τους πρόσφεραν ψάδια και έλμα για φωτιά.

— Μην έπιτεταίξετε! αύστως ο Φραντσίσκο σπούς συντρόφους του. Οι άγριοι αυτοί δεν έξέρουν από φίλια. Η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν, είναι η όδυνα!

Ξαφνικά, μιά γυναίκα που έβγαλε κοντά στη φωτιά, έμπηξε μιά φωνή πνιγμένη και σωριάστηκε γάμια. «Ένα θάλος είχε καρφωθεί στο στήθος της!

«Ήταν το σήμα της έπιτέσεως των άγριων. Τα έθλη τους άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή πάνω στους «Ισπανούς!... Με τόνα γέρι ο Φραντσίσκο πέταξε την Τερέζα πάνω στην άμμο και με τ' άλλο έτοιμάσε το άουπαλέτο του. Σημάδεψε ένα «Ινδό φύλαργο και τον γτύπησε στην κοιλιά.

Μα και το δεύτερο άουπαλέτο έκανε συνγρόνος τη δουλειά του... Σε λίγα δευτερόλεπτα έξη «Ινδιάνοι είχαν πέσει, πληγωμένοι θανάσιμα. Οι άλλοι άπρηθνογνώσανε, θυγάζοντας άγριες κραυγές.

«Αφού θάμανε θιαστικά τους νεκρούς τους στην άμμο — δυο γυναίκες, ένα παιδί κι' έναν άντρα — οι «Ισπανοί σήκωσαν την κατασκήνωσή τους και έεκίνησαν κατά το νότο... «Έτσι άρχισε μια έσπλητική πορεία, στην έρημη άμμουδιά έκτισαι...

Οι άγριοι τους παρακολουθούσαν από κάποια άπόστασι, και κάθε τόσο γτυπούσαν κάποιον με τα έθλη τους. Μα οι άλλοι συνέχιζαν το δρόμο τους. «Αν σπαιατούσαν λίγο, θήταν όλοι γαμμένοι!...

Πέντε μέρες, γλιστρούσαν σαν φονιάματα άνάμεσα στους άμμόλοφους. Είχαν για τροφή τους τα θαλασσινά που μαζεύανε τη νύχτα, και έεδίδανταν πλείωνοντας κάθε πρωί τη δορεία που είχε καθήσει πάνω στα γόστα.

Τα μάτια τους είχαν πορήσι, τα γέλια τους είχαν σκάσει...

Τέλος, σπαιατήσαν για να ξεκουράστουνε λίγο, προσυλαγμένοι πίσω από ένα ψηλό άμμόλοφο. Ο Φραντσίσκο κι' εκείνος που είχε το δεύτερο άουπαλέτο, σκαρφάλωσαν στον άμμόλοφο για να φυλάξουνε σκοπεί.

Οι άγριοι δέσανε το Φραντσίσκο σ' ένα πάσσαλο. «Ώστερά, μπροστά στα μάτια του, κακοποίησαν ένα όρανο την άμορφη Τερέζα! Οι κραυγές της άγωνίας της σπάρσαν την καρδιά του άγαπημένου της...

Τα έμμερώματα, έβασαν εκεί μερικοί «Ισπανοί, όπλισμένοι με σπαθιά, διώξαν τους «Ινδιάνους κι' έλευθέρωσαν το Φραντσίσκο. «Όταν όμως έπιγείρσαν να τον ρωτήσουν, τα λόγια του ήταν άσυνάσπτητα. Είχε δη να θιάζουν οι άγριοι την άγαπημένη του, να τη θανατώσουν όλη τη νύχτα και στο τέλος να την κομματιάσουν και να την τρώνε! Και τα λογικά του είχαν σκάσει...

Οι «Ισπανοί ξεκίνησαν πάλι, σέρνοντας τα πόδια τους, για να συνεχίσουν τη μαρτυρική πορεία τους... «Όταν έβασαν μετά 15 μέρες στη νοτιά άκρη του νησιού, όλα τα γυναικόπαιδα δε ζούσαν πιά, κι' απ' τους άντρες είχε άπομείνει μόνο μιά φύγχα.

Τέλος πέρασαν στο Μεξικό, σπιάσανε σκεδίες και διαθήκανε το Ρίο Γράντε.

Ο Φραντσίσκο Βάσκουεθ μετά το θάνατο της Τερέζας, είχε άσείει τους συντρόφους του κι' είχε έαναγυρίσει προς το μέρος του ναυαγίου. Τώρα που είχε γάσει την άγαπημένη του τον τραβούσαν προς τα εκεί τα πλούτη του που βρίσκονταν μέσα στα θουλιγμένα πλοία...

«Η τρέλλα του τον έκανε πανούργο. Κατάφερε να γλυτώσει απ' τους «Ινδιάνους.

Κολύμπησε ως τα μισοβουλιαγμένα πλοία και θήκε εκεί άρκετά τρόφιμα. «Έτσι μπόρεσε να ζήσει το ήπλοστο καλοκαίρι και το χειμώνα.

Στα μετόξιν, ο άντιβρολις της Νέας «Ισπανίας έτοιμάσε ένα μικρό στόλο και τον έστέλει για να διασώζει τους θησαυρούς απ' τις ναυαγιαμένες γαλέρες. «Όταν έβασαν λοιπόν οι ναυτικοί του στην «Ισλα Μπλάνκα, έβηκαν εκεί το Φραντσίσκο γυνώ, με άκουρά γένεια και μαλλιά, σωστό άνοιάθροπο.

«Παρ' όλη την πούλα του, τους βοήθησε πολύ στο έργο τους. Για να τον άνταμείψουν ο βασιλιάς της «Ισπανίας του χάρισε ένα μέρος απ' τους θησαυρούς των ναυαγίων, κι' έτσι έγινε πάλι πλούσιος.

«Έκπνε πολλά χρόνια ακόμα, στην «Ισπανία. Μά δεν έαναρθήκε ποτέ τελείως τα λογικά του. «Έπείμει πως είχε παρρησιή με την άμορφη Τερέζα ντε Λεόν και πως την είχε σπεί στη θύρα. Είχε διασπείσει δέ μιά κάμσα σαν υπονιούχο της. «Όταν έβγαζε, οι ύπνοτες του έβάζαν πάντα ένα σκεβίτσιτο και για την Τερέζα. Κι' όταν πέθανε, είχε ήδη έτοιμη για τον τάφο του μια πλάκα που έγραφε:

«Έγώ έμεινα ο δόν Φραντσίσκο Βάσκουεθ και η άγαπημένη του σύζυγος Τερέζα.

ΤΖΑΡΑ ΜΠΕΚΜΑΝ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΤΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ

ΜΠΡΙΖΙΤ
ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΜΙΣΕΛ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΤ' ΕΡΜΠΛΑΙ

6ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μισέλ Λευκράν είναι διευθυντής του ιδιαίτερου γραφείου του προέδρου της Βουλής Λωριέ. Η Μπριζίτ, η ώραία κόρη του προέδρου, αγαπάει το Μισέλ και πείθει τον πατέρα της να την άφήσει να έρωαστή κοντά του, ως γραμματέως του.

Το Σάββατοκύριακο η Μπριζίτ συνοδεύει τον πατέρα της στο κυνηγι και φέρνει κοντά της το Μισέλ, μ' ένα τηλεφώνημα. Ο Μισέλ συναντάει εκεί μια παλιά του φίλη, την Καρολίνα. Εκείνη του δηλώνει πως θα πάει το βράδυ στο δωμάτιό του. Εκεί όμως βρίσκει τη Μπριζίτ. Επί πλέον, ο άντρας της, που είχε προσποιηθεί τον κοιμισμένο, είναι τώρα έξω από το δωμάτιο του Μισέλ.

— Παράτα με ήσυχο. Με παρασκότισες!...

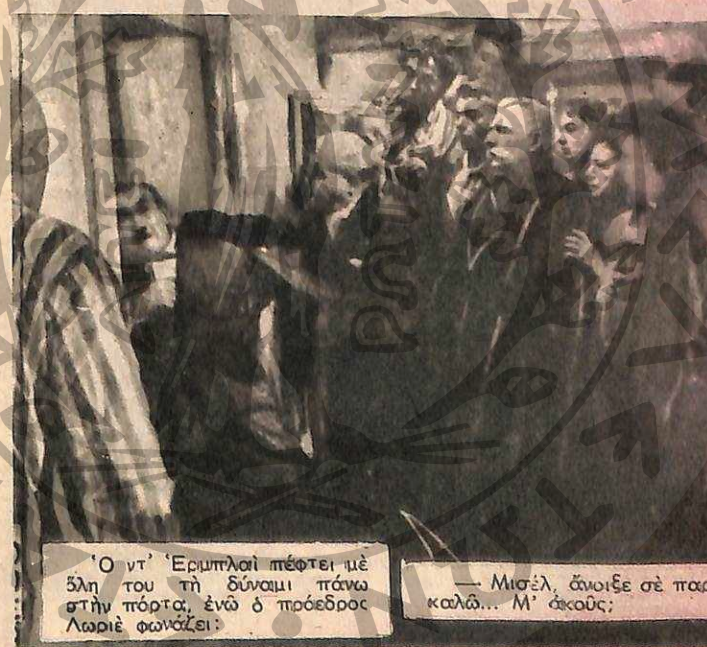

Μη κατορθώνοντας να παραδιάσει την πόρτα, ο ντ' Ερμπλαί φωνάζει στο Μισέλ:

— Θα μού άνοίξεις, παληάνθρωπε;... «Α, μιά την αλήθεια, ππουδαίους άνδρες διαλέγομε για να μας κυβερνήσουν!...

— Σε παρακαλώ ντ' Ερμπλαί... Να λείπη η πολιτική!

Ο ντ' Ερμπλαί πέφτει με 3λη του τη δύναμη πάνω στην πόρτα, ενώ ο πρόεδρος Λωριέ φωνάζει:

— Μισέλ, άνοιξε σε παρακαλώ... Μ' άκούεις;

Η Μπριζίτ ακούγοντας τη φωνή του πατέρα της τὰ χάνει κι' αυτή με τη σειρά της...

— Είναι ό μπαιμπάς!

— Τώρα πιά πάω χαμένος. Κουφτήτε κι' έσείς κάπου...

Ένώ ό Μισέλ γυρίζει μέσα στο δωμάτιο σαν χαμένος, ή Μπριζίτ χώνεται μέσα στο κρεβάτι του και ζαρώνει κάτω από τὰ σκεπάσματα... Ό Μισέλ βρίσκει πώς ή καλύτερη λύσι είναι νά κάνει τόν κοιμισμένο και πέφτει στο κρεβάτι, χωρίς νά προσέξη πώς δίπλα του είναι ξαπλωμένη ή Μπριζίτ...

Μ' ένα δυνατό, σπρώξιμο τής πόρτας ό ντ' Ερμπλάι βρίσκεται, τέλος, μέσα στο δωμάτιο. Ό Μισέλ προσποιείται πώς ξυπνά τότε μόνο και κάνει τόν κατάπληκτο...

Ό ντ' Ερμπλάι ανάδει το φως, κυττάζει γύρω του και φωνάζει έξαγριωμένος:

— Πού είναι ή γυναίκα μου;... Πού έκραυφες ή γυναίκα μου;...

Όλοι οι καλεσμένοι για τὸ κυνήγι βρίσκονται σέ λίγο μέσα στο δωμάτιο του Μισέλ και περικυκλώνουν τὸ κρεβάτι του. Η Καρολίνα βρίσκει τὴν εὐκαιρία για νά βγῇ ἀπὸ τὸν κοινό-λο της. Περνάει πίσω ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο και βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο, χωρίς κανεὶς νά τὴν ἀντιληφθῇ. Ένα λεπτό ἀργότερα βρίσκεται στο κρεβάτι της.

Ό πρόεδρος Λωριέ ἑλπίζει για μιὰ ἀκόμη φορά νά σώσει τὴν κατάσταση και λέει στὸν ντ' Ερμπλάι:

— Βλέπετε πὼς ἄδικα ἀναστατώσατε τὸν κόσμο... Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ!...

Ό ντ' Ερμπλάι ὁμως πλησιάζει τὸ κρεβάτι και τοαδεύει ἀπότομα τὰ σκεπάσματα. Κατάπληκτοι ὅλοι τότε βλέπουν ξαπλωμένη πλάι στο Μισέλ τὴ Μπριζίτ με τὴ νυχτικιά της... Ό ντ' Ερμπλάι θέλει τώρα νά ζητήσει συγγνώμη ἀπὸ τὸν πρόεδρο, πού τὸ θέσμα αὐτὸ τοῦ ἔχει κόψει τὴν ἀνάσα. Τέλος, ὁ Λωριέ κατορθώνει νά φωνάξη:

— Φύγετε ὅλοι ἀπ' ἐδῶ μέσα!...

Τὰ λόγια αὐτὰ θυμῶνουν ἀκόμη περισσότερο τὸν πρόεδρο. Γι' αὐτὸν δὲν χωράει καμμιά δικαιολογία.

— Νά μου φερθῇς ἔτσι, ἑμένα!... Και μπροστὰ σέ τόσο κόσμο!...

Ό πρόεδρος βγάζει σέ μιὰ στιγμή τὴν κόμπα πού φορεῖ και σκεπάζει μ' αὐτὴ τὴ γύμνια τῆς κόπης του...

— Φόρεσέ το αὐτὸ και πᾶμε!...

Ένώ οι ξένοι βγαίνουν ὁ ένας μετὰ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ δωμάτιο, οἱ-χνοντας μιὰ τελευταία ματιά στο κρεβάτι, ὁ Μισέλ, πού-είναι — και με τὸ δίκιο του! — ὁ πιὸ κατάπληκτος ἀπ' ὅλους, για τὴν παρουσία τῆς Μπριζίτ στο κρεβάτι του, προσπαθεῖ νά βροῇ μιὰ δικαιολογία:

— Σας δίνω τὸ λόγο μου πὼς πρόκειται για μιὰ ἀπλή σύμπτωση!...

Η Μπριζίτ παρακολουθεῖ ἀτάραχη αὐτὴ τὴ σκηνή μ' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ό Μισέλ τὴν παρακαλεῖ νά πῇ στὸν πατέρα της τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν βγάζει τιμιουδιά...

Ό Μισέλ ἐπιμένει.

— Σέ παρακαλῶ, Μπριζίτ, μίλησε!... Πες στὸν πατέρα σου τί συνέβη.

— Θα πῶ ὅ,τι θέλεις, χρυσέ μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο ΚΑΜΙΤΕΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΖΜΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΡΟΖΜΑΡΙ προχωρούσε βιαστικά προς την πλατεία, που είχε αφήσει τ' αυτοκίνητό της. Κουβαλούσε δυο τσάντες, γεμάτες ψώνια.

Μια φορά τη βδομάδα, έρχονταν στην πόλη, που άπαιχε 5 μίλια απ' το αγρόκτημα, για ν' αγοράσει τρόφιμα. Σήμερα κρατούσε ακόμα κι' ένα καινούριο φτυάρι, που της είχε ζητήσει ο άντρας της, ο Ρότζερ.

Ήταν φοβερά κουρασμένη, μα ήξερε πως η μέρα της δεν είχε τελειώσει ακόμα και πως μόλις έφτανε στο σπίτι θα έπρεπε να ετοιμάσει το φαγητό για τα παιδιά και να ταΐσει τα σκυλιά και τις γάτες.

Ξαφνικά, κάποιος της πήρε απ' το χέρι τη μεγαλύτερη τσάντα και μια μελωδική, αδέσαστη φωνή της είπε:

— Άφ'ρη με να σε βοηθήσω. Είσαι η Ρόζμαρι... έτσι δεν είναι;

— Τζούλιαν! φώναξε εκπληκτική η νέα γυναίκα. Πότε γύρισες απ' την Αφρική;

— Έδώ και λίγες μέρες, απάντησε ο Τζούλιαν. Νοστάλησα την επαρχία μας. Είχα πέντε χρόνια που έλειπα... Αυτό είναι τ' αυτοκίνητό σου;

— Όχι, εκείνο κεί... δήλωσε η Ρόζμαρι, ντροπισμένη για το παλιό και σκονισμένο φορτάκι της.

Δίπλα του ήταν παρκαρισμένη μια τεράστια πράσινη κούρσα, που άστραφτε. Σίγουρα, θα ήταν τ' αυτοκίνητο του Τζούλιαν.

Η Ρόζμαρι θυμήθηκε την εποχή, που πήγαινε παντού μ' ένα έξι ίσων πολυτελές αυτοκίνητο, του Τζούλιαν κι' εκείνο. Τότε η ήταν ακόμα δεσποινίς, κι' η μητέρα της όνειρευόταν πως η κόρη της θα γινόταν κάποια μέρα γυναίκα αυτού του πλούσιου νέου.

Μα η Ρόζμαρι είχε παντρευτεί τελικά το Ρότζερ, επίσημα σ' ένα απ' τα μεγάλα κτήματα του πατέρα του Τζούλιαν, κι' από τότε δούλευε απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, μέσα κι' έξω απ' το σπίτι.

Δεν είχε παραπονεθεί ποτέ για την τύχη της. 'Αλλ' αυτή η απρόοπτη συνάντησι με το Τζούλιαν την έκανε να σκεφθεί πόσο σκληρή ήταν η ζωή της και τί είχε χάσει...

Ο νέος άφησε την τσάντα στ' αυτοκίνητο, στράφηκε και χαμογέλασε στη Ρόζμαρι.

— Είσαι πάντα το ίδιο όμορφη, παρατήρησε. Πάμε να πιούμε κάτι; και να κουβεντιάσουμε.

— Όποιος άλλος κι' αν της το πρότεινε αυτό, θα συγκατούσε την άρνησί της. Πώς ήταν δυνατό όμως να πη δχι στην πρώτη της αγάπη;...

— Πηγαίνεις συχνά στο Λονδίνο; τη ρώτησε ο Τζούλιαν, όταν κάθισαν στο μεγαλύτερο μπαρ του τόπου.

— Δεν έχω πάει καθόλου, από τότε που παντρεύτηκα, του δήλωσε. Τον περισσότερο καιρό, το αγρόκτημα χρειάζεται όσο το δυνατόν πιο πολλά χέρια.

— 'Αν δεν κάνω λάθος, τώρα έχει τελειώσει η σπορά, παρατήρησε ο Τζούλιαν. Γιατί δεν ξεμεταλλεύσαι την ευκαιρία που σου παρουσιάζεται να ξεκουρασθής λίγο;... Θυμάσαι πόσο συχνά πηγαίναμε στο Λονδίνο, για να χορέψουμε; Δεν περνούσαμε ώρες;...

«Ναί, υπέροχα! σκέφθηκε η Ρόζμαρι. Μα από τότε ένα ξεχάσει πόσο ευχάριστο είναι να ντυθείς καλά, να μπαίνεις σ' ένα κομψό αυτοκίνητο, να διασκεδάζεις...».

Το περίεργο ήταν πως ελ'αυτά δεν την πείραζαν τόσο καιρό. Μα τώρα ο Τζούλιαν είχε ξυπνήσει μέσα της μια ακατανίκητη νοσταλγία για όσα είχε χάσει...

— Μούλειψες πολύ αυτά τα πέντε χρόνια, Ρόζμαρι, πρόσθεσε μαλακά ο νέος. Καμιά άλλη δε μπορούσε να πάρη τη θέση σου στην καρδιά μου. Σε παρακαλώ, κάνε μου μια χαρή! Δεν έχεις, νομίζω, μια αδελφή στο Λονδίνο; Πηγαίνει να την επισκεφθής;... και με την ευκαιρία αυτή θα βγούμε έξω μαζί, όπως άλλοτε...

— Την άλλη βδομάδα θάρη εδώ η αδελφή του άντρα μου, απάντησε η Ρόζμαρι. Θα της αφήσω τα παιδιά και θα πάω στο Λονδίνο για το Σαββατοκύριακο.

Λίγο αργότερα, καθώς οδηγούσε τ' αυτοκίνητό της, απορούσε πως είχε πάρει αυτή την απόφασι. Μα δεν το μετανοίανε...

Ο άντρας της φάνηκε εκπληκτος, όταν του ανάγγειλε πως θαφευγε.

— Δεν είναι σωστό να κουράζουμε την αδελφή μου, όταν έρχεται να μάς δει... παρατήρησε.

— 'Η αδελφή σου κάβεται, ελο το χρόνο σ' ένα άνετο σπίτι και δεν παύει για ν' ανάγη φωτιά με ξύλα; να μαγειρέψη για είκοσι εργάτες, να ταΐση τ' άλογα ή να βοηθήση στο θέρισμα, όπως εγώ! Ξεπάσσε η Ρόζμαρι. Βαρέθηκα πιά, θα πάω όπουδήποτε στο Λονδίνο!

Ο άντρας της την κτύπησε, παραξενεμένος, αλλά δεν είπε τίποτα...

Το άλλο Σάββατο, καρίς τ' απόγεμα, η Ρόζμαρι έφτασε στο διαμέρισμά της αδελφής της, της Μέγκ, που είχε παντρευτεί έναν εύκαταστατο έμπορο. Με την πρώτη ματιά, που της έριξε, πρόσεξε άμέσως πως η αδελφή της φαινόταν στενοχωρημένη.

— Τί σου λείπει, για να στενοχωριέσαι; τη ρώτησε. 'Αν είχα εγώ ένα τόσο όμορφο διαμέρισμα, δε θα μ' ένοιαζε για τίποτ' άλλο!

— Δυστυχώς, κάνεις λάθος, είπε η Μέγκ. Τί να το κάνω, το διαμέρισμα, όταν περνάω μόνη μου ατέλειωτες ώρες; 'Ας είχα ένα παιδάκι κι' ας μου λείπανε οι δεξιότητες κι' η κοσμική ζωή...

— 'Αν δούλευες σαν και μένα, δε θα μιλούσες έτσι, αναστέναζε η Ρόζμαρι.

— Κι' όμως είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ! δήλωσε η αδελφή της. Τα μάτια σου άστράφτουν και τα χείλη σου μοιάζουν σαν κεράσια, ενώ εγώ μαραίνομαι μέσα στους τέσσαρις τοίχους.

Θόβηλε να καθήσουμε όλη τη νύχτα και να κουβεντιάσουμε, αλλά έχω ένα ραντεβού, δήλωσε η Ρόζμαρι. Τον θυμάσαι το Τζούλιαν; Τον ξαναείδα! Θάρη να με πάρη σε λίγο από δω. 'Αλήθεια, έχεις να μου δανείσας κανένα φόρεμα γι' άπαι;

Η Μέγκ σάστισε, αλλά δεν έκανε καμιά παρατήρησι. 'Ο δήγησε την αδελφή της στην κρεβατοκάμαρά της, άνοιξε το ντουλάπι κι' έβγαλε μια πράσινη μεταξωτή τουαλέτα, που ταίριαζε περίφημα με την ξανθή όμορφιά της Ρόζμαρι.

Όταν ντύθηκε, η νέα γυναίκα κυττάχτηκε στον καθρέφτη κι' έβγαλε μια χαρούμενη φωνή.

— 'Αν σ' έδωπε έτσι στολισμένη ο Ρότζερ!... μουμούρισε η Μέγκ.

Το χαμόγελο της Ρόζμαρι σβύστηκε άμέσως. 'Εμεινε για λίγο σκεπτική κι' έπειτα αναστέναξε.

— Πόσο άνοητη ήμουν, Μέγκ, να πιστέψω πως μπορώ να βγώ έξω με το Τζούλιαν, είπε. Δεν έχω καμιά δουλειά μαζί του. Περάσαμε κάποτε ευχάριστα οι δυο μας, μα από τότε κύλησαν τόσα χρόνια! Κι' άλλωστε, εγώ ήμουν εκείνη που τον εγκατέλειψα, όταν γνώρισα το Ρότζερ. Και σήμερα ακόμα, δε θ' άλλαζα τον άντρα μου με τον πιο πλούσιο και γοητευτικό νέο του κόσμου!

— 'Επιτέλους, λογικεύθηκε! φώναξε χαρούμενη η Μέγκ. Δεν ήθελα να σου πω τίποτα, αλλά δε μου φαινόταν σωστό αυτό που ήθελες να κάνεις...

Την ίδια στιγμή χτύπησε η πόρτα.

— Θεέ μου, πρέπει ναμαι ο Τζούλιαν! μουμούρισε η Ρόζμαρι. Πώς να του πω τώρα, ότι μετάνιωσα;... Μέγκ, πηγαίνε, σε παρακαλώ, και πές του πως είμαι άρρωστη, πως το ταξίδι με κουράσε... πές του, ε,τι σου κατέβη! Δέ θέλω εγώ να τον δω...

Η αδελφή της βγήκε, κλείνοντας πίσω της την πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

Δυο λεπτά αργότερα, η Ρόζμαρι άκουσε βήματα στο διάδρομο. 'Η πόρτα άνοιξε... και παρουσιάστηκε στο κατώφλι ο Ρότζερ!

Φορούσε το κοινό του κοστούμι, ήταν χτενισμένος προσεκτικά και τα παπούτσια του άστραφταν.

— 'Ω, μια όμορφη κυρία! είπε με θαυμασμό. Θα μου επιτρέψετε να σας συνοδεύω σ' ένα χορευτικό κέντρο;

— Ρότζερ, πως βρέθηκες εδώ; φώναξε η νέα γυναίκα, καταπληκτική κι' ενθουσιασμένη.

— Όταν έφυγες, σκέφτηκα πως είχες δικίο να παραπονιέσαι για τη σκληρή ζωή μας... και πως, από τότε που παντρεύτηκαμε, δε σε διασκεδάσα καθόλου, εξήγησε ο άντρας της. Είσαι τόσο νέα, τόσο όμορφη!... Πρέπει να σε προσέχω, γιατί μπορεί να σε πάρη κάποιος άλλος, και τότε τί θα γίνει;

— 'Αγάπη μου, κανείς δε θα με πάρη ποτέ από σένα! μουμούρισε η Ρόζμαρι, πέφτοντας στην αγκαλιά του. Και φιλήθηκαν, ελ'αυτά...

ΚΑΘΗΝ ΤΖΕΙΜΣ

Το καλλιτεχνικό μας

ΣΤΑΥΡΟΣ ΡΟΥΧΩΤΑΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΚΑΠΟΙΑ εγγλέζικη εφημερίδα —θαρρώ οι «Τάιμς» — έγραψαν πριν λίγα χρόνια, έπ' ευκαιρία του φέστιβαλ του Β.Β.Σ.: «Ο «Ελληνικός Σταυρός Ρουχωτάς, ο οποίος θα έθετε το θεμέλιον του πρώτου κορυμνίστου του αιώνα, δεν έρεει... εγγλέζικα. Δεν έχει σημασία όμως. Η κορνέττα του μιλά δ. λες τις γλώσσες...»

Η επιγραμματική αυτή φράσις είναι άρακτη για να χαρακτηρίσει το σημερινό «θέμα» της στήλης. Και το πορτραίτο του Σταύρου Ρουχωτά θα μπορούσε να τελειώσει εδώ. «Ελα όμως που έβαλε στη μέση την ουρά του δ... πειρασμός!»

Ο πειρασμός αυτός ήταν ο ίδιος ο Σταυρός Ρουχωτάς και η προγενομένη γεωμετρική λιανόκατα. Πραγματούσαμε λοιπόν ο Σταυρός κι' εγώ και... τί άλλο; Τά λέγαμε. Κι' αυτά που λέγαμε, αν και σκόρπια και ανάκατα, παρουσιάζουν εξαιρετικό και παράξενο γοητευτικό ενδιαφέρον. Γι' αυτό και θα σας τα αναμεταδώσουμε, σαν συμπλήρωμα των έ-σων έγραψαν οι «Τάιμς».

Πριν απ' την κουθέντα άπαιρείται να παρουσιά-σω τον ίδιο τον Σταυρό, άρριζώντας λόγω δυνά-μει απ' τα ρούχα του.

Και αρχίζω ο Ρουχωτάς είναι... ένα ριγέ άνοι-γιά κοστούμι. Το τούλιω γιατί πάντα τον θυμά-μαι με ριγέ άνοιγιά κοστούμι.

Μάλλον κούτσος. Μάλλον γεμάτος. Φαλακρίτα. Και δυο μαύρα, άμορφα κι' άεικίτητα μάτια. Κά-ποι μετράει τών 35 και 40 ετών. Καί... Κερκυραίος.

- Κι' εσύ;
- Τι θα πει κι' εγώ;
- Οι περισσότεροι μαέστροι μας είναι Κερκυ-ραίοι. Δεν έβγαλνες απ' τον κανόνα.
- Δεν ήταν στο γέρι μου. Το πράγμα θάλεπε το κανόνισαν οι μακαρίτες οι γονείς μου.
- Μακαρίτες;
- Δυστυχώς, ναι. Όπως και τ' αδέρφια μου. Εί-μαι μόνος.

Είπε τη λέξη μόνος άπλά, δίχως πίκρα, όπως λέμε κάτι που το συνηθίσαμε από καιρό και δε μας κάνει τίς έννοιες, όση πραγματικότητα κι' αν κρύβει.

Αυτή του η στοικρότητα μ' έκανε να τον συμπαθή-σω. Προσπάθησα να πω δυο λόγια, για να σπάσω την άβυσσινή σιωπή που έπασχολούσθης.

— Έγεις συντροφιά τη μουσική, Σταυρό. Είμαι σαν τη μάνα, λέμε...

Πρόσθεσε:

- ...Και την Ελσα.
- Τι είναι η Ελσα;
- ...Η άραβωνιστική μου. Θα παντρευτούμε σε λίγες μέρες.

— Η ώρα η καλή. Άς μιλήσουμε όμως για την πατή. Τη μουσική. Είναι πιο παλιά γνωριμία σου αυτή, φαντάζομαι.

Πολιά, δε λέτε τίποτα. Γνωριμότητα μόλις ο Σταυρός άνοιξε να περπατά. Αλλά η Κέρκυρα, δ. που έθιμο οι άθωοι καταπιάνονται στα μεϊντα τους με τη μουσική, και τρέφονται με νότες και με-λωδίες. Κι' αν είναι ταλέντα, την κάνουν επάγγελμα και προγαριούν.

Ο Σταυρός Ρουχωτάς ήταν. Αυτό μπορεί να το κρίνει κανείς απ' το γεγονός ότι σε ηλικία δυο μόλις χρονών, δυι μονάχα είχε μάθει τέλεια τη θεωρία της μουσικής, δυι μονάχα έπαιζε πολύ καλά δυο άρμονια, πιάνο και κορνέττα, αλλά είχε θηή κιόλας στο επάγγελμα.

Μπήκα στη Φιλαρμονική του Δήμου Κερκύρας, που φέρει την ονομασία «Μάντζαρους» και περιλαμ-βάνει 100 άρμονια, έξηγεί ο ίδιος, «Επαιζα βιολί και κορνέττα. Δυο χρόνια άρμόνισα ήμουν σολίστας στη Φιλαρμονική.

— Κι' ήσουν μονάχα 10 χρονών, έ; Για φαντάσου. Κάτι σαν παιδί-θαύμα, δηλαδή.

— Υπερβαλύνεις. Άπλάς άγαπή τη μουσική. Την κορνέττα μου, τις συνθέσεις μου...

— Και την άρμόνισα σου μουσικά.

— Φυσικά.

— Πότε έφτιαξες δική σου άρμόνισα;

— Ήμουνα 24 χρονών. Σ' αυτό με θώθησε ο μακαρίτης ο Σουγιούλ. Πραγματευομένη σου δι-ευθυντής άρμόνισα από «Ιντιά» στις άρραδών τών διαλέξεών του. Κι' από τότε...

— Καλύτερα να μω μιλήσεις για το πριν από «πότε». Μένει μία άλλοκληρη δεκαεπταετία κενή στη διήγησή σου.

— Εύχρηστος.

— Η δεκαεπταετία αυτή, δεν είναι γεμάτη θέσα-να και κόπος, όπως θα μπορούσε να φανταστεί κανείς, μιά και περιλαμβάνει στα χρόνια όπου ο άν-θρωπος μονοί, μελετά κι' αγωνίζεται να κερδίσει μιά θέση στη ζωή.

Για τον Σταυρό Ρουχωτά, τα πράγματα έβελι-γθηκαν άπλά και άβυσσισα, δε κι' ο μεγάλος μαέ-στρος αυτού του κόσμου είχε κανόνισει με την τε-

ράτσια μπαγκέτα του στη μεγάλη παρτιτούρα της ζωής το «μέρος» του Σταύρου.

Είχε τελειώσει το «Μερίτο Κερκύρας» κι' έπαιζε εκεί στη Φιλαρμονική «Μάντζαρους» όταν με τις γιορ-τές της Μεταξικής περιόδου κλήθηκε, μαζί με άλ-λους συναδέλφους του στην 'Αθήνα. Έρχονταν τότε έδω τιμήματα απ' όλες τις «μπάντες» των έπαρχιών.

Ήρθε λοιπόν ο Σταυρός με την κορνέττα του στην 'Αθήνα και... δεν ξαναγύρισε στην Κέρκυρα. Κι' τότε άρχισάμενος του Δήμου 'Αθηναίων Δου-

Ο μαέστρος Σταυρός Ρουχωτάς

κάκης τον είδε. τόν άκουσε και τόν κράτησε για σολίστα στην «μπάντα» του Δήμου. Έτσι ο 17άχης τότε Ρουχωτάς έγινε επάγγελματίας μουσικός στην 'Αθήνα και για να συμπληρώσει τη μουσική του μόρφωση γράφτηκε στο «Μερίτο 'Αθηνών» από όπου άργότερα άποφοίτησε παίρνοντας το πρώτο θραύειο κωμίσματα, θραύειο που έδειχνόταν ότι τότε να παίρνει κάθε χρόνο στις έτήσιες έπιδείξεις του 'Ω-δείου.

Στην «μπάντα» του Δήμου 'Αθηναίων έμεινε λί-γο σχετικώς καιρό; γιατί —όπως ήταν φυσικό— κάποιος άλλος μαέστρος τόν «άναγκάσαμε» και τόν πρόθεξε μαζί του: 'Ο Σπάρτακος. Έτσι ο Ρουχω-τάς μπήκε πιά στις έλαφρές άρμόνισες, έφτιαξε τη δική του, όπως είδαμε, κι' άλάνισε τα θέσπια και τα κοσμικά κέντρα, πνίγοντας τους 'Αθηναίους και τις 'Αθηνάες που τόν περιέβαλλαν με την άγάπη τους, σε θάλασσα από νότες και έλαφρά τραγούδια.

Όράση μου μέχρι σήμερα στην καριέρα του τα θέσπια «Ιντιά», «Βέμπο», «Όσας» και τα νυχτε-ρινά κέντρα «Άλσος», «Αρζεντίνσας», «Φέμικας», «Κα-ρυστινούς», «Μπλε 'Αλεπού», «Τροκαντέρ», «Κόλας-πλάς» κ.ά.

— Και σουξέ, Σταυρό;

— Άχ, αυτά τα σουξέ. Είκοσι τραγούδια δικά του έχει γράψει ο Ρουχωτάς ως τώρα. Άλλά και τα είκοσι έχουν σουξέ. Σας λέει τίποτα αυτό;

«Μεγάλε μου έρωτα μοναδική γαριά μου ποτέ δεν έπαυα να σ' αγαπάω...»

— Το θυμάστε;

Μά και θέτεις το θυμάσε άφου το τραγουδή-σατε και σεις σιγανά σ' ένα μικρούτσικο ροζ αύ-τομάτι, που ήταν καμωμένο, όπως όλα δά τα ροζ αύ-τομάτα, για ν' άκούει μεγάλα λόγια για αμεγάλους έρωτες...

Κι' άφου το τραγουδάτε ακόμα, και τώρα, για-

— Η παράσταση στο «Θέατρο Κατερίνας» τελειώ-σε. Και ο Λάμπρος με την ήθοισα Χριστίνα Σύνδα, που συμπρωταγωνιστεί στο θέατρο έπα-χωρούν. Μία μερά άκούει αφιερωμένη στη σκηνή...

τι ή μουσική του είναι γλυκειά και άπαλή και μιλά στην καρδιά μ' ένα παράξενο μαγικό τρόπο, πράγμα που έγινε άφορη να γίνει το τραγουδάκι αυτό διε-θνές σουξέ, άνάμεσα στα πέντ-έξη ελληνικά τραγου-δάκια που είχαν τήν ίδια τύχη.

Κι' άλλο ένα:

«Καλησπέρα, 'Αθήνα, καλησπέρα, 'Αθήνα, καλησπέρα τ' άστρα θά σου πουν κι' εκείνα κι' ο Παρθενών κι' η 'Ακρόπολι σου και ο ξενώτης, που έχει έρωτα μαζί σου...»

Πλαί στα δυο αυτά τραγούδια, υπάρχουν και ένα μπουκέτο άλλα: «Έχω άνάγκη από σένα», «Ήρθε κοντά μου», «Μελαγχολία», «Κι' αν φύγεις μα-κριά...», «Όταν πιάς στο Μεξικό», «Στους δρόμους της 'Αθήνας».

— Πού τα συνέθεσες τα τραγούδια σου, Σταυρό; Ξαφνιάζεται λίγο ο συνομιλητής μου με την ερώ-τηση και ύστερα σιά γεύση του διαγονάρεται ένα γε-μύλιο.

Καθώς περπατούμε, συνομιλώντας έχουμε φτάσει στο Ζάππειο, γαρίς να το καταλάβουμε. Δίπλα μας, μπρός, από πλάι, άλλοι διαβάτες, περπατούν άρμόνι, άλλοι άρμόνιστοι που θυλκων να γαρούν την άμορφη γεωμετρική λιανόκατα κι' άλλοι που τραβούν για τα σπίτια τους.

Μερικές μαμάδες με τα παιδιά τους κάθονται στα παγκάκια ή παίζουν στην άσφαλτο. Δυο ζευγαριά νεαροί θαίζουν γέρι-γέρι και μιλούν, μιλούν, μι-λούν άσπασμάττα.

Πιο κάτω από μικρό εξέστω φαίνονται τα πρόλ-λεβ και τα λεωφορεία που κυλούν φορτωμένα έπι-βάτες σαν τασιπία σπαρτίλα τών Λόγωνστο.

Ο Σταυρός Ρουχωτάς δεν έχει άρψει το γαμά-νιλο απ' τα νεύλη.

— Πού, ανθέτω τα τραγούδια μου; ρωτά. Μά άγαπητέ μου, η ζωή, είναι μια διαρκής έμπνευση. 'Η καλύτερα ένα σύνολο από μελωδίες. Αυτό το ζευγαράκι που περπατά γερποιστό, το σιωπηλό παγκάκι, τα παιδιά που παίζουν, τα γυναιά δέντρα του κήπου, ο γεωμετρικός ήλιος, το πρόλλεβ του δρόμου, όλα είναι... έμπνευση και μουσική. Δεν έ-γεις παρά ν' άπλώσεις το γέρι σου... Το άγαρφο φύλλο με το πεντάγραμμο σε περιμένει για να τα έκατοπής έκει.

— Τι λόγος, άθρηνα!

— Τού θέλω τις άντιρρήσεις μου.

— Δηλαδή Σταυρό κι' εγώ αν άπλώσω το γέρι μου θα πάσω... νότες; Άμ, δέ.

Γελά με το γέλιο τών μεγάλων που τσάκωσαν ένα παιδί να κάνει άνήσεις άτάλειες.

— Ναι, μπορεί και σ' να πιάσεις νότες! Λέει. Με τη διαφορά πώς δεν... έρεεις τί να τις κάνεις. Εί-σαι άκατάστατος μουσικά.

— Έσύ τί τις κάνεις;

— Τις βάζω στην κορνέττα μου. Και τότε...

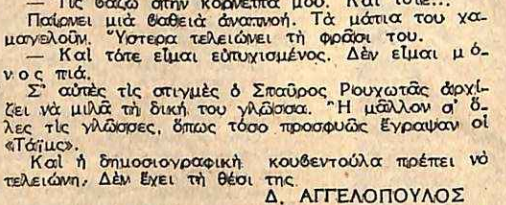
Παίρνει μιά θεατική άνασπλή. Τα μάτια του γε-μάνελοιν. Ύστερα τελειώνει τη φράση του.

— Και τότε είμαι εύτυχισμένος. Δεν είμαι μ.ό-νος πιά.

Σ' αυτές τις στιγμές ο Σταυρός Ρουχωτάς άρχί-ζει να μιλά τη δική του γλώσσα. 'Η μάλλον σ' έ-λες τις γλώσσες, όπως τόσο προσφύως έγραψαν οι «Τάιμς».

Και η δημοσιογραφική κροεντοούλα πρέπει να τελειώνει, δεν έχει τί θεσι της.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Λάμπρος

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ χαμογελαστός, συμπαθέστατος και πολι-τ-αμένος άνθρωπος, που νοιάζεται χαρά να μιλάς μαζί του, να τόν βλέπεις στη σκηνή, να τόν συνα-τάς στο δρόμο.

— Γεια σου, Λάμπρο.

Θά γυρίση, όπου κι' αν βρίσκεται, χαμογελώντας, για να σου άναποδώσει το χαίρετισμό. Κι' άς μη σε ξέρη, κι' άς μην έτυχε ποτέ νάχετε ξανα'δωθή.

— Γεια σου.

Κι' αν έχετε όρεξη να τόν άνοιξετε κουθέντα κι' εκείνος έχη άπλήθετη γνώμη και διάθεση απ' τη δική σας, με γεια σας και χαρά σας. Μπορείτε να προ-χωρήσετε, δίχως φόβο πώς ο Λάμπρος Κωνσταντά-ρας θα... άποφύγει τη μάχη.

Καλώς άνθρωπος, καλώς συνομιλητής, με λεπτούς τρόπους και καλώς, με διάθεση παιδιού, έστω κι' αν πληρώσει τα πηνίγνα του πιά, θα κρύψει τη δια-ρεσκεία του και θα έγκαταλειφθή στις διαθέσεις σας. Δεν άποκλείεται μάλιστα ν' άνοιξη το πακέτο — καλή άρχη — για την έναρξη της κουθέντας.

— Ένα ταγιαράκι;

— Εύχαριστώ. Σε πόση ώρα βγαίνετε στη σκηνή;

— Σε μισή ώρα.

— Ούουου. Γάνει και παραφάνει.

— Καλωσύνη σας!

Τόν πέτυχα στα παρασκήνια του θεάτρου Κατε-ρίνας, όπου ο Λάμπρος Κωνσταντάρας, ο άγέραςτος «ξέν» πρεμιέ της σκηνής και της όδους, πρωταγω-νιστεί. Και τόν έβαλα, σχεδόν με το ζόρι, να μι-λήσουμε.

Σε μισή ώρα, μπορείς να διηγήθης τη μισή ζωή σου, Λάμπρο.

— Και την άλλη μισή;

— Μά... δεν την έξησες ακόμα.

Χαίρετε.

Εύχαριστώ. 'Η καλωσύνη σας να μω χαρί-σετε άλλα 48 χρόνια.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ήταν κάποια χρονιά μεταξύ τών δύο πατριωτικών πολέμων, όταν ο Λάμπρος έεκίνησε για το Παρίσι, για να γίνει... χρυσόχοος.

— Χρυσόχοος;

— Μάλιστα. Βλέπεις, είμαι από γενιά μιτζουτιέ-ρηων. Κι' έπρεπε, κατά την άπόφασι ενός θειού μου, να σπουδάσω την τέχνη, για να συνεχιστή η δυναστεία.

— Και σπουδάσες;

— Λιγάκι. 'Ημουνα τότε μόλις 18 χρονών. Δεν ήξερα...

— Τι δεν ήξερες;

— Ότι ήμουν πλασμένος για ήθοποιός.

— Και πώς το κατάλαβες;

— Δεν το κατάλαβα, άκριβώς είπεν, εγώ, αλλά ο Λουί Ζουβέ.

— Ο μεγάλος Γάλλος ήθοποιός και θιασάρχης, που πέθανε έδω και κάμποσα χρόνια;

— Άκριβώς. Νά πώς έγινε το πράγμα.

— Ήτανε, λέει, ένα βράδυ, στο Παρίσι. 'Ο Λάμ-προς Κωνσταντάρας είχε ένα φίλο, που έπαιζε κομ-πάρσος στο θέατρο του Λουί Ζουβέ. 'Ο ρόλος του φίλου αυτού ήταν να οδηγεί, μαζί με κάποιον άλλο, στη σκηνή, ένα φορείο, όπου βρισκόταν ο πρωτα-γωνιστής του έργου.

Τίποτ' άλλο. Το μεροκάματο έφερτε. Λιγοστό, βέβαια, αλλά εν πάση περιπτώσει... έφερτε.

Όπου, ένα βράδυ, ο «φίλος» έτυχε νάχη έπι-ελας δουλειά. Έπιασε, λοιπόν, το φίλο του, τόν νεαρό 'Ελληνα σπουδαστή της χρυσόχοης και τόν έμνησε.

— Τό και τό...

— Δηλαδή; — Εθ' πιάς εσύ, Λάμπρο, θά μι-κιοιανιστής και θά παίξης στη θέα μου. Μη φοβά-σαι. Δεν είναι δά και δύσκολη δουλειά να... κου-βαλήσης στη σκηνή ένα φορείο. Πές πώς ήσουν... κοράκι. Τι θάκανες;»

Χαμογέλασε ο Λάμπρος και δέχτηκε. Ήταν 18 μόλις χρονών, βλέπετε, στην ηλικία δηλαδή που οι άνθρωποι είναι έτοιμοι για τρέλλες.

— Και την έκανες την τρέλλα;

— Την έκανα. Μονάχα που τα πράγματα δεν πη-γαν καλά. Φαίνεται πως και τόν νάσαι κοράκι, χρειά-ζεται κάποιος έπιδειξιότητα.

— Τι έγινε;

— Έγινε της τρέλλης... Μόλις βγήκα στη σκη-νή, κρατώντας τόν φορείο, μοφρυγε απ' τα χέρια τόν έλλο που κοστούσα, κι' ο έντός του φορείου προ-ταγωνιστής τωμπάρησε στη σκηνή. 'Ο μακαρίτης ο Λουί Ζουβέ έγινε ήθρο. Με κινήθηκε στα παρα-σκήνια, με τσάκωσε και... με προσέλαβε στο θέα-τρο. Τού άρεσε, φαίνεται, η φάτσα μου!

— Πρωτότυπο ντεμπούτο.

— Συμφωνεί.

— Ταγιαράκι;

— Εύχαριστώ. Κι' έτσι έγινε Γάλλος ήθο-ποιός.

— Μάλιστα. Έπαιζε εκεί τρία χρόνια, κι' έ-στερα νωστάλησα την 'Αθήνα. Και γύρισα.

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρας με την Άλκη Βουγιουκλάκη σε μία σκηνή της τελευταίας το νίας «Η Άλκη στο ναυτικό», που γυρίζεται άκόμη.

— Στο χρυσόχοο;

— Όχι. Στο θέατρο. Κι' από τότε έμεινα. Έ-μαθα πάλι τα 'Ελληνικά, που τ' είχα ξεσυνήθεισε...

Γελά. Και έξηρει:

— Άπρωτό. Τώρα που μιλάμε για γλώσσες, να σου πω κι' ένα άνεκδοτάκι.

— Πονάρο;

— Εύχαριστώ. Λοιπόν, όταν γύρισα απ' τη Γαλ-λία, μιλούσα με γαλλικά ντιέϊον. Τόνισα δηλαδή όλες τις ελληνικές λέξεις στη λήγουσα. Αυτό φαί-νεται άρσε στους θεατρικούς κριτικούς. Κάποιος μάλιστα έγραψε την έπομένη της πρεμιέρας: «Όσο για τόν νεαρό ήθοποιό Λάμπρο Κωνσταντάρα, ήταν θαύμα... προφρός. Συνιστούμε στους συναδέλφους του τών άλλων θεατρών, να πάνε να τόν άκούσουν. Έτσι υπάρχει έλλειψ να μάθουν, έπί τέλους... άρβο-φωνικά».

— Άπρωτό! Μή άσημένιους κοστούφους, ά-κάμη με χιόνια στα μαλλιά, θά τόν άγαπά. Σάν τόν ίδιο τόν έρωτα. Σάν την ίδια τη ζωή.

— Ένας μεγάλος λόγος, που όμως στα χελη του Κωνσταντάρα δεν είναι παρά μιά άπλή άλήθεια. Γιατί το σημερινό άστέρι της στήλης, είναι γενν-νιμένος για τόν θεάτρο και για τη ρόμπα. Και για την όδου.

— Έτσι κι' αν ο θεός του τόν έστειλε στο Παρίσι για να σπουδάσει χρυσόχοος. Κάτι ήξερε ο Λουί Ζουβέ, πριν από 30 σχεδόν χρόνια, που τόν κρέ-τησε στο θέατρο, όταν πραγματοποιούσε τόν πα-ταγάνες έπιση ντεμπούτο του κομπάρσου στο πα-ρισινό θέατρο «Ατενέ».

Και κάτι ξέρουν οι πολυπληθείς θαυμαστές κι' οι θαυμαστές του, που περιβάλλουν με τη λατρεία τους τόν «ξοιμένο ξέν πρεμιέ».

Και τώρα μερικά παραλειπόμενα έξωθεατρικά.

— 'Ο Λάμπρος Κωνσταντάρας βρισκόταν στο Πα-ρίσι, όταν έσπασε ο δαίμονος παγκόσμιος πόλεμος. Επρόκειτο να πολιτογραφηθ' ως Γάλλος πολίτης, έκείνης τις μέρες. Ωστόσο παράτησε τόν σχέδιό του και γύρισε στην πατρίδα.

— Γιατί, Λάμπρο;

— 'Η άπάντησι είναι άπλή και φαερώνει πώς πίσω από τόν καλλιτέχνη, κρύβεται κι' ένας τίμιος 'Ελ-ληνας.

— Σκέφτηκε πώς, μιά και θάπαινα όπλο για να πολεμήσω, θάταν ποσιμότερο να έπινα στα χέρια όπλο έλληνο.

Γύρισε, λοιπόν, και στάθηκε συστημένος στο μέ-τωπο της 'Αλβανίας, όπου τραυματίστηκε και έπα-νάληψι.

— Πέραν από τόν θεάτρο, τόν πόλεμο και τόν κινηματογράφο, στη ζωή του Λάμπρου υπάρχει και δ... άθλητισμός. Ήταν στα νεύτα του άθλητής της ΑΕΚ και σήμερα φανταστικός φιλάθλος της.

— Και πέρα από τόν άθλο;

— Σκέπτεται λίγο και άπάντα στα πεταχτά, ενώ η αλίσια άνοιγει.

— 'Η καλή ζωή. Τα όρατα ποτά, τα όρατα κο-σμήματα και όλα γενικά τα όρατα πράγματα.

— 'Η αλίσια του θεάτρου άνοιξε. 'Όρα να κατε-βάσουμε τη δική μας.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Θα παραιτηθεί απ' τα σχέδιά της.
— Βέβαια, της ήταν δύσκολο να παλέψει με τη Μάρτιο. Αυτή έχει τόσο φίλους που την υπερασπίζονται!
— Σώπα, κόρη μου! "Αν πής άλλη λέξη, θα σε σκοτώσω."
— Θα φωνάξω, θα ζητήσω βοήθεια...
— Φώναξε όσο θέλεις. Δεν πρόκειται ναρθή κανείς. Φυλάει στην πόρτα ένας αστυφύλακας, που έχει τη διαταγή να μην αφήσει κανένα να περάσει.
— Ένας αστυφύλακας;... τραύλισε η γριά.
— Ναι. Νομίζεις πως θαμπάνα ποτέ στη φωλιά σου, χωρίς να μου σιγουρεύς για την ασφάλειά μου και για την τιμωρία σου; Σε ξέρω καλά, Τζουστίνια Τζούκα!
"Ακούγοντας το αληθινό της όνομα, η Ροζαλία άρχισε να τρέμει σαν το φύλλο. Είχε μιλήσει, λοιπόν, ο Στένιο; Δεν είχε κρατήσει το μυστικό της;
— "Ακουσέ με, Τζουστίνια Τζούκα. Είσαι πια στο χέρι μου! Κι' αν τυχόν μου συμβεί κανένα δυστύχημα, κάποιος άλλος θα πάρει τη θέση μου, γιατί δεν πρέπει να ξεφύγεις. Ομολόγησε λοιπόν τα εγκλημάτα σου, εκείνα που έκανες μαζί με την κόρη σου!
— Κι' αν άρνθω; είπε η Ροζαλία, με μια τελευταία αναλαμπή θράσους.
— "Αν άρνθεις, θα σε σκοτώσω! πρόφερε ο Κάρλο, υψώνοντας πάλι το ρεβόλβερ. Δεν έχω σκοπό να σε καυχθώ για το θάνατό σου, γιατί θα απαλλάξω τον κόσμο από ένα τέρας. Ποιος δικαστής θα με καταδικάσει;... Εμπρός, λοιπόν, γράψε!
"Η Ροζαλία κάθισε μπροστά στο τραπέζι. Ξαφνικά όμως ξανασηκώθηκε και φώναξε:
— "Οχι, δεν πρόκειται να γράψω τίποτα! Θέλετε να με τρομάξετε. Δεν είν' αλήθεια πως φέρετε αστυφύλακα μαζί σας.
— "Ανοίξε το παράθυρο και κύταξε κάτω, την εξώπορτα. Μ' δλη την όμιχλη, θα δής έναν άνθρωπο... Και θα σου αποδείξω άμεσα πως περιμένει έμένας.
"Ο Κάρλο σφύριξε δυνατά. Του απάντησε έν άλλο σφύριγμα. Δεν ύπήχε πια άμφιβολία. "Η Ροζαλία είχε πιαστή στην παγίδα!
— Θέλω ν' άρχισης την όμολογία σου απ' τη στιγμή που σκέφθηκες να δηλητηριάσης το βαρώνο Κωσταντζί, και την κόρη του, της είπε ο Κάρλο.
— Φτάνει η κόρη σου! φώναξε η Ροζαλία. Αυτή μου ζήτησε τη συμβουλή μου πως ν' απαλλαγί απ' τον άντρα της και απ' την κόρη της, για να παντρευτή τον κόμητα Άρνάλντο, που λάτρευε... Μουδωσε χίλιες υποσχέσεις... λεφτά, κοσμήματα. Κι' έτσι δέχτηκε να τη βοηθήσω.
— "Όπωςδήποτε, έσύ της προμήθεψες το δηλητήριο. Γράφε λοιπόν: "Ομολογώ, ότι δηλητηρίασα το βαρώνο Κωσταντζί με ένα δηλητήριο δικής μου κατασκευής, που δεν άφηνε ίχνη, ώστε να πιστευθή, ότι είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο, όπως και συνέβη πραγματικά."
"Η Ροζαλία φάνηκε πως θέλησε να ξεγερωθή και πάλι.
— Μου ζητάτε να κατηγορήσω μόνο τον εαυτό μου, κι' όχι την κόρη σου! διαμαρτυρήθηκε.
— Θα τιμωρηθί κι' η κόρη σου όπως της πρέπει.
— Εξακολουθώ: "Ομολογώ, ότι έδωσα το ίδιο δηλητήριο και στην κόρη του βαρώνου, που σάβηκε μόνο χάρις σ' ένα θαύμα. "Ομολογώ ακόμα, ότι εξαφάνισα το γιού της κόρης σου."
"Η Ροζαλία πέταξε την πέννα. Αυτό δεν είν' αλήθεια! είπε. "Η Μάρτιο τον είχε απαγάγει.
— Για να τον σώσω απ' τα χέρια σου... γιατί θα τον δηλητηριάσεις κι' αυτόν. Εμπρός, ξαναπάρε την πέννα. Άμέσως!
— Τι άλλο θέλετε να γράψω;
— "Ομολογώ, ότι έβαλα τον έμπιστο υπρέτη της Μάρτιο, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το έγκλημα

ένα κακοποιό, όνόματι Ταβέλα, που του είχα δώσει όσυλο στο σπίτι μου, επί πολλές νύχτες.
"Η Ροζαλία ένοιωσε να παγώνει το αίμα στις φλέβες της. "Η πέννα έτρεμε στα χέρια της.
— "Ο Ταβέλα μίλησε!... τραύλισε με απερίγραπτο τρόμο.
— Γράφε! τόνισε ο Κάρλο. "Ομολογώ, τέλος, ότι τοποθέτησα μέσα στο σπίτι του δόκτορος Λουίτζι Ριμπότο μία συνένοχό μου, διοντάς της τις απαιτούμενες οδηγίες για να δηλητηριάσει σιγά-σιγά το γιαντό, με το σκοπό να καταστρέψω έτσι τη γυναίκα του, κάνοντας να πιστευθούν όλοι πως αυτή ήταν η δηλητηριάστρια, συνεννοημένη με τον κόμητα Άρνάλντο."
"Η Ροζαλία ήταν πια σαν τρελή...
— Μά ποιος σας τα είπε, δ'αυτά; φώναξε. Δεν είναι δυνατό να τ' ανακαλύψετε μόνοι σας! Κι' η

Νινέλλα δεν είναι Ικανή να με προδώσει.
— "Ο Κάρλο ναυαγόλασε ειρωνικά.
— Κι' όμως, απ' αυτήν τα μάθαμε όλα, απάντησε.
— Θα γράψω ό,τι θέλετε, πρόσθεσε η γριά. Θα υπογράψω αόριστα τη θανατική καταδίκη μου. Θα υποκόσω σε ό,τι μου πείτε... Φτάνει μόνο να μου φέρετε έδώ άκόμα μία φορά τη Νινέλλα!
— "Ο γιαντός άνασκήρτησε.
— Τι να την κάνετε; ρώτησε.
— "Ω, μη φοβάσαστε, δε θέλω να την εκδικηθώ! Τη συγχωρώ για την προδοσία της, για όλα... Θέλω όμως να την ξαναδώ μία φορά. Είναι το μόνο πλάσμα, που αγάπησα στον κόσμο! Δε βλέπετε, ότι γι' αυτήν σας προσφέρω ακόμα και το κεφάλι μου;
— Σοφ φτάνει η ύποχρεσί μου.
— Ναι, γιατί ξέρω πως θα την τηρήσετε.
— Λοιπόν, αν κάνης ό,τι σου

πώ, σου υπόσχομαι πως θα ξαναγυρίσω έδώ ή Νινέλλα.
— Διατάχτε με! Θα υπακούσω σε όλα. Δε θα σας άρνθω πια τί-
— Πρώτα-πρώτα, υπογράψε αυτή την όμολογία.
"Η Ροζαλία έβαλε την υπογραφή της, με σταθερό χέρι, κι' έγραψε ύστερα το χαρτί στο γιαντό.
— Τι άλλο θέλετε από μένα; τον ρώτησε.
— Θέλω να καλέσης έδώ αύριο βράδυ την κόρη σου Ρίτκα. Προηγούμενος θαδώς έγώ. μαζί με κάποιους άλλους πρόσωπα. Θα μάς κού-
— κάπου, έτσι ώστε να μπορούμε ν' άκούσουμε όλα όσα θα πτε.
— Και τί θέλετε να πώ στην κόρη σου;
— Θα σου εξηγήσω...
"Ο Κάρλο έμεινε σχεδόν μία ώρα άκόμη στο σπίτι της Ροζαλίας. Μόλις βγήκε από κεί, τον πλησίασε κάποιος.
— "Ήταν ο Λουίτζι, όχι πια εξασθενής, αλλά με κακόκεφο, αλλά με μάτια ζωάρια και με χαρούμενη φυσιογνωμία.
— Είχα άρχισή ν' άνησυχώ για σένα! του είπε. Πως πήγες;
— Καλύτερα απ' ό,τι έλπιζα. Έχω τώρα στα χέρια μου την όμολογία αυτής της κακούργας, που θα σε πείσι για την τελεία άδωότητα της Μαρίας σου.
Γ'.

Πως είχε μπόρσει η Νινέλλα να ξεγελάσει το Στένιο και να μη στο σπίτι της Μαρίας, σά βοηθός της μαγειρίσας;
"Η μαγειρίσσα, διαλεγμένη κι' αυτή απ' το γέρο και πιστό υπηρέτη, ήφερε την "Αραπίνα", γιατί είχε πει πολλές φορές για να της δώσει τα χαρτιά. Της είχε διηγήσει όλη τη ζωή της. Έτσι, η "Αραπίνα" είχε μάθει, άναμεσα σ' άλλα, πως η μαγειρίσσα ήταν πριν στην ύπρεσία μιας γριάς κυρίας, που είχε πεθάνει. Εύτυχώς, όμως, στο ίδιο σπίτι έμενε κι' ένας κα-
— ποιος Στένιο, που της είχε βρή άμέσως μία άλλη καλή θέσι, κοντά σε δυο νεοπαντρώους, που τον είχαν χρειάζοτανε μία βοηθό. "Ο-
— ταν η Ροζαλία έμαθε το όνομα των νεοπαντρώων, της είπε με συγκίνη-
— μένο τόνο:
— Έγώ να σας συστήσω έγώ μία περίφημη κοπέλλα, με χρυσή καρδιά, όφρανη, μονάχη στον κόσμο και δυστυχισμένη, γιατί η άσχημία της την έμποδίζει να βρή δουλεία.
— Είμαι πρόθυμη να κάνω ό,τι μπορώ για να σας ευχαριστήσω, απάντησε η μαγειρίσσα. Πότε θα μου στείλετε αυτό το κορίτσι, να το δώ;
— Περιμένετε μία στιγμή. Πάω να τη φωνάξω.
Κι' η Ροζαλία, άφου έδωσε τις οδηγίες της στη Νινέλλα, την πήγε στο δωμάτιο, όπου περιμενε η μαγειρίσσα. Βλέποντάς την, εκείνη δε μπόρεσε να κρύψει τελείως μία ένστικτη αντίπαθεία.
— Αυτή είναι; ρώτησε.
— Ναι. Είμαι σίγουρη πως, άμα την κρατήσετε μερικές μέρες κοντά σας, δε θα μωρπτε πια να την άποχωριστήτε.
— Δεν ξέρω άστόσο αν θα τη δεχθί ο κύριος Στένιο... είπε διασταχτικά η μαγειρίσσα.
— Άν είναι άνθρωπος με καλή καρδιά, όπως λέτε, δε μπορεί να μη συγκινηθί απ' την άτυχία της.
"Η Νινέλλα φίλησε το χέρι της μαγειρίσσας και την ευχαρίστησε για το ενδιαφέρον της.
"Ο άγαθός Στένιο έπεσε εύκολα στην παγίδα. Πίστεψε την ιστορία της "δυστυχισμένης κοπέλλας", τη λυπήθηκε και, ξεγελασμένος απ' την ύποκρισία της, πείσθηκε πως η Νινέλλα θα ήταν πολύτιμο άποκ-
— κτημα για το σπίτι της κυρίας του.
"Απ' τις πρώτες μέρες, που βρέθηκε στο καινούργιο έκεינו περιβάλλον της, η Νινέλλα ένοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα. Δεν είχε ζήσει ποτέ άνάμεσα σε τίμιους ανθρώπους. Δεν είχαν φτάσει σ' αυτήν της, παρά κακά λόγια, βρισιές

και βλαστήμιες για τη ζωή και την άνθρωπότητά.
"Αυτόσο, ήταν τόση η έπιρροή της Ροζαλίας στη διεφθαρμένη ψυχή της, ώστε δε σκέφθηκε ούτε στιγμή να παραβή την ύποχρεσί, που της είχε δώσει.
Είχε προσέξει πως ύπήρχε πάντα πάλι στο γραφείο του Λουίτζι μία καρέφα με νερό, απ' όπου έπινε κάθε τόσο ο γιαντός ένα ποτήρι. "Η σκόνη που της είχε δώσει η Ροζαλία, μοιρασμένη σε πολλές μικρές δόσεις, διαλυόταν έτελώς στο νερό, χωρίς να το βόλωση. Σκέφθηκε, λοιπόν, η Νινέλλα πως δε θα μπορούσε να βρή καλύτερο τρόπο για να κάνει τη δουλειά της...
"Έτσι, επί ένα μήνα σχεδόν, έριχνε κάθε μέρα λίγη σκόνη μέσα στην καρέφα, χωρίς να αντιληφθί κανείς το παραμικρό. Το μυστη-
— ριόδες όμως δηλητήριο δεν έφερε άμεσα το άποτέλεσμά του.
— Ένα πρωί, μπήκε όπως συνή-
— θως, ξυπόλητη και με χίλιες προφυλάξεις, στο γραφείο του Λουίτζι. Την ώρα αυτή, όλοι οι υπηρέτες ήταν άπασχολημένοι, ενώ τα άφεντικά κοιμόνταν άκόμα. "Η Νινέλλα πλησίασε στο τραπέζακι, όπου βρισκόταν η καρέφα. "Έβγα-
— λε απ' την τσέπη της ένα μικροσκοπικό πακετάκι, το άνοίξε κι' έτοιμαζότανε ν' άδειάσει το περιε-
— χόμενο του μέσα στο νερό, όταν ένα στίβο χέρι την άρπαξε ξαφνικά απ' το μπράτσο και μία δυ-
— νατή άντρική φωνή άντichισε σ' αυτιά της:
— "Α, έσύ είσαι, λοιπόν!... Λουίτζι, Μάρια, έλάτε!...
"Η Νινέλλα, περίτρουη, γύρισε και κύταξε τον άνθρωπο που την κρατούσε σφιχτά. "Ήταν ο δόκτωρ Κάρλο. Την κύτταζε με άγανά-
— κτησι.
— Νά που δεν είχα γελαστή! είπε στο άντρόγυνο, που μπήκε ά-
— μέσως στο γραφείο. Σ' αυτό το σπίτι, κάτω απ' αυτή τη στέγη, ύπήρχε ένα ένοχο χέρι, που σε φαρμάκωνε σιγά-σιγά, Λουίτζι! Μάν-
— τεσα ποιο ήταν αυτό το χέρι κι' τόπιασα τη στιγμή, πού έρωιχε το δηλητήριο!
— "Αβία! φώναξε ο Λουίτζι, έτοιμος να όρμηση πάνω στη Νινέλλα.
— Τι σου έκανε ο άντρας μου, για να θέλεις να τον δολοφονήσης; Τα λόγια αυτά που είχε προφέ-
— ρει η Μάρια, μάλλον με θλίψι, παρά με θυμό, έκαναν τεράστια έντυ-
— πωσι στη Νινέλλα. "Έπρεσε ξαφνικά γονατιστή και τραύλισε:
— Συγγνώμη!... Συγγνώμη!
— "Οχι, δεν άξίζεις να σε συ-
— χαρέσουμε! της είπε ο Λουίτζι.Θά σε παραδώσουμε στην άστυνομία.
— Τα όμολογώ όλα, όλα... Με-
— τανώ!... Μ' έσπρωξε μία γυναίκα, που έχει μεγάλη έπιρροή πάνω μου...κάποια Ροζαλία!
"Ακούγοντας αυτό το όνομα, η Μάρια κι' ο Κάρλο έβγαλαν μία φωνή.
— Είναι στην "Ιταλία αυτή η κακούργα; φώναξε ο Κάρλο. Πρέπει τότε να τα φοβόμαστε όλα... Στοι-
— χηματίζω πως σ' αυτήν φέιλεται η όρλοφονία του άμοιρου του Στέ-
— νιο!
— Ναι, ναι... Βόγγησε η Νινέ-
— λα. Σ' αυτήν... Οα σας τα πώ όλα...
"Έμεινε σχεδόν μία ώρα κλειμέ-
— νη στο γραφείο, με τον Κάρλο, το Λουίτζι και τη Μάρια. "Όταν βή-
— κε από κεί, φαινόταν μεταμορφο-
— μένη...
"Οχι μόνο την είχαν συχαρέσει, αλλά και δέχονταν να την κρατή-
— σουν στο σπίτι τους. Της είχαν ύ-
— ποσχεθί άκόμα και να της εξασφα-
— λίσουν το μέλλον της...
Τί άνάλαφρη, που ένοιωσε τώρα την ψυχή της! Είχε άποφασίσει να γίνη τίμια και καλή.
Στο μεταξύ, ο Κάρλο κι' ο Λουί-
— τζι άναζητούσαν τον καλύτερο τρό-
— πο για ν' άποκαλύψουν τη συνωμο-
— σία της Ροζαλίας και της κόρης της...
"Μά θα το κατορθώνανε τάχα; "Η Λίτσα, που άγαπούσε τη Μα-
— ρία σαν άδελφή της, είχε τρέξει κοντά της, για να μάθι λεπτομε-
— ρώς ό,τι είχε συμβή.

Δ'.
Το ίδιο πρωί, που ο Κάρλο έ-
— πιασέθηκε τη Ροζαλία, ο κόμης βρισκότανε στο γραφείο του. Πλημμυρισμένος απ' τις άναμνή-
— σεις του παρελθόντος, είχε άνοίξει ένα συρτάρι, που έμενε κλειστό από πολλούς μήνες, για να πάρη από κεί μέσα ένα τετράδιο, όπου έκμν-
— στηνεύονταν κάποτε τα βάσανα της ψυχής του. "Ήθελε έπίσης να ξαναδιάβαση μερικά άδωα γράμματα, που του είχε στείλει η Μάρτιο, τον καιρό που ήταν προστάτης της.
"Ο τραχύς και βίαιος αυτός άν-
— θρωπος είχε σε άρισμένες στιγμές την αισθηματική λεπτότητα μιας γυναίκας.
Κύτταξε γύρω του, σά νάθελε να βεβαιωθί πως δεν τον έβλεπε κανείς, κι' ύστερα άρχισε να ψάχνι σα-
— στισμένη. Τί ζητάς;
— Αυτά που μου έκλεψες! ά-
— πάντησε ο κόμης, σφίγγοντας τις γροθιές του.

άναστατωνέμος. Το τετράδιο και τα γράμματα είχαν χαθί!
Κι' όμως η κλειδαριά του συρ-
— τARIO ήταν άθικτη. "Όσο για το κλειδί, το κρατούσε πάντα πάνω του... Μήπως το έ είχε πάρει η Τζούλια, στον ύπνο του;
Ναι, αυτό θα ήταν... Και τί τα-
— χε κάνει εκείνα τα χαρτιά; Κρύος ιδρώτας έβρεξε το μέτωπό του... Πήγε γραμμή στο διαμέρισμα της γυναίκας του. "Η Τζούλια δε βρισκόταν εκεί.
"Άρχισε να ψάχνι παντού, σκά-
— λισε το κάθε τι, αλλά δε βρήκε τί-
— ποτα.
Καώς άνοιγε τα συρτάρια ενός μικρού γραφείου, μπήκε η κόμη-
— σα. "Ήταν χλωμή, άλλα ήρεμη.
— Τι κάνεις έδώ; ρώτησε σα-
— στισμένη. Τί ζητάς;
— Αυτά που μου έκλεψες! ά-
— πάντησε ο κόμης, σφίγγοντας τις γροθιές του.

"Εκείνη τον κύτταζε, σά ναχε χάσει τα λογικά του.
— Τρελλάθηκε; του φώναζε. Σούκλεψα έγώ τίποτα;
— Ναι, έσύ, έσύ μονάχα μπο-
— ρούσες ν' άνοίξεις το συρτάρι μου και να μου πάρης το τετράδιο και τα γράμματα, που είχα εκεί μέσα!
"Η Τζούλια φάνηκε σά νάφευγε απ' τα σύννεφα.
— Τετράδιο; Γράμματα;... Για-
— τί να τα πάρω; Τί να τα κάνω; Φαινότανε τόσο ελκρινής, ώστε ο "Αρνάλντο κλονίσθηκε. Της έπια-
— σε το χέρι και της είπε, προσπα-
— θώντας να μιλήση ήρεμα και μα-
— λακά:
— Σε παρακαλώ, Τζούλια, πέρ-
— μου την αλήθεια... κι' έγώ θα σε συχαρέσω!
Τον κύτταζε στα μάτια κι' ά-
— πάντησε:
— Σοφ όρκίζομαι πως δεν κα-
— ταλαβαίνω τί μου λές... Μά σκέ-

Κρατάτε το ραβδί
της μαριέσσας, όταν...

... χρησιμοποείτε...

... **Rivex** ...

πλένει χωρίς έσας καλύτερα από σας!!

Με 1 κύβο...

...και 4, και 5, και 6, πιάτα σούπα

ΣΟΥΠΑ KNORR - ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

ΚΟΥΥΣΕΝΤΟΣ

Είναι πραγματική
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

Είναι **ION**

Όταν τρώτε σοκολάτα ά-
— μυχδαλου ION, τότε διαπι-
— στώνετε γιατί το κατανα-
— λωτικό κοινόν την προτιμά.

Και οι Θα γίνετε ωραιότερη

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ αισθητικών
Μύτης — Στήθους — Ρυτίδων

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ τελεία
μέ πείραν μίας 10ετίας

ΕΙΔΙΚΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ:
*Ακμών—Ρυτίδων—Λεκέδων—Παν-
δων—Φακιδών—Παχυσαρκίας—Τρι-
χωπτώσεως—Αραιώσεως μαλλιών—
Πιτυρίδας—Υπερλιπώσεως κλπ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ

Constant
ΙΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28
ΤΗΛ. 36.396

Η πρώτη περιποίησης
ΔΩΡΕΑΝ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Σε δίσκο της Κάπιτολ (στοιχεία F. 4176) με την ορχήστρα Ρέι Άντονι, υπάρχει ένα ωραιότατο ροκ που λέγεται «Φράνκ», το συνιστούμε όλους ιδιαίτερα στους φίλους των ρυθμών.

Και ένας δίσκος από φίλμ. Από την περυσινή κινηματογραφική επιτυχία του Φράνκ Σινάτρα «Μία τρύπα στο κεφάλι» είναι ο δίσκος «Ψηλές προσδοκίες» και όσοι δεν τον έχουν ακούσει ως τον ακούσουν, μία και πρόκειται για ένα ωραιότατο τραγούδι. Τραγουδά φυσικά ο Φράνκ Σινάτρα.

Δύο Ιταλικά τραγούδια τώρα. Το ένα λέγεται «Θάλασσα και το άλλο «Εμείς τζαντί» με τον Σέρτζιο Μπρούσι σε δίσκο της Χίς Μάστερς Βόις (στοιχεία 7MG 69).

Και θα τελειώσουμε μ' ένα ροκ. Με τους Ντάμπλς και σε δίσκο της Χίς Μάστερς Βόις (7MG 55) υπάρχει το «Χάι γκέιρ» και πίσω το «Μικρός Τζέι».

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' εκάστην 9—3 και 5—7,
ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τσιουκίη
113, Τηλέφ. 613-610. Οικία 70-752.

που λογικά, 'Αρνάλντο! Για ποιά λόγο θάπαχα στο συρτάρι σου; Για ν' ανακαλύψω κανένα καινούριο μυστικό σου; 'Αλλά θάβλεπα ν' αγνοούσα ακόμα κι' αυτά που ξέρω! Θά ήμουν πιο εύχισμένη τότε...
'Η συζήτησί τους σταμάτησε εκεί.

Τ' απόγεμα, ο κόμης έτοιμαζόταν να βγεί, όταν τον επισκέφθηκε ο Λουίτζι.
'Ο 'Αρνάλντο μισούσε άλλοτε το νέο, που του είχε πάρει τη μοναδική του αγάπη, τη γλυκύτερη έλπιδα της ζωής του. Μά έπειτα είχε καταλάβει πως το μίσος του ήταν άδικο. Κι' από τότε, για να εξιλεωθεί, προσπαθούσε να φωνή όσο το δυνατόν πιο διαχυτικός απέναντι στο νέο.

Τί ευχάριστη έκπληξι! του είπε. Λογάρια να περάσω σήμερα απ' το σπίτι σου, να μάθω τί κανείς... Βλέπω, πως είσαι καλύτερα σήμερα, κι' αυτό με παρηγορεί.

Ναί, έχει τονωθή το ήθικό μου, κι' αυτό μ' έχει επηρεάσει και σωματικά... Πές μου, 'Αρνάλντο, μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα εδώ;

Και βέβαια!

Έχω να σου πω πολύ σπουδαία πράγματα... και να σου παραδώσω κάτι πράγματα, που σου ανήκουν.

Κι' ο Λουίτζι έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μικρό βέμα και τόδωσε στον κόμην.

Ο 'Αρνάλντο κοκκίνισε, δίχως να ξέρη το γιατί. Του ήταν άγνωστο να προσφέρει λέξι...

Ανοίξε το πακέτακι, και τὰ μάτια του πήσαν έκφορσι τρομαγμένα. Είχε βρή μέσα σ' αυτό το τετραδίο του και τὰ γράμματα της Μαρίας!

Πώς είχαν φτάσει στα χέρια του Λουίτζι αυτά τὰ χαρτιά; Και τί είχε σκεφθεί, διαβάζοντάς τα;

Τί δυστυχία για τη Μαρία!... Ο κόμης ήταν αποφασισμένος να την υπερασπισθή, με κάθε θυσία.

Αλήθεια, είναι δικά μου αυτά τὰ πράγματα, είπε. Μόνο σήμερα το πρωί ανακαλύψα πως είχαν εξαφανιστή. Ποιάς μου τάξε πάρε; Δεν ξέρω. Μά είναι βέβαια πως είχε κακό σκοπό, εφ' όσον τὰ στείλει για σένα.

Ναί, ο σκοπός τους ήταν εγκληματικός, βεβαίωσε ο Λουίτζι. Ήθελαν να μου δηλητηριάσουν την ψυχή, όπως δηλητηρίαζαν και το σώμα μου.

Σε δηλητηρίαζαν; φώναξε ο 'Αρνάλντο.

Ναί. Και ξέρεις ποιά ήταν το σχέδιό τους; Να φωνή πως με φαρμάκωσε η Μαρία και πως την είχες προτρέψει εσύ σ' αυτό το εγκλημα.

Οι κακούργοι! ούρλιασε ο κόμης. Μά ποιοί ήταν; Τους ανακαλύψες;

Θά σου τὰ πω όλα, θέλω όμως να φανής και σὺ το ίδιο, ελικοκινής μαζί μου. Κι' τὰς με σ'α μάτια και πές μου αν είναι αληθινά όλα έγγραφες σ' αυτά τὰ γράμματα.

Ο κόμης αντιμετώπισε τη ματιά του Λουίτζι, χωρίς να χλωμίσει.

Δεν τὸ ἀρνίμαι, ἀπάντησε. Και δε διατάζω, να σου δηλώσω την αλήθεια. Ναί, αγάπησα τη Μαρία, σαν ἀνθρώπου, του ούρανο.

Η αγάπη της μ' εδάγνισε, μ' έκανε αντίξοό της. Δεν πρόδωσα ποτέ τὸ καθήκοντα, που είχα σαν τίμιος άνθρωπος, σύζυγος και πατέρα. Τὸ χέρι μου είναι καθαρό από κάθε κηλίδα! Δε θά σου τὸ δώσω ποτέ,

να είσαι βέβαιος, αν δεν είχα σε-
βαστή πάντα τη Μαρία.

Υπάρχουν ἐδὼ δύο γράμματα, που μου ξέσκιαν την καρδιά και με κάνανε να πιστέψω σε μία προδοσία, πρὸς τὸν Λουίτζι. Μά τώρα ξέρω πως είναι πλαστά... Να σου τὰ δαβάσω:

«'Αρνάλντο,
»Σε λίγο θαδων τελειώσει όλα με τὸ Λουίτζι και θ' αρχίσω τότε η' εὐτυχία μας... Ωστόσο, η' ἀρχή αὐτὴ ἀγωνία με σκοτώνει! Γιατί να μην είσαι κοντά μου, για να με παρηγορήσεις; Έλα γρήγορα.
Μαρία».

«Μαρία,
»Κάνε κουράγιο, αν θέλεις να νικήσεις. Η' πόλη είναι σκληρή και για τους δύο μας. Μην ξεχνῆς τίς οδηγίες μου. Σὺ στέλνω όλα τὰ φιλ' μου.

«'Αρνάλντο».

Ο Λουίτζι διηγήθηκε ὕστερα στον κόμην, ὅτι είχε συμβῆ: τίς ὑποψίες του Κάρλο, την ἀνεκάλυψη, που είχε κάνει στο γραφείο του, τίς ἀποκαλύψεις της Νινέλλας, την παγίδα, που είχε στῆσει στη Ροζαλία, για τὰς ἀποσπῆσι τὴν γραπτὴ ὁμολογία της, την τιμωρία που σκόπευαν να ἐπιβάλουν στην κόμισσα...

Ο 'Αρνάλντο ὑπόφερε φοιχτά, ἀκούοντάς τον. Είχαν διαλυθῇ οἱ τελευταῖες ψυχδαίσεις, που δια-
τρούσε ακόμα γὰ τὴ Τζούλια. Ένο ὡς τότε φοικη, θυμὸ και ἀνδία γι' αὐτήν.

Ε'.

Αφού έφυγε ο Κάρλο, η Ροζα-
λία έπαψε μιά νευρική κρίσι.

Η σκέψι της έτρεχε στην προ-
δοσία της Νινέλλας. Οχι, δεν την ένοιαζε πὺν είχε καταστραφῇ! Μά δε μπορούσε να παραδεχθῇ πὺν την πρόδοση η Νινέλλα.

Δεν είναι δυνατόν... μου-
μούριζε, κοινώντας τὸ κεφάλι της. Δεν είναι δυνατόν... Μ' εξαπα-
τήσανε...

Εσθίγγε τὰ χέρια της πάνω στο
στήθος της. Την έκαινε μιά έσω-
τερική φωτιά...

Ωστόσο, σ' αγάσιγά, ξεναδῆκε
την αυτοκυριαρχία της και μπόρε-
σε να σκεθῇ ψυχραιμῶ.

Βοισκότανε πια στη διάθεσι τοῦ
Κάρλο. Και θάταν τρέλλα να σκε-
φθῇ να τὸν ξεφύγη. Ούτε και τὸ
ἤθελε ἄλλοτε. Είχε καταστραφῇ
πια ὅλη της ἡ ζωὴ, μαζί με τὸ
ναιρὸ της για ἓνα μέλλον μαζί με
τη Νινέλλα.

Μά πρώτα θάπαρνε ἐκδίκησι!...
Ο Κάρλο της είχε ὑποσχεθῇ πὺν
θα ξεναδῆκε τη Νινέλλα. Ὑστε-
ρα θ' ἀποφάσιζε τί θάκανε. Δεν εί-
χε ακόμα ἓνα σχέδιο ἀποκρηστα-
λέμενο. Τὰ ἐξαρτούσε όλα απ' την
τελευταία συνωμιλία της με τη
Νινέλλα.

Ο Κάρλο την είχε ἀφίσει ἐλεύ-
θερη, γιατί ήταν σίγουρος πια γι'
αὐτήν, θεωρώντας την ὀριστικά νι-
κημένη. Μά πόσο γελοῖοτανε!...

Ένα παράξενο χαμόγελο ήταν
χαρᾶμένο στο χέλι της, καθώς
έγραφε τ' ἄλλο πρωί στη Τζούλια:
«Έλα ὀπωσδήποτε, ἀπὸψε στὶς
8. Είναι ζήτημα ζωῆς και θανάτου
για σένα».

Η ἀπάντησι πὺν πήρε, ήταν ὅ-
πως την περίμενε:
«Θαρθῶ».

Τὰ κανόνισε όλα για τὸ βράδυ,
με μιά παράξενη θερμῶ.

Η νύχτα ἐκείνη ήταν κατασκότει-
νη. Βαρειά σύννεφα σκέπαζαν τὸν
οὐρανὸ και φυσούσε παγωμένος ἀ-
νεμος.

Η Ροζαλία ἀνοίξε μιά φορὰ τὸ
παράθυρο, ἀλλὰ ἀνατρίχιασε και τὸ

ξανόκλεισε ἀμέσως.

Τέντωσε τ' αὐτὴ της. «Ένα αὐ-
τοκίνητο ἐξοχτῶν ἀπὸ μακριά. Στα-
μάτησε σε μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ
σπίτάκι της.

Η γριὰ κατέβηκε στο ἰσόγειο.
Ήταν γλυκὴ, ἀπαίσια.

Η σκέψι πὺν θ' ἀντίκρυε τη
Μαρία, την έκανε ν' ἀνατριχιάζη.
Αναίρε τη φορτα. Μήπως πρὸτα
ο Κάρλο. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ κό-
μης, ο Λουίτζι κι' ἡ γυναικα του.

Βλέπεις πὺν είμαστε ἀκρι-
βείς, εἶπε ο Κάρλο, κυττάζοντας
τη μέγισρα.

Κι' ἐγὼ εἰμ' ἐτοιμη, ἀπάν-
τησε ἐκείνη, με τραχεία φωνή. Πε-
ράστε ἀπάνω, κύριοι.

Τους ὡδήγησε σ' ἓνα μικρὸ δω-
μάτιο, σαν ἀποθήκη.

Δεν ἔχω να σὰς βάλω σε κα-
λύτερο μέρος, εἶπε. Η Τζούλια δεν
έχει μὴ ποτέ ἐδὼ μέσα. Ἴσως
πιστευε πὺν ἡ τζαμπορτα βγά-
ζε σε μ' ἄσκάλα... Θά σὰς ἀφίσω
πτά σκοτεινά. Σὰς προειδοποιῶ δε
πὺν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς τοὺς ἱ-
δίους να μην προδῶσετε την πα-
ρουσία σας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπ'
ἐξω ὁ θόρυβος ἑνὸς δευτέρου αὐτο-
κινήτου.

Ερχεται! πρόσθεσε βιαστι-
κά ἡ Ροζαλία.

Βγήκε ἀπ' την ἀποθήκη, ἐκλείσε
τὴ τζαμπορτα κι' ἀκούμπησε πᾶ-
νω, τη μιά καρέκλα.

Η Μαρία κι' οἱ ἄλλοι μέινανε
στο σκοτάδι. Η' νέα γυναίκα ἔ-
σθινγε νευρικά τὸ μπᾶστο τοῦ
Λουίτζι...

Απ' την κρύπτη τους, μπορού-
σαν να βλέπουν ὅτι συνέβαινε στο
διπλανὸ δωμάτιο, πὺν ήταν φωτι-
σμένο. Ἀκούσαν τὴ φωνή της γρι-
ας να λῆ:

Φοδῶμουν μήπως δεν ἐσχό-
σουνα!

Ναί, λίγο ἐλείψε να μην ἐρ-
θω, ἀπάντησε ἡ φωνή της Τζού-
λιας. Μὲ τέτοιο ἀπαίσιο καιρό...

Πὺν μπόρεσε να ξεφύγης
ἀπ' τὸν ἄντρα σου;

Είχε κάποια δουλειά και με
προειδοποίησε ἀπ' τὸ μεσημέρι πὺν
δε θάρῶτανε τὸ βράδυ γ' ἄφαντό.

Τόσο τὸ καλύτερο!

Τὸ σημείωμά σου με τρώει-
ξε, εἶπε ἡ Τζούλια. Τί συμβαίνει;
Μήπως ἀνακαλύψανε τη Νινέλλα;

Οχι, δεν εἶν' αὐτό, ἀπάντη-
σε ἡ Ροζαλία. Ἦθελαν μόνον να
σοῦ συστήσω να φυλάγῃσαι ἀπ' τὸ
δρόκτορα Κάρλο.

Μά δε σοῦ τῶνα πῇ κι' ἐγὼ
ἀπὸ χτες τὸ πρωί πὺν πρέπει να
τὸν φοδῶμστε; Ἐσὺ ὅμως γέλα-
σες και μὺ ἀπάντησες πὺν δεν
τὸν λογαριάζεις! Ἀλλὰξ, λοιπόν,
γνώμη;

Ναί. Τώρα είμαι βέβαιη πὺν
ὁ γιατρός είναι δυνατότερος ἀπ'
ὅτι νομίζαμε. Ἦρθε ἐδὼ, ἔπειτα
ἀπὸ σὰς...

Μά τότε είμαστε χαμένοι!
φώναξε ἡ Τζούλια.

Οχι, ο κίνδυνος δεν είναι
ἄμεσος και μπορούμε να τὸν ἀπο-
φύγουμε. Ο δόκτωρ Ραμᾶλλο δεν
ξέρει ποιά είμαι. Μὲ ξέρει για
«Αοαπίνα», ὅπως δλοί...

Τί ἤθε λοιπόν να κάνῃ ἐδὼ;
Ἦθε με τὴν πρόσσι πὺν
ἤθελε να μάθῃ τί φάρμακο είχα
δώσει σε κάποια ὑστερική καπέλ-
λα... Μά, στην πραγματικότητα,
φαίνεται πὺν σε παρακολούθησε
και σε είδε να μπαίνεις στο σπίτι
μου.

Αφού τοῦδεξα τὸ φάρμακο για
τὸ ὁποῖο με ρωτοῦσε — μιά ἐντε-
λὴς ἀφῶ σκόνῃ — ζήτησε να μά-
θῃ αν είχα πολλές πελάτισσες κι'
αν ἦσαν και σὺ μιά ἀπ' αὐτές.

Νόμιζε πὺν θά βρίσκῶμουν ἀπρο-
ετοίμαστη και πὺν θά προειδοῦ-
να ἀπ' την ταραχή μου. Ἀλλ' ἐγὼ
ἔμεινα ἀπαθής. Ἀπάντησα, ὅτι ἄ-
γνοῦσα τὰ ὀνόματα ἀπὸ τίς πε-
λάτισσές μου, ἀλλ' ὅτι ήταν πολὺ
πιθανὸν να ὑπάρχη ἀνάμεσά τους
κι' ἡ κυρία πὺν μὺ ἀνάφερε. Δε
με ρώτησε τίποτ' ἄλλο κι' ἔφυγε.

Η Τζούλια είχε γίνε κατάχλωμη.
Φοδῶμαι! εἶπε.

Μήπως θέλεις να παραιτη-
θῇς ἀπ' τὸ σχέδιό σου;

Οχι, ποτέ! φώναξε με θυμὸ
ἡ Τζούλια. Θέλω να ὑποφέρουν ὁ
'Αρνάλντο κι' ἡ Μαρία ὅσο ὑπό-
φερα κι' ἐγὼ ἐξ αἰτίας τους!

Μά ὁ Λουίτζι δε σοῦκανε κα-
νένα κακό...

Ποιάς ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν;
Δεν είναι παρὰ ἓνα μέσο, για να
φτάσω στο σκοπό μου... Ὡ, μόνον
ὅταν θά δῶ τη Μαρία κατηγορου-
μένη πὺν δολοφόνησε τὸν δικὸν μου,
την με τὴ συμενοχή τοῦ δικὸν μου,
ὅταν τὴν ἀκούσω να διαμνητῆται
τοῦ κακού πὺν είναι ἀθῶς, τότε
μόνον θά μπορῶ να πῶ πὺν ἱκα-
νοποιήθηκα!

Οχι, δε θά μπορῇς να τὸ
πῇς, παρατήρησε ἡ Ροζαλία.

Γιατί;

Ὅτι δ' ἀπελπισμένος ἔσῃ-
τάς σου για τὸν 'Αρνάλντο θα ἔ-
ξακολούθηζῃ να σοῦ σπαράξῃ την
καρδιά, ὥσπου να πεθάνῃς!

Η Ροζαλία σάπασε για λίγο,
κι' ὕστερα πρόσθεσε:

Μιά κι' είμαστε τώρα μόνες
ἐδὼ, ἄς ξεναγυρίσουμε στα περα-
σμένα, στα ἐγκλήματα πὺν κάναμε
μαζί. Ἐγὼ τὰ θυμάμαι με περη-
φάνεια, εσὺ ὅμως με τρόμο, γιατί
σοῦ φαίνεται πάντα πὺν θ' ἀνα-
στηθῶνε τὰ θύματα σου για να σε
τιμωρήσουν!

Ἀκούσε, Ροζαλία, εἶπε ὁρ-
μητικά ἡ Τζούλια. Ἀν ξεναγυρίζαν
οἱ ὥρες ἐκείνες τὴς εὐτυχίας πὺν
γνώρισα ἄλλοτε, αν πίστευα ἔστω
και για λίγο πὺν μ' ἀγαπᾶσε πᾶ-
λ' ὁ 'Αρνάλντο, σοῦ δοκίμομαι πὺν
δε θά μ' ἐνοιαζε πια για τίποτα!

Μά τί σοῦ τὰ λέω, αὐτά; Ἐσὺ
δε μπορεῖς να καταλάβῃς τί ἀξί-
ζει μιά ἀληθινὴ ἀγάπη... Ἐσὺ μ'
ἐστρωξες ἄλλοτε να βγῶ στοὺς
δρόμους, μὺ δίδωξες τὸ κακό, μ'
έκανες ἓνα πλᾶσμα ἄνηθο, χωρὶς
ἠθικές ἀρχές, διψασμένο μόνον για
λεφτά και για ἀπόλαυσι...

Μην προσπαθῇς να δικαιολο-
γηθῇς, ρίχνοντας σε μένα την ἐν-
θύνη, δίκωμε ἡ Ροζαλία. Οχι, δε
σ' ἔσυρα ἐγὼ στη λάσπη, ἀλλὰ τὰ
ἐνστικτὰ σου. Θυμήσου τὸ ἔκανα
για να σε τραθῶ, ὅταν σοῦ ἔ-
πλωσε τὸ χέρι του ὁ βαδωνὸς Κο-
στάντζι. Αὐτὸς ήταν ἀνώτερος ἄν-
θρωπος. Τὸ παραδεχόμεν κι' ἐγὼ,
ποῦ δε σεβάστηκα ποτέ κανένα.

Λες ψέμματα τώρα! φώναξε
ἡ Τζούλια. Ἐσὺ μὺ πρότεινες να
τὸν δηλητηριάσω για να μείνω ἑ-
λεύθερη και πλούσια... Ναί, έχεις
δίκιο, αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε. Μά τί
μ' ἐνοιαζε, ἀφού ἐγὼ δεν ἀισθᾶνό-
μουν τίποτε γι' αὐτόν;

Η γέννησι τὴς κόρης σου θά-
πρεπε νάσαι ἀσκετή για να σοῦ
γελίσῃ την καρδιά.

Αὐτὸ συνέβη πραγματικά...
ἀλλὰ για λίγα χρόνια, ὥσπου γνό-
ρισα τὸν 'Αρνάλντο! Δεν είναι κα-
νείς ὑπεύθυνος για τὰ αἰσθημάτῃ
του και για τίς πράξεις του, ὅ-
ταν ὁ νοῦς, ἡ καρδιά, ὅλα, ἔχουν
κυριεύθῃ ἀπὸ μιά μοναδικὴ σκέψι!

Για να κερδίσω τὸν ἄνθρωπο, πὺν
ἀγαποῦσα, ἔνι μόνον θά πενοῦ-
σα πάνω ἀπ' τὰ πτώματα τοῦ ἄν-
τρα μου και τὴς κόρης μου, μὰ
θάκανα ἐπίσης κι' ἄλλα ἐγκλή-
ματα...

Πραγματικά, δε σοῦ φτάσα-
νε αὐτὰ τὰ δύο ἀθῶα θύματα!

Η κόρη μου ἀθῶα; εἶπε ἡ
Τζούλια με πάθος, σχεδὸν παραλη-
ρώντας. Ἀθῶα, αὐτὴ πὺν κατέ-
κτησε ἀπὸ τότε την καρδιά τοῦ
'Αρνάλντο;... Ὡ, ναί, ἡ τύχη τοῦ
βαδωνου κι' ἡ δικὴ της κρίθηκε την
ἡμέρα πὺν ὁ κόμης μὺ κίλησε τρυ-
φᾶ γι' αὐτήν!

Πρέπει νάταν ἀληθινὰ ἄγρια
ἡ ζήλεια σου, παρατήρησε ἡ Ρο-
ζαλία, για να νὰ δῶς τὴ δύναμι
να παρακολουθῇς χρόνια ὀλόκλη-

ΟΛΟΦΑΝΕΡΗ ΔΙΑΦΟΡΑ!

- Τι μπουγάδα κάτασπρη και πεντακάθαρη!
- Πὺν τὰ καταφέρνεις;
- Πλένω με σκέτο TIDE.
- Χωρίς σαποῦνι, χωρίς τίποτ' ἄλλο;
- Τίποτα! Ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν πλένω με σκέτο TIDE, τὰ ρούχα γίνονται με τὸ πρωτὸ κίολας χέρι πεντακάθαρα και μωχαμυρισμένα.
- Για δες ἐκεῖ τί εὐκόλια!
- Μήπως ὅμως τὸ TIDE είναι ἀκριβό;
- Ἴσα-ἴσα! Τὸ TIDE είναι τὸ πὺν συμφερτικό. Δοκιμᾶσε το ἀπὸ σήμερα κίολας.

ΣΚΕΤΟ
Tide
ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ!

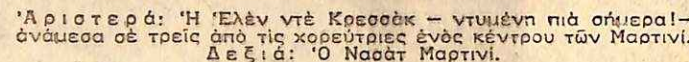
ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ, ΠΩΣ ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΤΟΥ TIDE ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ!

Η'α Μαργαρίτα Η'α Πηκερία Η'α Κουβερτις

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

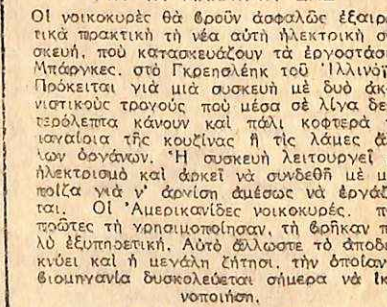
Ενυμφιοζώνη Κοσφοκαζήνη - Άνδραν Ευρητίδων - Βασκωνων - Σιγάρων

*Εφτά άντρες ἔχουν κηρύξει ἀμείλικτο πόλεμο στὴ χήρα τοῦ «βασιλιά» τῆς νυχτερινῆς ζωῆς τοῦ Παρισιεῦ

Η περιπόλση των πραγμάτων άρχισε από το ότι κανένα από τα κέντρα, που είχε στην ιδιοκτησία του ο πεθαμένος σήμερα «βασιλιάς» του νυχτερινού Παρισιού, δεν ήταν γραμμένο στο δυνάμι-του—πραγμα που τον βοηθούσε, όσο ζούσε, να αποφεύγει κατά μεγάλο μέρος τις φορολογικές υποχρεώσεις του, μά που δημιουργεί τώρα σοβαρά μπλέξιμα για τη χήρα του. Πέρα, όμως, από την νομική πλευρά του ζητήματος, οι έφτά αντίκληλοι της «Ελέν ντε Κρεσσάν» σπαρίζουν περισσότερο στα δυνάμι-του.

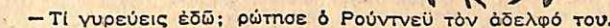
Για την ώρα, η μάχη για τη διαδοχή του Νασάτ Μαρτί βρίσκεται πάνω στην εξέλιξη της και κανείς δε μπορεί να προβλέψει με σιγουριά ποιο θα είναι το τέλος της.

— Τί θα πᾶν νὰ πῶ στὸ Χίλ-
λαρντ; πρὸ ἀπάντησης. Ὅτι ζή-
τῳ τὴν κόρη του νὰ τὸ νυμ-
μου, πού, μ' ὅλα τὰ εἰκοσι τρία
χρόνια του, δὲν ἔκαμε καμμιὰ
δουλεῖα ὡς σήμερα:

Ὁ Τόσλιν ἐκέλευε τότε μιὰ πα-
λὰ φόρτν που εἶχε ὁ πατέρας του
εἶναι εἴ ποῦ. Ἀλλ', ἡ ἀγάπη του
δὲν εἶχε ἀφαιρεῖ ἀουγκνὶντη τὴ
μικρὴ Κάρουλ. Ὁ Τόσλιν τὴν ἔ-
παιρνε κρυφὰ μὲ τὸ κλειμμένο αὐ-
τοκίνητο τοῦ πατέρα του καὶ ἔκα-
νε ὑακρουνούς περιπάτους.

«Εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ Τόσλιν δι-
ψοῦσε ἐκδοκίαν γὰρ τὴν ἀουατὰ τοῦ
Χίλλαρντ, σκεφτόκε ὁ Ρούνντν, ὁ
καὶ φαίνεται ὅτι ἐνέπνευσε τὸ μί-
σος του κατ' οὐτὴν Κάρουλ, πού δὲ
συμπάσκει ἰσως τὴν ὑπερὰ τὴν

«Από τη στιγμή που βρέθηκαν τα πτώματα, ο πανικός απλώθηκε στη Νεοκράτεια.

«Ο πανικός αυτός μεγάλωσε την άλλη μέρα, όταν ανακαλύφθηκαν τρία άλλα πτώματα. Τα θύματα ήταν ένας ανύπαντρός κτηματίας, ο Αύγουστος Μπάνιερ, ένας φοιτητής, ο Ρούνερτ Χάνσεν, κι η φίλη του Κάουλ Μένγκ...» Ο δολοφόνος, που δεν ύπηρεσε πια από φιλοβία ότι ήταν ο Τσάρλυ Μορ-
Τσούγκλας. «Ο δολοφόνος είχε άφθισε έξω από το σπίτι τους τη Λίνκολν, που είχε κλαφεί από το φοιτητή Χάνσεν κι' είχε πάρει την Πακάρ του Μπόντ.

«Το βράδυ της Παρασκευής μία περιπόλος βρήκε την Πακάρ του Μπόντ σ' έναν έρρωμικο δρόμο.

«Ο δολοφόνος την είχε προανώσ' έγκταλείψει, για να χάσουν ο αστυνομικοί τα ίχνη του...

Τη νύχτα του Σαββάτου προέ-

Ἀληθινοὶ τύραννοι γιὰ τὸν
ἀφέντη τους

[illegible]

Και τούς έδειξε τὸ πῶμα τοῦ
ἀδελφοῦ του πάνω στὸ χιόνι.
Τὴν ἄλλη μέρα, παραιτήθηκε
ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

ΟΙ "Αγγλοι υπηρέτες, έξ άλλου, εἴ-
χον τὴ δική τους Ιεραρχία, πρὸς τὴν

ἔθνε μαζί, πρᾶγμα ποῦ ἐκεῖνος δέ-
γτηκε μέ τόν ὄρο ὅτι ἑαυτοῦ στί
σταῖλο. Ὡς καί ἡμεῖς

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΩΜΕ την υγεία μας

Τὰ συμπεράσματα της «προ-
ληπτικής ιατρικής»

Η ΥΓΕΙΑ είναι το πολυτιμότερο αγαθό μας. Κι' οι γιατροί δεν παραλείπουν να τονίζουν σε κάθε περίπτωση πως είναι πολύ ευκολότερο να τη διαφυλάξουμε, παρά να την ξανα-
βρούμε όταν τη χάσουμε. Γι' αυτό έ-
χουν δώσει μεγάλη σημασία στη λε-
γομένη «προληπτική ιατρική».

«Αλλ' άς δούμε μερικά από τα συμ-
περάσματα των έρευνών τους, που άφο-
ρούν τη γενική υγεία:

Σωματική άσκηση: Είναι ά-
παραίτητη ως ένα σημείο για την υ-
γεία μας. «Αν όμως κάνουμε κατάχρη-
σή της, μπορεί να μας θλάει». Σήμερα
οι περισσότεροι άνθρωποι των πόλεων
κάνουν δουλειές μάλλον «καθησυχές»,
μετακινούνται με αυτοκίνητα και με
ασανσέρ, κι' έτσι δε γυμνάζουν το σώ-
μα τους όσο χρειάζεται. «Αντίθετα την
Κυριακή το λένουν όττε έξορμες ή
στην περιποίηση του κήπου τους κου-
ράζονται πολύ μέσα σε μία μέρα κι'
έλαττώνουν έτσι τη φυσική άντησή τους.

Κατά τον «Αμερικανό καθηγητή της
φυσικής άσκησης Λόρενς Μοργάνου»,
χρειάζεστε κάθε εβδομάδα δύο δεκά-
λεπτα σωματικής άσκησης, για να
διατηρήσει σε καλή κατάσταση ό όργανα,
γνώσε μας. Οι άσκήσεις που θα προ-
τιμήσουμε, είναι οι έξης: Τρέξιμο επί
τόπου, γυμνάσματα που τεντώνουν τους
μυς του λαιμού του τραχήλου, άσκή-
σεις για τους μς της κοιλιάς (π.χ.
εσπλινόμεστε γάνυ άνάσκελα και ση-
κώνουμε σιγά-σιγά το κάθε πόδι μας
φοριστά), άσκήσεις των υπαράστων
και των ώμων (εσπλινόμεστε μπρού-
μυτα, άκουμπάτε γάνυ τις παλάμες
μας και θάξουμε δύναμη για ν' άνε-
σηκώσουμε έτσι το σώμα μας).

Υπνος: Όλοι οι μακροχρόνιοι πα-
ρουσιάζουν ένα κοινό χαρακτηριστικό:
έτι σ' όλη τους τη ζωή κοιμούνται πά-
ντα άκοκτά. Για τους περισσότερους άν-
θρώπους, ή κανονική διάρκεια του ύ-
πνου είναι 8 ώρες. Όσοι όμως όργα-
νιστούν πνευματική έργασία βρίσκονται
περισσότερο ύπνο από τους εργαζομέ-
νους σωματικά, γιατί οι πρώτοι κοιπα-
νολίσκουν νευρική ένέργεια, που άνα-
πληρώνεται σε περισσότερη ώρα από τη
μυική. Για τον ίδιο λόγο, έξουρμα-
ζώμαστε πιο γρήγορα από τη σωμα-
τική έργασία, παρά από την πνευματι-
κή. Τέλος, οι άνθρωποι που άγωνιούν
συνεχώς και για το κάθε τι, έμπνάνε
κουρασμένοι, όσο κι' άν κοιμηθούν,
γιατί ό ύπνος δεν άκούει για ν' άναπλη-
ρώσει τη νευρική ένέργεια που σπα-
τάλάνε τόσο άσκόπα.

Φαγητό: Η ύγιεινότερη και πιο
ποικιλιακή διαίτα σπορίζεται στις πο-
ταίνες (κρέας, ψάρι, αυγά, γαλακτο-
στά). Το κυριότερο γεύμα της ημέρας πρέ-
πει να είναι το πρωινό πρόγευμα. «Αν
δεν φάμε καλά το πρωί, είναι άδύνατο
να έγουμε καλή διάθεση και άπόδοση
στην έργασία μας, μένοντας τόσο ά-
σπες με το στομάχι μας ανεβδών άδει-
νά». Υπονομεύεται έτσι ή υγεία μας και
έλαττώνεται ή άντικείμεση μας στις δύ-
σκολες άσκήσεις. Δέ μπορούμε δέ ν'
άναπληρώσουμε το μεσημέρι ή το θρά-
δυ την προση που στερήθηκε ό όργανι-
σμός μας το πρωί. Όταν καθήσαστε έ-
ξ άλλου να φάμε, πρέπει να ξεγνάνε προ-
σορίνα τις έννοιες και τη βίαση, άν
θέλουμε να διατηρήσουμε σε καλή κα-
τάσταση το στομάχι μας.

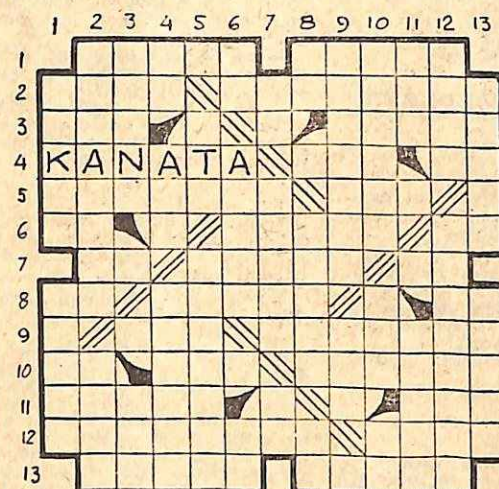
Πνευματική κατάσταση: Όπως
είπαμε και πιο πάνω, ή άγνα-
νία και ή γενική ύπνη άπορρέουν σε
άπόλυτο βαθμό την υγεία μας. Τέ
γεγονότο δέ είναι ότι τις περισσότερες
φορές άγωνιούμε δίνας λόγο. «Αν θέ-
λεις να περική νι' αυτό, σημειώστε
σ' ένα χαρτί, μιά-μιά, τις ατίες για τις
όποιες άγωνιάς. Έξετάζοντάς τις
βυτερα ψύχραιμα και άντικειμενικά,
θα διαπιστώσετε ότι τα 90% άπ' αυτές
είναι άδικαιολόγητες.

Εργασία: Τα περισσότερα και οι
παρατηρήσεις των ειδικών ένουν άπο-
δείξει ότι οι ύγιεινότες ύπνομενοι σε
άπόλυτο βαθμό την υγεία μας. Τέ
γεγονότο δέ είναι ότι τις περισσότερες
φορές άγωνιούμε δίνας λόγο. «Αν θέ-
λεις να περική νι' αυτό, σημειώστε
σ' ένα χαρτί, μιά-μιά, τις ατίες για τις
όποιες άγωνιάς. Έξετάζοντάς τις
βυτερα ψύχραιμα και άντικειμενικά,
θα διαπιστώσετε ότι τα 90% άπ' αυτές
είναι άδικαιολόγητες.

Γιά μικρούς

«Ανω — Κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, άντι να σας δώσουμε τις έξη-
γώσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπληρώσουν,
σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όγι θέλαμε με τη σειρά
έμφανισέως τους μέσα στο ογέδιο, αλλά με άλφαθητική

σειρά. Η λέξη «KANATA» που τοποθετήσαμε ήδη θα
σας βοηθήσει πολύ στη συμπλήρωση και του ύπολοι-
που σκεδίου:

ΑΔΑΝΑ — ΑΔΩ — ΑΕΚ — ΑΘΕΛΑ — ΑΙΑΙΑ —
ΑΙΓΑΙΟΝ — ΑΛΕΥΑΔΑΙ — ΑΝ — ΑΝΤΙΝΟΟΣ — Α-
ΝΩ — ΑΡ — ΑΡΜ — ΑΣ — ΑΤΙ — ΑΤΡΟΜΗΤΑ —
ΑΥΛΟΣ.

ΓΗΣ.

ΔΟΣΙΣ.

ΕΚ — ΕΣΑ — ΕΤ — ΕΥΧΕΤΑΙ.

ΘΑΜΑΡ — ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΙΑΣΙΣ — ΙΑΣΩΝ — ΙΣ.

ΚΙΝΑ — ΚΝΙΣΑ — ΚΥΑΝΟΥΣ.

ΛΑ — ΛΑΔΑΣ — ΛΕ — ΛΕΧΑΡ —
ΛΙΑΝΑ — ΛΙΤΑ — ΛΩ.

ΜΕ — ΜΕΚΚΑ — ΜΗΔΕ.

ΝΤΟ.

ΟΑ — ΟΠΗ — ΟΣ.

ΡΑ — ΡΑΜΙ — ΡΚ.

ΣΑΠΙΑ — ΣΑΣ — ΣΗΣ — ΣΗ.

ΣΑΜΙ — ΣΣ — ΣΙΑΣΑ.

ΤΑΜΠΑΝΙ — ΤΟ — ΤΟΜ — ΤΟ-
ΠΟΙ.

ΧΑΛΚΟΣ — ΧΑΣΙΣ — ΧΛΩΜΑ —
ΧΡΟΝΙΑ.

15 δονάματα άστέρων

Μάθαμε πως τα 15 δονάματα, που
υπέρβητε —θέλα του— ποό ήμερών
έναν από τους τυπογράφους μας άπ-
δισκέδασαν άκοκτά. Τον παρακαλεί-
σαμε λοιπόν να επαναλάβει το ράδιμα
του και να τώρα το νέο άποτέλεσμα.

Πρόκειται και πάλι για 15 δονα-
ματά που άναγνώστης και άναγνώστρια
σας άστέσαν:

- 1) ΟΥΛΙ
- 2) ΑΣΙΕΝ
- 3) ΡΑΓΥΚ
- 4) ΔΑΝΑΡΕΣ
- 5) ΝΑΝΤΙΑ
- 6) ΣΩΡΟΓΓΙ
- 7) ΣΕΛΙΜ
- 8) ΝΟΡΜΑΛ
- 9) ΝΑΝΑ
- 10) ΣΕΣΤΗΜ
- 11) ΤΑΝΗΓΙΟΝ
- 12) ΣΤΑΡΑΟΝΙ
- 13) ΕΜΑΝΕΤΟ
- 14) ΑΥΡΙΑΝΙΜ
- 15) ΑΥΤΡΑΣ

Δεδομένου ότι τα νράματα, που
σχηματίζουν το όνομα δέν άνακατεύη-
καν με τα νράματα, που σχηματί-

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Σουν το έπώνυμο, αλλά μόνο μεταξύ τους, πρέπει μέσα
σε τρία λεπτά να έγντε άνακαλύψει και τα 15 αυτά ά-
στέρια.

Μαγικές νότες

Ποιά νότα μουσικής πρέπει να προστεθεί στην άρχή,
στη μέση ή στο τέλος των κάτωθι λέξεων, έτσι ώστε να
σχηματιστούν ισάριθμες νέες λέξεις:

ΩΜΟΣ	ΣΚΙΑ	ΚΡΕΜΑ
ΣΑΛΑ	ΤΟΜΟΣ	ΓΑΣΤΗΡ
ΒΙΟΣ	ΕΛΟΣ	ΠΙΟΣ
ΟΛΟΣ	ΡΑΝΙΣ	ΚΛΑΜΑ
ΟΙΚΟΣ	ΚΑΔΟΣ	ΤΡΙΑ

* Επιτρέπεται ή άλλαγή του τονισμού, δέ θα γίνη δ.
μωσ κανένας άναγνώστης.

Μικρά προβλήματα

1) Ένας καθηγητής των μαθηματικών παρουσιάζει
μία μέρα στους μαθητές του για λύση το άκόλουθο πρό-
βλημα:

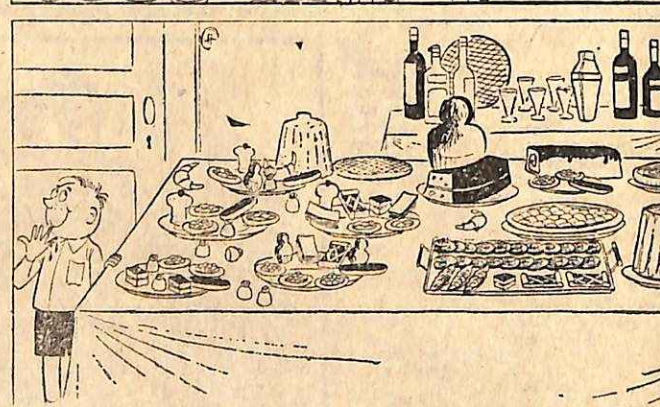
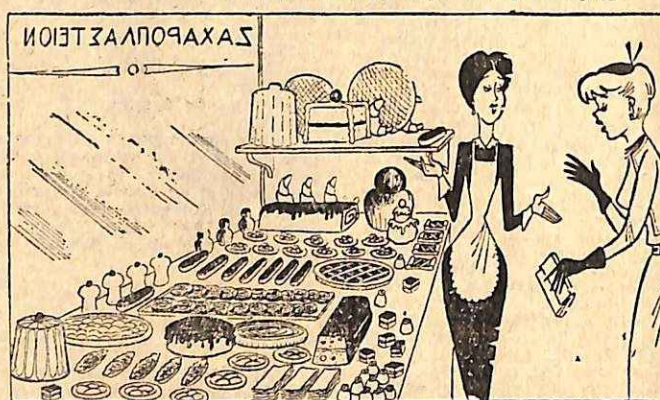
«Υπάρχει ένας διψήφιος άριθμός, ό οποίος πολλαπλα-
σιάζοντας με άλλους, που έπες ή δύο ψηφίων, δίνει για
γινόμενο τριψήφιο άριθμό. που άποτελούνται πάντα
άπό τρία όμοια ψηφία. Το παράδειγμα είναι ότι κάθε φο-
ρά το σύνολο των τριών άριθμών, που άποτελούν το γι-
νόμενο είναι ίσο με τον πολλαπλασιαστή. Βάσει αυ-
τών υποκαίτε να βρείτε ποίος είναι ό πολλαπλασιαστής
άριθμός:

Μόνο ένας μαθητής που ήταν πολύ καλός στα μαθη-
ματικά βρήκε τη λύση. Έσείς θα τη βρείτε άν είσα-
στε στη θέση του:

2) Δύο θρόνους γεμίζουν μία δεξαμενή, ή πρώτη σε
8 ώρες και ή δεύτερη σε 12. Στο κάτω μέρος της δεξα-
μενής ύπάρχει μία τρίτη θύρα, ή οποία την άδειάζει
μέσα σε 24 ώρες. Σε πόσες ώρες θα γεμίσει ή δεξαμενή
άυτή άν άφήσουμε και τις τρεις θύρες άνοιγτές:

3) Το άθροισμα δύο άριθμών είναι 68. Δεδομένου ότι
ό ένας είναι κατά 16 φορές μεγαλύτερος από τον άλλο,
υποκαίτε να βρείτε ποίος είναι ό δύο αυτοί άριθμοί:
Απαντήστε μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα.

Οι άφηρημάδες της κυρίας Μάιρης

Η κυρία Μάιρη θα μάς άπαντήσει και πάλι σήμερα με μιά καινού-
ρια άπορρώμα της. Ποό ήμερών, με την εύκαιρία της έπετεύει των γε-
νέθλων της, διοργάνωσε στο σπίτι ένα πάρτυ, στο οποίο κάλεσε όλες τις
φίλες της. Ξέροντας ποό άγιστον τά γλυκά άγύρασε όσα βρήκε στο
ελαγιστοπλάστη. Φεύγοντας όμως έβλεπε ένα δέμα που περιείχε 23 κομ-
μάτια από διάφορα γλυκίσια. Δεδομένου ότι ή πρώτη εικόνα παρου-
σιάζει την κ. Μάιρη στο ελαγιστοπλάστη υποκαίτε σ' όλα τα γλυκί-
σια, που άγύρασε και ή δεύτερη παρουσιάζει την τραπεζαρία της μετά
το άνοιγμα των δειγμάτων, υποκαίτε να βρείτε ποία είναι τα 23 γλυκί-
σια που έέγασ ή κ. Μάιρη.

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

ΠΙΣΤΕ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ...

ΚΑΠΟΤΕ ό Ναστραδίν πήρε τη γυναίκα
του, τη Φατιμέ και το γιο του τον 'Αγι-
ούμπ και ήγάγε από το χωριό όπου γεννήθη-
καν και οι τρεις τους...

— Καλό δρόμο. Χότζα
έφάνημι!... Ό 'Αλλάχ να
σε βοηθήσει να προκόψεις
στην ξενιτειά... Έτσι θα
βοηθήσει καλύτερα στο
χωριό και τους σωγάρια-
νούς σου, που τόσο σ' ά-
ναπάνει!... του έλεγε κα-
θώς τον ξεπροσέδιδε ό ι-
μάκης του χωριού.

Κι' όλοι οι χωριανοί
μυόναχ που δέν έλάσαν ά-
πο τη λύπη τους...

— Ευχαριστώ. Ιμάκη
μου, για τα καλά σου λό-
για... άποκρίθηκε συγχι-
νυμένος ό Ναστραδίν. Έ-
γες για παρτίδες και

γρήγορα θα μάθετε νέα μου άπ' τα ξένα...
Και δίνοντας με κάλτσες στο γάδο, έ-
βγαλε δρόμο για το 'Ικόνιο σκουπίζοντας
τα δάκρυά του.

Κι' έτσι, ενώ έφεγγε ακόμη ή οκονέμεια
του Χότζα αντίκρουσε τη μεγάλη πολιτεία,
που τους περιέμενε με διάπλους τις πύλες...

— Έδώ, παίδι μου 'Αγιούμπ, θα γορά-
σουμε από καλό φαί, θα γεμίσουν οι τσέ-
πες μας χρυσό φλουρί, κι' έσύ θα μάθεις
νράματα από τους πιο σοφούς μουλάδες
της 'Ανατολής... έλεγε χαρούμενος στο γιο
του ό Ναστραδίν.

Κι' άφοό βοήθησε τη Φατιμέ να κατέβη
άπ' το γάδο, πήρανε με τα πόδια το
δρόμο...

Το πρώτο θράδυ πέρασε με κάμπος
δυσκόλεις άσπου να βρούμε στέγη και να τα-
κτοποιηθούν. Μά άπ' την άλλη μέρα, όλα
πήγαν υπά γορά. Ό Χότζας βρήκε γρήγο-
ρα δουλειά, ό 'Αγιούμπ άνοιξε να πηγαί-
νη σχολείο και ή Φατιμέ πώθηκε ένα σορό
πράγματα στο παζάρι, για να νανέσει...

γορά στενωώθηκε και ταγκινούες...
— 'Ινε 'Αλλάχ Ναστραδίν έφάνημι!...
Έδώ που μάς έφερες είναι σωστός Παρά-
δεισος... φώναξαν έθουσιζόμενοι γυναίκα
και παίδι, ενώ ό Χότζας δέ μπορούσε να
κόψει τη γλώσσα του.

Ένα θράδυ όμως, γυρνώντας άπ' τη
δουλειά του ό Ναστραδίν έλεγε στη Φατιμέ:
— Άγνε, γυναικά... Καλά ήτανε ως έ-
δω... Μάζεψέ τα, λοιπόν, σήμερα κιόλας
γιατί αύριο, πρωί-πρωί, έαυαγυρνάμε στο
χωριό.

Τρελλάθηκε, άντρα μου, ή έγώ δέν
άκούω καλά; ρώτησε έκπληκτη εκείνη. Έσύ
δέν ήσουν που έλεγες πως το 'Ικόνιο είναι
σωστός παράδεισος;... Δέν είναι αλήθεια
πως έδω γέμισαν οι τσέπες μας παρόδες;
— Νουίσεις πως αυτό είναι όλο κι' όλο
στη ζωή!

— Άμ' τί άλλο είναι, έφάνημι;
Κι' ό Χότζας, άφοό άναστένανε βαθεία κι'
έτοιμαστικέ ν' άνέμει το νανούλε του, άπο-
κοιήθηκε.

— Έξερεις τί είν' αυτό που νάσαμε, για να
κερδίσουμε φαί, παρόδες και γράματα; Άν
δέν τώ έέρης, παρά στο πώ έγώ!... Νά θγαί-
νης το πρωί άπ' το σπίτι σου κι' άσπου να
φτάσεις στη δουλειά σου, όλοι να σε έξερου-
νε να σε κολλημίζουν και να σ' έντιμάνε...
Τό θράδυ, όταν πηγαίνεις στον κασενέ, όλοι
να σ' άκούνε κι' όλοι να λογασιάζουν τά
λόγια σου... Έδώ βρισκόμαστε μισό γρόνο
κι' όμως κανείς δέ μάς έξερει και κανείς δέ
μάς δίνει σημασία... Γρήγορα, λοιπόν, να
γυρίσουμε στο χωριό μας, για να γίνουμε
πάλι άνθρωποι...

Κι' έτσι έγινε.

Όταν τους είδαν οι σωγάριακοι έαυρικά
να ελαγυρνούν, δέν ήθελαν να πιστέψουν
στά μάτια τους:

— Έσύ είσαι, υποθέ Ναστραδίν, με τη
γυναίκα σου και το παιδί σου ή κάνουμε λά-
θος;

— Αάθος δέν κάνετε έσείς, μακρινάδες...
Έγώ είμαι, ό Χότζας με τη Φατιμέ και τον
'Αγιούμπ, που κάναμε τό λάθος ν' άφήσου-
με το χωριό και να πάμε στο 'Ικόνιο... ά.
πακρίθηκε, άναστένάζοντας ό Χότζας.

— Άπλάσθ δέν ήτανε καλά εκεί πέρα;
— Και θέλαμε ήτανε καλά!... έλεγε γε-
λώντας ό Ναστραδίν. Ποδό καλύτερα άπ'
το χωριό μας, γίλιες φορές!...

— Έμ' τότε γιατί γυρίσες έφάνημι;
— Έγώ δέν ήθελα, για να πώ όλη την
αλήθεια... Μά μου φάναγε σ' ατά η γυ-
ναίκα μου κι' ό γιος μου και τους έκανα
τό γαπύρι!... Μά τον 'Αλλάχ, θυσιάστηκα
για νάσι τους... έλεγε ό Χότζας άναστένάζον-
τας.

Κι' έδωσε εόθος δύο νερές τσιμπές στη
Φατιμέ και στον 'Αγιούμπ για να μη τόν
εγάζουνε κιόλας ψεύτη!...

Τό χωριό με εικόνες

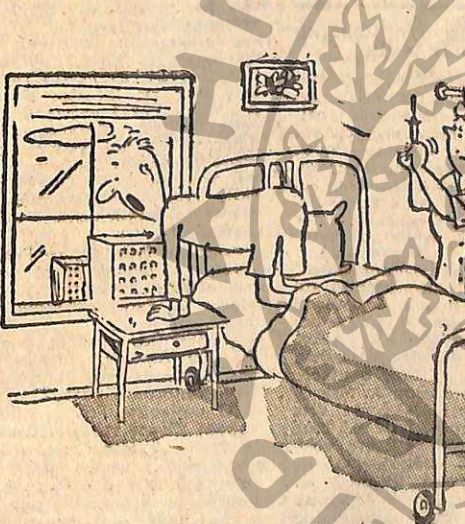
— Δέ μπορώ να καταλάβω τί της βρίσκουν...
Είναι ή χειρότερη μαθήτρια της σχολής!

00

— Οι φύλλοι μάς έκαναν να χορέσουμε όλη τη
νύχτα, και μάς έξοκωσαν τα κομμάτια με τα ξε-
φωνητά τους...
— Κάνουμε ό,τι μπορούμε για να μη πλήττουν
οι πελάτες μας!...

00

— Τι να ντυτάξω κάτω, άδελφή;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

Τ' είναι αυτός ό παχουλός φάκελλος
με τα χρυσά μονογράμματα που μου
φέρνεις, χρυσέ μου, και μου τόν πα-
ραδίσεις με τη συνοδεία του άνόπου
αύτου μείδισματος;

Μπα: Πρόσκλησι να-
μου. Και ποιος ό τυχε-
ρός δούλος του, θεού
που έπέφευξε από το άπο-
νευμένο διάδημα;
'Αι του λόγου σου εί-
σαι. Και τό προσκλητή-
ριο, λοιπόν, είναι για
μένα, λοιπόν, παρ' το
πιο, παρακαλώ. 'Επι-
στοφέτα ως άπαράδε-
κτον.

Τί είπες; Νά τ' άνοι-
ξω πρώτα και να τό
διαβάσω; Για ποίό λό-
γο, χρυσέ μου; Πρώτα
πρώτα έξω τί γρά-
φει. Ό μπαμπάς σου και ή μαμά σου
και ό μπαμπάς της και ή μαμά της, έ-
χουν την τιμή να με παρακαλέσουν
να τιμήσω διά τις παρουσίες μου τους
γίανους του υιού των και της κόρης
των, τελεσσομένους την Κυριακήν
και ώραν 5ην ή 6ην ή 7ην σε κάποιον
ιερόν ναόν. Έτσι δέ λέει; Βλέπεις ό-
τι έξω το κείμενο, χωρίς να τό δια-
βάσω. Και λοιπόν, λάβε τό, διότι δέ
θα τιμήσω διά τις παρουσίες μου την
ώραία τελετή.

Και δεύτερον δέν άμφισβάλω ότι στο
κάτω μέρος του σύνηθους αυτού προσ-
κλητηρίου θα υπάρχει και ή άπαραί-
τητη προσθήκη: «Οίςκα όδός τάς έ-
ριμύς τους». Έτσι; Υπάρχει ή δέν ύ-
πάρχει; Και βέβαια, υπάρχει. Μπορεί
να λείπει; Έδώ καθόλου, κύριε, και
κάνον σε τό όδρο που θα στείλεις. Διό-
τι περί αυτού και μόνον πρόκειται,
χρυσέ μου, άπό πού κι' άπό πού με
θυμήθηκες να μου στείλεις προσκλη-
τήριο για τό νόμο σου; Τί είμαι;
Συννεμία σου ή στενός σου φίλος;
Τίποτε άπ' όλ' αυτά, όδός σοι ό θε-
ός. 'Αλλά κάποτε συνέβη να συνα-
σθώ μία τυπική έκ περιστάσεως γνω-
ριμία, μία σύστασι άς πούμε καλύτερα,
και τίποτα περισσότερο. Άπλως σου
έδωσα ή μάλλον πήρεε τό δικαίωμα
να με χοιρέτας ό, έξαγνή της κα-
πέλλου όταν με βλέπεις άπό το μη-
νός ή του δώμου και τίποτα περισσό-
τερο. Άπλως, λοιπόν, μία καλύτερα
και αυτή έξ άποστάσεως ύφισταται με-
ταξύ μας. Κι' έρχομαι σήμερα να μου
φέρεις αυτό τό χρυσότυπωμένο χαρτί,
για να μου πης ότι έπες και άπό κά-
νη τιμή ή παρουσία μου και τό σπiti
σου είναι στην όδο πως τη λένε, ά-
ρθμος δέν έξω προς και να σπεύσω
να στείλω τό σερβιτίο, ή το άνθοδο-
χείο, ή τό πορτάκι, ή τη σαμπανιέρα,
ή τό μπιμπέλι ή ό,τι άλλο παρισού-
μαι, μία που θα παρτώ. Κι' έδώ που
τό λέμε, αυτό περιμένεις κι' άν παρα-
στώ ή δέν παρτώ, πολύ που σε νοιά-
ζει. Και βήκες, λοιπόν, στην πιάτσα
και πήρες μπάλα σπιτία, νάφεια και
κατασπύματα, συννεμία και φίλους,
γνωστούς, μινυνστούς και ήμινών-
στους... όπως ένω — και μοιάζει
προσκλητήριο, τά όποια μεταφράζον-
ται σε μία λέξη: «Στείλει!»

Διότι νομίζεις και τό λόγου σου ό-
τι επειδή άποφασίσεις να βάλης τη θη-
λεία στο λαιμό, είναι όλος ό κόσμος
υποχρεωμένος να σου στείλει τά λε-
γόμενα όδρα και να στήσης τό νοικο-
κυριό σου με ξένα έξοδα!

Α, όχι χρυσέ μου, 'Από μένα τέτοιο
πράγμα να μην περιμένεις. Έμένα βνά-
λε με άπό τό παγκύδι. Διότι ένω, για
να έέρης, άπό τις διακόσιες ή τετρα-
κόσιες προσκλησεις γνύου που έχω λά-
βει μέχρι σήμερα, μόνο σε μία έχω άν-
ταποκρίθ. Μία προσκλησι που δέν είχε
ούτε όδός οίκας, ούτε άριθμό. 'Επρόκει-
το περί άξιόπρεπών άνδρών, που σου
έδειξαν μ' αυτή τη διακριτική παρά-
λειψη ότι θέλουν να σε βάλουν στα
έξοδα, αλλά μόνο να τους κάνουν την
ευχαριστίαν να παραστής κατά τη μο-
ραία ιεροτελεστία. Όσο για τις έ-
λέες, σε πληροφορώ ότι ούτε τις δια-
βάσω. Μόλις δώ τό 'οίςκα, όδός κλπ.,
τις σκίζω και τις πετάω στον κάλαθο
των άχρηστών.

Όσο για τη δική σου, επειδή την έ-
φερες ισόκλειω δέν της κάνω την τιμή
να την πετάω. Σου την επιστρέ-
φω άδίκη, να τη δώσεις σε κανένα άλ-
λο κορόιδο, να πιάσει τόπο. Άειντε πύ-
νανε και να ζήσετε και με υγεία και
ετυχία τό νέον έτος. Έυτυχία!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

#δελίς Της γυναίκας

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το θραυνό φόρεμα μας απασχολεί πάντα, γιατί δεν πρέπει, θέλουμε, να λείπει από τη γυναίκα γκαριταρίσματα. Έτσι θα είμαστε κάθε στιγμή έτοιμες ν' αντιμετωπίσουμε τη μία ή την άλλη προσκλησι, που θα μας παρουσιάσει κατά την περίοδο του χειμώνα.

Αλλά ποιά γυναίκα παραδέχεται να εμφανίζεται διαρκώς με το ίδιο φόρεμα;

Γι' αυτό παρακολουθεί μ' ευχαρίστηση κάθε νέα εμπνεύση της μόδας, που θα της δώσει την εκκαιρία να κάνει κάτι καινούριο. Το πετυχαίνει πολλές φορές από μ' ένα τίποτα, με μία μικρή μεταβολή.

Ένα από τα πιο πρωτότυπα αγένεια της μόδας είναι το έξι: Το θραυνό φόρεμα παρουσιάζει το κάτω μέρος της φούσσας με περιωρισμένο φάρδος, αντίθετα με αυτό που βλέπουμε συνήθως.

Μία τέτοια τουαλέτα, που μπορεί να γίνει από το ένα ή το άλλο μεταξωτό ύφασμα ή και από θελούδο, εμφανίζει το κορμάκι της εφαρμοστού στο σώμα, μ' ένα αρκετά μεγάλο ντεκολτέ, στρογγυλό ή δαδί και με τα μπράτσα γυμνά.

Η φούστα σχηματίζει ένα κλώσ σε μέτρο φάρδος, αλλά στα δέκα εκατοστά από το τέλος της, σχηματίζει σε αποστάσεις θραυτές πένες, που σπενεύουν προς τα κάτω πραγματοποιώντας έτσι την σκεπάζουσα γραμμή, που αναφέραμε πιο πάνω.

Μία στενή φούστα από το ίδιο ύφασμα, στο σημείο που αρχίζουν οι πένες, περιβάλλει τη φούστα και δίνει μπροστά ένα φλόγκο. Μία φαρδύτερη κάπως φούσα περιβάλλει τη μέση και δίνει κι' αυτή πολύ μπροστά ένα δεύτερο φλόγκο.

Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ

Σ' ένα άλλο μοντέλο εφαρμόζει η μόδα την εντελώς εβαζέ γραμμή.

Το μεγάλο ή πιο μικρό ντεκολτέ του κορμάκι δίνει στο φόρεμα τη μορφή τουαλέτας ή λιγότερο τουαλέτας.

Η φούστα σχηματίζει το έβαζέ, που επιζητεί η τουαλέτα, με τέσσερα πανώ ενωμένα ως τα μέσα περίπου του μέρους της φούσσας και εφαρμοστού στους γοφούς. Από τα μέσα όμως και κάτω, εκδηλώνεται πάλι πανώ, προστίθενται ταινίες, που, σχηματίζουν πιέτες, δίδοντας στη φούστα αρκετό φάρδος. Μία ζώνη γύρω στη μέση, δίνει στο πάνω, α. φέροντας τα άκρα της να κρέμονται αρκετά.

Αριστέρα: Τουαλέττα με πιέτες στη φούστα ανάμεσα από τα πανώ, που τη γαρνιζουν. Μεσο: Αμπιγιέ φούστα με ζώνη κορσέ. Δεξιά: Αμπιγιέ τουαλέτα με το ίδιο ρυθμό γαρνιρίσμα των δύο φλόγκων.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΥΣΤΕΣ

Είναι πολύ της μόδας φέτος ο συνδυασμός φούσσας και μπλούζας σ' ένα αμπιγιέ σύνολο.

Το θελούδο, ο ταφάς και το θαυό σπέντ είναι πολύ κατάλληλα υφάσματα για ν' αποτελέσουν την αμπιγιέ φούστα, που θα φορεθώ με τη μία ή την άλλη λουσατή μπλούζα.

Η αμπιγιέ φούστα θα έχει την έβαζέ γραμμή σχηματίζοντας άφρονες σούρες ή ελεύθερες πένες γύρω από τη μέση. Αυτές δίδουν προς τα κάτω το απαιτούμενο φάρδος.

Ένα διμορφο σκέτο, είναι να τοποθετήσουμε μπροστά δυο θαυείες πένες, που το τελειώμα τους να κατεβαίνει αρκετά χαμηλά, σχηματίζοντας κάτω από τη μέση ένα σπαρτάρι.

Μία ζώνη από το ίδιο ύφασμα αρκετά φαρδιά, ώστε να σχηματίζει ελαφρό κορσέ δίνει στο πάνω ένα φλόγκο.

Αλλά, αν δούμε και τί μπλούζες μπορείτε να φορέσετε με τη λουσατή αυτή φούστα.

Οι διατεταγμένες μπλούζες με μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό είναι, ένας άραιοτατος συνδυασμός.

Μπορούν να έχουν κοινά μανίκια ή τρουάκλα ή και να μην έχουν διόλου μανίκια.

Είναι επίσης άραιοι οι μπλούζες από λεπτό κρέπ, που γίνονται όλες πλασθεωτές και ντεκολτέ. Γι' αυτά τα σύνολα μπορείτε να επιδιώκετε την όμοια, γραμμή, αλλά και συνδυασμούς δυο γραμμάτων ή δυο απογνώσεων ενός και του αυτού γράματος.

ΤΟ ΟΤΤΟΜΑΝ

Αλλο ένα ύφασμα που είναι πολύ της μόδας, είναι το όττομαν. Κάπως διαφορετικό απ' αυτό που έχουμε σε παλιότερες εποχές, παρουσιάζεται σε πολύ ζωηρά χρώματα όπως το γυμνικό μπλέ, το πράσινο, το θερμινιόν και άλλα, θα το χρησιμοποιούμε ιδίως για απογευματινές τουαλέττες, κάπως λουσατές.

Το όττομαν, καθώς έχουμε, σχηματίζει λεπτές ραβδώσεις στην ύφανσή του και αυτό συντελεί στο να είναι ένα ύφασμα, που προσδίδει κομψότητα στη γυναίκα σιλουέτα, όπως κάθε τί ριγού.

Το όττομαν θα το δούμε να χρησιμοποιείται για τουαλέτες ιδίως εθύγραμμες.

Μία πολύ κομψή και είναι αυτή που σχηματίζει ένα κορσέ με μεγάλο στρογγυλό ντεκολτέ και με κοινά μανίκια σε κλίση κίμων.

Το ελαφρό φάρδος του κορσάκι περιορίζεται στη μέση, με πένες, που φτάνουν ως κάτω από το στήθος. Η φούστα αποτελείται από τέσσερα φύλλα με πάριμο στην ένωση τους προς τα επάνω, ώστε η γραμμή της φούσσας να είναι εφαρμοσμένη στους γοφούς και να συνεχίζεται εθύγραμμη προς τα κάτω. Μία μάλλον φαρδιά ζώνη από το ίδιο ύφασμα στο διαγώνιο του υφάσματος, δίνει μπροστά με τα άκρα της κρεμαστά ελεύθερα.

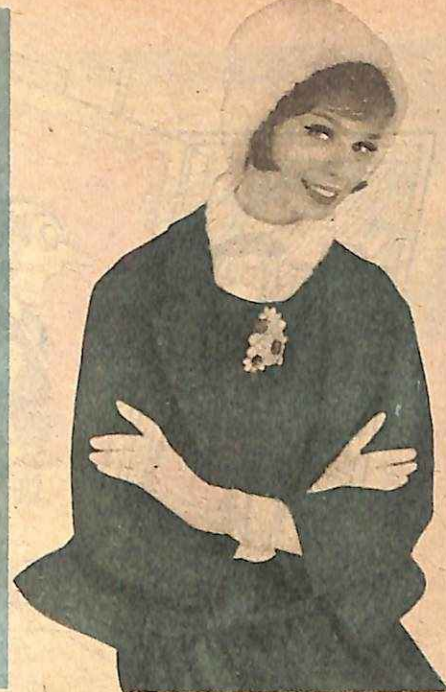
ΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Κάθε τύπος ντε-πιές εξακολουθεί πάντα να είναι ο ευνοούμενος της μόδας: Φορετές και θέσες, α. λούκλα φορέματα και πι-μανιό ή φορέματα και κανονικά μακριά επανωφόρια. Το καθένα έχει τη γάρ του και την κατάλληλη ώρα, που θα φορεθώ.

Η φούστα και η θέσα, όταν ο καιρός δεν επιβάλλει το επανωφόρι, είναι ασφαλώς το κατάλληλο. Τερο ένδυμα για την προκή εξέδο.

Αλλοτε η μπλούζα ή το πουλόβερ θα συμπληρώσουν, ουσικά, το πρώτο ντε-πιές. Τα λαινά, που χρησιμοποιούνται περισσότερο γι' αυτό τον τύπο των ντε-πιές, είναι τα μελανιά, τουλί, πι-καρρά, καιριγιέ κ.ά.

Για την απογευματινή εξέδο τα ντε-πιές στον τύπο φορέματος και πι-μανιό ή κανονικό επανωφοιοί θα φορεθούν ιδιαίτερος φέτος. Χρησιμοποιούνται και μελανιά και μονόχρωμα λαινά. Τα μελανιά για σύνολα σπορτίφ και τα μονόχρωμα για πιο λουσατά σύνολα.

Αριστέρα: Ντε - πιές από ριγυτό λαινά. Μεσο: Πλεκτό σκουφάκι και ομοιόμορφο "τούρντ-κού". Δεξιά: Σπορτίφ επανωφόρι με πλεκτό γιακά.

ποίηση των πλεχτών. Είναι τα πλενά μπανέ, που συνοδεύονται και με όμοια "τούρντ-κού", δηλαδή στενές εσάρπες, που περιβάλλουν το λαιμό.

Τα μπανέ πλέκονται κι' αυτά σε πλέξι λάστιγο και φοριούνται πολύ γαστά στο κεφάλι. μ' ένα πλούσιο γούρμα τριγύρω.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΠΟΡΤΙΦ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Όπως οι μεγάλοι, έχουν και τα παιδιά τη σπορτίφ εμφάνισή τους. Και αυτό όχι μόνο για να επιδιώκονται από κατάρχη για την ηλικία τους σπόρ, αλλά και για τις εκδρομές τους με αυτοκίνητο, για ένα περίπλοκο εξοχικό κλπ.

Για όλες αυτές τις περιπτώσεις τα κομμάτια έχουν εφαρμοσμένη το μακρύ πανωτόνι, που το θέλει μάλλον στενό ή μόδα. Γίνεται από μάλλινο φανταζί ή μο, γούρμα ύφασμα. Όταν πρόκειται για ροχαίλι, τα κορρά και τα σκουφάκια παίζουν τον πρωτεύοντα ρόλο.

Τα διάφορα πουλόβερ συμπληρώνουν το παινετόνι σε ζωηρές μονόχρωμες αποχρώσεις, αν το παινετόνι είναι φανταζί, ή σε διάφορους συνδυασμούς χρωμάτων, αν προορίζονται για να φορεθούν με μο-νόχρωμο παινετόνι.

Το σύνολο της εμφάνισής της μικρούλας το συμπληρώνει μία θέσα από ανοιχτόχρωμο λαινά με μακρύ πέλ. Το σχήμα της είναι άνω με μακριά μανίκια χαμηλά κολλημένα στους ώμους και με κουκούλα, που μπορεί να έχει φοδραρισμένη με το ύφασμα του παινετόνι. Μερικές παιδικές θέσες γίνονται πολλές φορές και δαδωμένες ή σε χρώμα L θούρα.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τ' άγορίστικα επανωφόρια έχουν μία πιο κλασική γραμμή, σκουφάκι και μακρύ ανοιχτόχρωμο λαιμό. Οι παινές ραφές μένουν λίγο ανοιχτές προς τα κάτω και τα μανίκια συμπληρώνονται με μία πλάτη και κουμπι. Έχουν τσέπες κοφτές οριζόντιες, ψηλά τοποθετημένες και συμπληρώνονται με καπάκια.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

Γι' αυτά διαλέγουμε επανωφορία καμωμένα από λαινά κορρά ή σκουφάκια, αλλά ανοιχτόχρωμα στο όλο τους με ζωηρά τα σχέδια.

Προτιμούμε την κομψή ροχαίλι, αλλά έχουν το κομψόμα εθύγραμμο, με κλείσιμο ως τη ρίζα του λαιμού και κατεβατό στρογγυλό γιακάδακι. Οι τσέπες θα είναι κοφτές διαγώνιες.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΦΟΥΣΤΙΤΕΣΣ

Η γκαριταρίσμα των παιδιών πρέπει να περιλαβάνει και μερικές φουστίτες για να φοριούνται με τη μία ή την άλλη μπλούζα ή με πουλόβερ. Για την κατασκευή τους προτιμούμε τα φανταζί λαινά: σκουφάκια, καιριγιέ, νταμι ή κορσέτες. Οι πιέτες παίζουν εδώ μεγάλο ρόλο, κορσέτες, πλάγια, στές ή σε συνδυασμό των δύο.

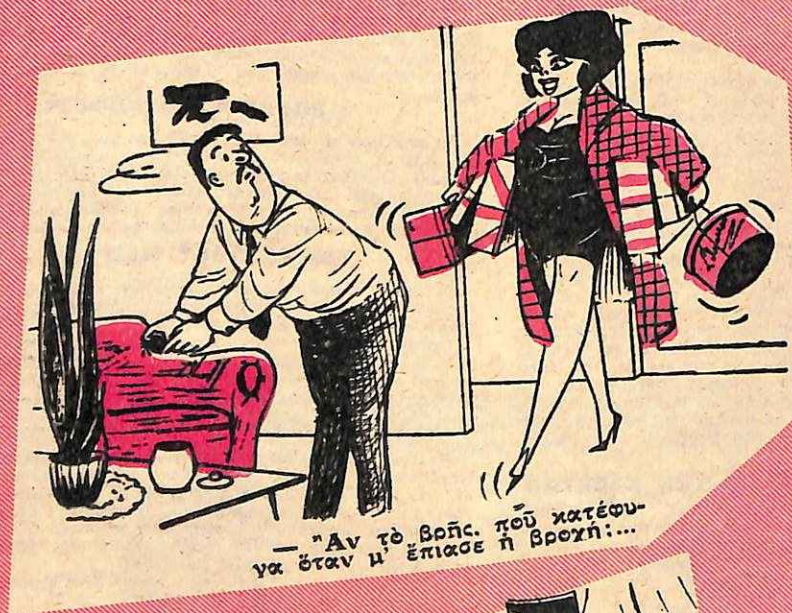
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Άγορίστικο επανωφόρι με σταυρωτό κομψόμα. 2) Παινετόνι καιριγιέ και άνω θέσα για κοπελίτσα. 3) Επανωφόρι από καρρεδάτο λαινά για μικρούλα. 4) Κοριτσίστικη φουστίτα από σκουφάκι λαινά.

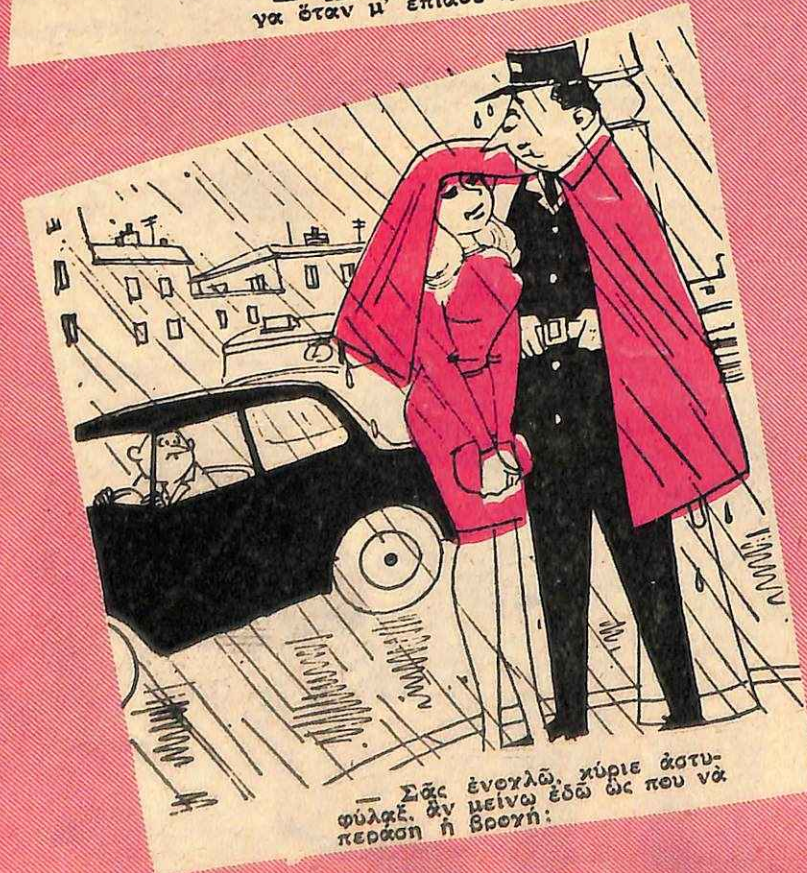

— Δέ φαντάζεσαι, γουσέ μου, πόσο βρέχει έξω!

— "Αν τὸ βροχὲ πὺ κατέφυγα ὅταν μ' ἐπίασε ἡ βροχὴ!...

— Σὰς ἐνοχλῶ, κύριε ἀστυφύλαξ, ἀν μείνω ἐδῶ ὡς πὺ νὰ περάσω ἡ βροχὴ!

— Θαυμάζω τὸ κουράνιο σας νὰ βγῆτε νὰ ἐπισκεψῆτε με τέτοιο παλιόκαιρο!...

Στὴ Βροχὴ

— Γιατί στὰ λέω ὅλα αὐτά;... Μά, ἀπλούστατα, εἶμαι χωρὶς ὀμπρέλλα, κι' ἐπειδὴ βρέχει, κατέφυγα σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο!...

Ἡ γυναῖκα μετὰ 2 ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κάσσον παίρνει καὶ δεύτερο γράμμα ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγείς, ποὺ τοῦ υποδεικνύουν τὴν αἰσὶν τὰ λεφτὰ σ' ἕνα ψωμιόμοιο σπιτικό πετρελαίων. Γιά νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτα οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦνε, ἀποφασίζει νὰ μὴν ἀποσύρῃ τίς καταθέσεις του ἀπὸ τὴν Τράπεζα, ἀλλὰ νὰ πληρώσῃ προσωρινὰ τὰ λῦτρα μὲ λεφτὰ τῆς ἐταιρείας. Τὸ βρῖσκονταὶ στὴν κάσση του. Καταστρώνει ἐπίσης ἕνα σχέδιο, γιὰ νὰ πιάσῃ τοὺς κακοποιούς, ὅταν θὰ πᾶνε νὰ πάρουν τὰ λῦτρα, καὶ ν' ἀπελευθερώσῃ τὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ ἀποτυγχάνει, κι' οἱ κακοποιοὶ τοῦ παίρνουν τὶς 50.000 δολάρια, τὸν κτυποῦν στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀφίνουν ἀναισθητό, χωρὶς νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Σάννον. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθημά του, ἡ Σίρλεϋ τὸν συμβουλεύει νὰ δρᾷ πετυχημένα, γιὰτί θὰ κατηγορηθῇ ὡς καταχράσθηκε τὰ λεφτὰ τῆς ἐταιρείας. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπιμένει νὰ εἰσποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἐπὶ τὸν γοῦφον ἀπὸ κάποιον ποὺ εἶχε ἀκούσει πιστολίες ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Κάσσον κι' ἡ Σίρλεϋ τοὺς διηγούνται ὅ,τι συνέβη, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν τοὺς πιστεύουν. Κι' ὁ Ρόζενκρανς ἔπειτ' ὅταν Κάσσον ὅτι ἔκαναν προηγουμένως μιὰ ἐρευνα στὸ 5 αὐτοεῖμα του.

— Ἀπ' τὸ διαμέρισμά μου; — Ἀκριβῶς. Πήγαμε στὸ σπιτί σας, μερικὰ λεπτά ἀφοῦ ἐξεγλυστρήσατε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μας, σ' ἐκεῖνο τὸ μαγαζί! Ὁ νόμος μᾶς ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ μπουέμε διὰ τῆς βίας, στὴν ἀνάγκη. Κι' αὐτὸ κάναμε... Ἀνακαλύψαμε λοιπὸν ἐκεῖ μέσα πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα! Ὁ Κάσσον δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι νὰ μάθῃ τί εἶχαν ἀνακαλύψει στὸ σπιτί του. Ἐκρίνε πῶς, ἀντὶ τὰ περνᾶνε τὸν καιρὸ τους, προσπαθώντας ν' ἀποδείξουν, ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὴ Σάννον, θάκαναν καλύτερα νὰ ψάξουν νὰ τὴ βροῦνε. Τὸς τὸ εἶπε μάλιστα. — Τί ἄλλο ἔχετε νὰ μᾶς διηγηθῆτε αὐτὴ τὴ φορά; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Ρόζενκρανς. Τί κάνετε ἐδῶ; Ὁ Κάσσον δὲν πρόλαβε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, γιὰτί, ἀντὶ γι' αὐτόν, ἀπάντησε ἡ Σίρλεϋ: — Σήμερα τὸ πρωὶ τηλεφώνησα στὸ Τζέιμ νάρθ ἀμέσως στὸ σπιτί, γιὰτί εἶχε ὁτᾶσι ἕνα ἐπείγον γράμμα, ποὺ ἤξερα πῶς ἦταν σπουδαῖο. — Πῶς τὸ ξέρατε; — Τὸ εἶχα ἀνοίξει. — Ἀνοίγετε τὴν ἀλληλογραφία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν γνωρίζετε μόλις γι' αὐτό; — Ναι. — Ἡ Σίρλεϋ κατὰλαβε ξαφνικά τὸ ὑπονοούμενο τοῦ ἐπιθεωρητῆ καὶ φώναξε: — Πηγαίνετε στὸ διάβολο ὅλοι σας! Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ τίποτ' ἄλλο, προτοῦ συμβουλευθῶ τὸ δικηγόρο μου! — Γιατί βρίσκετε πῶς χρειάζεσθε δικηγόρο; — Ὅχι, δὲν τὸν χρειάζεται καθόλου, ἐπειδὴ ὁ Κάσσον. Εἶναι ταραγμένῃ, δὲν ξέρει τί λέει. — Ἦσως χρειαστῶ ἐγὼ δικηγόρο. Ὅχι αὐτὴ... Δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν ἱστορία τῶν χρημάτων! Ὁ Ρόζενκρανς καθῆσε καβαλλικευτὰ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ παρατήρησε: — Νὰ γιὰτί μ' ἀρέσει ἡ δου-

λειά μου! Δὲν πληρώνεται πολὺ καλά, ἀλλ' εἶναι ἐνδιαφέρουσα. Γιά ποιά χρήματα μιλάτε, κύριε Κάσσον;

— Γιά τὶς 50 χιλιάδες δολάρια, ποὺ πήρα ἀπὸ τὴν κάσση τῆς ἐταιρείας.

— Θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι ἔχετε ἔλλειμμα 50 χιλιάδων δολαρίων στὸ ταμεῖο σας;

— Μάλιστα.

— Καὶ πότε πήρατε αὐτὰ τὰ λεφτά;

— Δὲν τὰ πήρα. Τὰ δανείστηκα μάλλον.

— Ἔστω. Ἀς μὴν παίξουμε μὲ τὶς λέξεις! Πότε δανείστηκατε αὐτὲς τὶς 50 χιλιάδες;

— Ἀπόψε. Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά.

— Εἰσάστε βέβαιος;

— Ἀπολύτως βέβαιος. Πῆρα τὰ λεφτὰ τῆς ἐταιρείας μόνο καὶ μόνο γιὰτί φοβήθηκα νὰ πάω σήμερα στὴν Τράπεζα. Ἦξερα πῶς οἱ κακοῦργοι, ποὺ ἀπαγάγαν τὴ Σάννον, παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις μου. Στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ζητοῦσαν λῦτρα, μὲ προειδοποιούσαν πῶς θὰ σκοτώνανε τὴ γυναῖκα μου ἂν ἀπειθούνα ὅσον στὴν ἀστυνομία. Φοβόμουν λοιπὸν μήπως σ' ἐπιδέχοντο οἱ ἀνθρώποι σας...

Ὁ Ρόζενκρανς κι' ὁ Οὐίλλιαμ ἀνταλλάξαν μιὰ γοήγηση ματιᾶ.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον! εἶπε ὁ δεύτερος. Ἐξακολουθήσατε, κύριε Κάσσον. Πότε πήρατε τὸ γράμμα γιὰ τὰ λῦτρα;

— Σήμερα τὸ πρωὶ. Δηλαδή, γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος, δὲ μοῦ ζητοῦσαν μ' αὐτὸ τὰ λῦτρα. Μοῦ ἀναγγέλλανε μοναχὰ πῶς εἶχαν πάντα στὰ χεῖρά τους τὴ Σάννον, ζωντανή, καὶ πῶς θὰ ξανασηκουνοῦσαν μαζί μου. Μὲ ἀπειλοῦσαν ὅπως πῶς, ἂν εἴδεινα στὴν ἀστυνομία τὸ γράμμα ἢ τὴ φωτογραφία, θὰ τὴ σκοτώνανε.

— Τὴ φωτογραφία;... ρώτησε ὁ Ρόζενκρανς, ἀκόμα πρὶν σαστισμένος.

Ὁ Κάσσον ἔδωσε λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις. Μίλησε γιὰ τὴν πρώτη φωτογραφία, ἔπειτα γιὰ τὴ δεύτερη, γιὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ δόσανε οἱ ἀπαγωγεῖς γιὰ τὰ λῦτρα...

— Κι' εἶχαν ὑπογραφή, αὐτὰ τὰ γράμματα; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Ναι. Τὸ δεύτερο ἔγραφε ἀπὸ κάτω: «Οἱ Αἰγυπτιακοὶ Δράκοντες».

Ἄ, ναι! Εἶναι τὸ ὄνομα ποὺ ἰσχυρίζεσθε πῶς διαβάσατε πάνω στὶς μαύρες πέτρινες μπλούζες τῶν νεαρῶν, ποὺ κακοποίησαν τὴ γυναῖκα σας πρὶν τὴν ἀπαγάγουν.

— Ἀκριβῶς.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον! παρατήρησε ὁ Ρόζενκρανς. Πέντε χιλιάδες ἀστυνομικοὶ πρέπει, αὐτὴ τὴ στιγμή, ν' ἀναζητοῦνε τὴν κυρία Κάσσον καὶ τρεῖς νεαροὺς ποὺ μᾶς περιγράφετε τόσο λεπτομερῶς. Ἐξ ἀλλαγῆτε τόσο λεπτομερῶς, μου ἐπιδέχοντο τὸ διαμέρισμά σας, αὐτοὶ οἱ περίφημοι «δράκοντες» δὲν ἀρκούνταν πιά στὸ νὰ κρατᾶνε φυλακισμένη τὴν τρυφερὴ λεία τους, νὰ κυκλοφοροῦνε μ' ὅλη τους τὴν ἰσχύϊα στὴν πόλιν καὶ νὰ ταχυδρομοῦνε γράμματα! Ἀλλ' ἀνέβαινον μ' ὅλο τους τὸ θάρρος τὴ σκάλα

ὑπηρεσίας τοῦ σπιτιοῦ σας κι' ἀφῆνον ἐκεῖ αὐτοπροσώπως ἕνα μῆνυμα γιὰ λῦτρα, ποὺ δὲ θὰ τὸ ἀνακαλύπτατε ποτὲ ἂν δὲν τύχαινε ἡ καπέλλα ἀπὸ δῶ νὰ προτιμᾷ τὸν καφέ τῆς μὲ γάλα.

Μ' αὐτὴ τὴν περιγραφή του, τὸ ἐπιθεωρητὴ φαινόταν γελοῖο καὶ ἀπίθανο. Κι' ὅμως ἔτσι ἀκριβῶς εἶχαν συμβῆ τὰ πράγματα.

— Ἀφοῦ λοιπὸν λάβατε αὐτὸ τὸ μῆνυμα, συνέχισε ὁ ἐπιθεωρητής, ἀντὶ νὰ πάρετε στὸ τηλέφωνο τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ζητήσετε βοήθεια, περᾶσατε τὴν ὥρα σας στὸ διαμέρισμά σας μὲ τὴ μὴς Γκρέϋ ὡς τὶς 8 καὶ 25'. Τί κάνατε, ὡς τότε;

— Λούστηκα καὶ πήρα ἕνα μπάνιο, ἐξήγησε ἡ Σίρλεϋ. Ἐπλυνα καὶ μερικὰ ρούχα.

— Βέβαια, ἔχει τὰ ἀπλῆτά της ἡ οἰκογένειά! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Ρόζενκρανς.

Ὁ Κάσσον σηκώθηκε ὀρθιος.

— Διαμαρτύρομαι γι' αὐτοὺς τοὺς ἀποτυπῶς ὑπαινιγμούς σας! φώναξε.

— Μήπως θέλετε νὰ μὲ κάνετε τώρα νὰ πιστέψω πῶς δὲν ὑπῆρξατε ποτὲ... τρυφερὸς φίλος τῆς μὴς Γκρέϋ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής, ἀτάραχος.

Ὁ Κάσσον θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ πάλιν, ἀλλὰ εἶπε ὅμως γνώμη κι' ἀπάντησε:

— Ἀκούστε! Δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε... Ὅ,τι συνέβη ἡ δὲ συνέβη ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὴ Σίρλεϋ, δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴ Σάννον. Δὲν ἔβγαλα ἀπ' τὸ μυαλό μου τίς φωτογραφίες, αὐτὲς τὸ γράμμα ποὺ ζητοῦσε τὰ λῦτρα! Κι' ὅπως ἔκανα καὶ στὸ τροχόσπιτο, θέλησα καὶ πάλιν νὰ ἐνεργήσω ὅπως ἔκρινα συμφερότερο γιὰ τὴ γυναῖκα μου... Πρέπει νὰ μὲ

πιστέψετε, κύριε ἐπιθεωρητά! Γιατί ἀρεῖσθε νὰ μ' ἀκούσετε;

— Μὰ τί ἄλλο κάνω παρὰ νὰ σᾶς ἀκούω; εἶπε ὁ Ρόζενκρανς.

Σηκώθηκε καὶ ρώτησε τὸ Γιάνσεϋ:

— Μπορεῖτε νὰ πάτε νὰ φέρετε τὴν κασετίνα ποὺ βρήκαμε στὸ σπιτί τοῦ κ. Κάσσον;

Ὁ Γιάνσεϋ βγήκε καὶ ξαναγύρισε σὲ μερικὲς στιγμὲς μὲ τὴν κασετίνα. Ὁ Ρόζενκρανς τὴν ἔδειξε στὸν Κάσσον καὶ τὸν ρώτησε ἂν τὴν εἶχε ξαναδῇ.

— Βέβαια, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶναι δική μου.

— Πραγματικά, συμφώνησε ὁ ἐπιθεωρητής κομνώντας τὸ κεφάλι του.

Ἀνοίξε τὴ μετἀλλιν κασετίνα κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ φοκέλλο ποὺ εἶχε ἐμπιστευθῇ ἡ Σάννον στὸν Κάσσον. Ὑποκρίθηκε νὰ ἀπαριβθῇ τὰ χαρτιά ποὺ ὑπῆρχαν σ' αὐτόν, ἀφινώντας τὰ συγχρόνως ἕνα - ἕνα πᾶνω στὸ τραπέζι:

— Πιστοποιητικὸ γάμου... Ἐκαθάρισι τραπεζητικῶ λογαριασμοῦ τῆς Σάννον Γκρέϋ... Κάρτα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως... Συμβόλαιο ἀσφαλείας ζωῆς τῆς Σάννον γιὰ ποσὸν 1.500 δολαρίων, πληρωτέον στὴν ἀδελφὴ τῆς Σίρλεϋ Γκρέϋ...

Πρὶν ἀφίσῃ αὐτὸ τὸ χαρτί κοντὰ σ' ἄλλα, ὁ Ρόζενκρανς τὸ κράτησε πολλὴ ὥρα στὸ χεῖρ του, λέγοντας συγχρόνως:

— Λίγα τὰ λεφτὰ γιὰ μιὰ τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα... Δὲ βρίσκετε καὶ σέι, Κάσσον; Εὐτυχῶς, ὑπάρχει ἔδῶ κι' ἄλλο ἕνα ἀσφαλιστήριο συμβόλαιο. Αὐτὸ ἀσφαλίζει τὴν κ. Σάννον Κάσσον γιὰ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς συμβῇ στὸ ταξεῖδι της καὶ γιὰ ποσὸν 50 χιλιάδων δολαρίων. Σὲ περίπτωση θανάτου τῆς, δικαιούται νὰ πῶρῃ τὴν ἀσφάλεια ὁ σύζυγός της Τζέιμς Κάσσον. Τὸ συμβόλαιο αὐτὸ ἔχει συνταχθῇ πρὸ δύο ἐβδομαδῶν καὶ ἰσχύει γιὰ 30 μέρες.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ ἐπιθεωρητής, μιὰ σιωπὴ νευρικὴ εἶχε ἀπλωθῇ στὸ δωμάτιο.

— Αὐτὸ μᾶς φτάνει, Κάσσον, συνέχισε ὁ Ρόζενκρανς. Νὰ ἐπιτέλους

Μικρὴ ἱστορία

Πολὺ κακὸ γιὰ τὸ τίποτα!...

ΧΑΛΑΣΜΟΣ κόσμου στὴν πολυκατοικία. Ὅλοι οἱ ἐνοικοὶ βροῖσκονταὶ ἐπὶ ποδὸς πολέμου καὶ μόνῃ ἐλπίδα μένει γιὰ νὰ μὴ σκοτωθοῦν μετὰ τὸν πόλεμο, ἡ ἀμεση ἐπέμβασις τῆς ἀστυνομίας. Οἱ περισσότεροὶ τάχουν μὲ τὸ διαχειριστὴ, ἐκεῖνος τὰ χειρὶ μὲ τὸ θυρώρο, ἡ ἀφεντιά του λέει πῶς φταίει ἡ γυναῖκα τοῦ κι' ἐκεῖνη εἶναι νίνεϊ ἀφαντῇ.

Κι' αἰτία εἶναι τὸ καλοριφέρ, ποὺ δὲ λειτουργοῦν ἀπὸ χτες τὸ ἀπόγευμα μέχρι σήμερα τὸ πρωὶ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τρυποῦρίζουν οἱ δυστυχεῖς ἐνοικοὶ ἀπὸ τὸ κοῦβο.

Ὁ διαχειριστὴς προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ:

— Φταίει ὁ θυρώρος ποὺ ἔχασα νὰ τὸ ἀνάψω...

— Ἐγὼ δὲν τὸ ἔχασα διόλου!... ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Μὰ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ πάω στὸ γιατρό, ἔδωσα τὸ κλειδί στὴ γυναῖκα μου γιὰ νὰ τὸ ἀνάψω. Κι' ἐκεῖνη τὸ ἔχασε...

— Δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, ἀντρά μου. Ἐγὼ ἔχασα τὸ κλειδί ἡ εἴς ἐξαχστῆς ἀπὸ τὴν ταβέρνα κι' ἄφισες τὸν κόσμο νὰ παύσῃ; ἀπαντᾷ ἐκεῖνη.

— Βρὲ ψεύτη, δὲ ἀπολύσω ἀμέσως! βαρίζει τὴς φωνῆς ὁ διαχειριστὴς.

— Ἐνῶ τὸ ἔχασα, κύριε μου ἡ εἴς ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὸ ἀνάψω γιὰ νὰ κάνωμὲ οἰκονομία στὸ πετρέλαιο! λέει τότε ἀναγκαστικὸς ὁ θυρώρος.

Ὅποτε ὅλοι στοχεύουν ναντίον τοῦ διαχειριστοῦ:

— Ὅστε εἶσαι, λοιπὸν; Ἐγὼν διαχειριστὴς γιὰ νὰ βγάλω λεφτὰ ἀπ' τὸ πετρέλαιο καὶ νὰ πεθαίνωμὲ εἴς ἀπὸ τὸ κοῦβο; Δολοφόνε!...

— Κι' ἐκεῖνος, σὲ ἑσάλλη κατάστασι, ἀπαντᾷ:

— Ἐγὼ θέλω νὰ βγάλω λεφτὰ ἀπ' τὸ πετρέλαιο ἡ εἴς ἐχάσατε πῶς ἦρθε ὁ καφὲ σας χωρὶς καὶ κρυφὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ μὴν ἀνάψω τὸ καλοριφέρ, γιὰτί ἀνέβηκαν πολὺ τὰ κοινόχρηστα τὸν περασμένον μῆνα;

Καὶ τὸ ἐπιθεωρητὴ εἶσι τελειώνει αὐτόματα!

τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος! Τὰ ὑ-
πόλοιπα τὰ ξέρουμε. Δὲν εἶχατε κλέ-
ψει ἀπόψε αὐτὰ τὰ λεφτά ἀπ' τὸ
ταμείο τῆς ἐταιρείας, ἀλλὰ πρὸ
μηνῶν. Καὶ σχεδιάσατε νὰ τὰ βάλ-
ετε στὴ θέσι τους, δολοφονώντας
τὴ γυναῖκα σας, δυὸ βδομάδες με-
τὰ τὸ γάμο σας.

»Μὰ φοβηθήκατε! Καταλάβατε
πὼς δὲ θὰ τὰ βγάζατε πέρα ὡς τὸ
τέλος, καὶ σοφιστήκατε τότε τὸ πα-
ραμυθὶ τοῦ βιασμοῦ ἀπ' τοὺς δυὸ
νεαροὺς, τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τὸν λύ-
τρων, γιὰ νὰ καμουφλάρετε αὐτὸ
πού εἶχατε κάνει στὸ βουνό... Ἐ-
λάτε τώρα, παραδεχτήτε πὼς χά-
σατε τὸ παιχνίδι, καὶ πέστε μας
πού ἔχετε θάψει τὸ θῦμα σας!

Ὁ Κάρσον εἶχε γίνει κατάχλω-
μος. Δὲ μπορούσε πιά νὰ σταθῇ στὰ
πόδια του.

—Ὀχι... ἀπάντησε σιγανά. Δὲν
ἤξερα καν πὼς εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν
ἀσφάλεια ἡ Σάννον... Οὔτε καὶ τὴ
σκότωσα! Τὴν ἀγαπᾶω...

—Μὰ ναι, βέβαια, παρατήρησε ὁ
Γιάννου. Τὴν ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ,
ὥστε, πρὶν ἀκόμα κρυῶση μέσα
στὸν τάφο τῆς, ἐσεῖς περάσατε τὴ
νύχτα σας μ' αὐτὸ ἐξώ τὸ παληο-
θῆλυκο!

Μὲ μιὰ θυμωμένη χειρονομία, ἡ
Σίρλεϋ ἔρριξε πρὸς τὰ πίσω μιὰ
τούφα ἀπ' τὰ πλατινὲ μαλλιά τῆς,
πού ἔπεφτε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς.
Τὴν ἴδια στιγμή, τὴ φωτογράφησε
ἕνας ρεπόρτερ.

—Δὲ σὰς πιστεύω! φώναξε, ἀγα-
νακτισμένη. Ὀχι, δὲ. Δολοφόνησε
τὴν ἀδελφή μου ὁ Τζιμ Κάρσον.
Καὶ δὲν εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ ὅτι
συνέβη τὴν περασμένη νύχτα. Ἐγὼ
μονάχα φταίω. Ἄν' ἐν πῆγαινα
στὴν κάμαρά του, δὲ θὰ γινόταν
τίποτε.

Τὰ μάτια τῆς εἶχαν γεμίσει δά-
κρυα καθὼς πρόσθετε:

—Ξέρω δὲ πὼς δὲ λέει ψέματα,
ὅταν μιλάει γι' αὐτοὺς τοὺς κακούρ-
γους!

—Τοὺς εἶδατε σεῖς; ρώτησε δύσ-
πιστα ὁ Ρόζενκρανς.
—Τὸ πρόσωπο τῆς Σίρλεϋ φωτί-
στηκε.

—Ὀχι... εἶδα ὅμως κάτι ἄλλο,
ἀπάντησε. Κάτι πού θ' ἀποδείξει
πὼς εἰσαπτε βλάβες ὅλοι σας! Εἶ-
δα τὴν φωτογραφίαν τῆς Σάννον καὶ
τὸ γράμμα γιὰ τὰ λῦτρα.

Στράφηκε στὸν Κάρσον καὶ πρόσ-
θεσε:

—Δείχτε τους τὴν φωτογραφίαν,
Τζιμ! Δώστε τους τὴν ἀπόδειξι πὼς
ἡ Σάννον εἶναι ζωντανή!

«Τὶς φωτογραφίες! Βέβαια...»

σκέφθηκε ὁ Κάρσον.
Ἐβαλε τὸ χέρι του στὴν ἐσωτε-
ρική τσέπη τοῦ σακκακιού του καὶ
χλωμίσε ἀμέσως.

—Τί πάθατε; τὸν ρώτησε ἡ Σίρ-
λεϋ.

—Οἱ φωτογραφίες... χαθήκανε!
Θὰ μοῦ τις πῆρανε ἐκεῖνα τὰ κα-
θάρματα, μαζί μὲ τὰ λεφτά, ὅταν
ἔχασα τὴν αἰσθήσει μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐκανε ζήτη μέσα στ' αὐτοκίνη-
το τοῦ Οὐίλλιαμς, μ' ὅλα τὰ τζάμια
τοῦ κλειστά. Δὲν ἀκούγονταν παρά
τὸ μουγκρητὸ τῆς σειρήνας, τὸ ἐ-
λαφρὸ βουτὸ τοῦ μοτέρ κι' ὁ θόρυ-
βος τῶν λάστιχων πάνω στὴν ἄ-
σφαλτο τοῦ δρόμου.

Ὁ Κάρσον ἐνοιῶσε τὸ πόδι τῆς
Σίρλεϋ κολλημένο πάνω στὸ δίκό
του. Κάπου - κάπου τοῦ χάιδνε τὸ
γόνατο, σὰν νάθελε νὰ τὸν βεβαιώ-
σῃ πὼς εἶχε πάντα ἐμπιστοσύνη.

Ἦταν εὐτυχισμένος ὁ Τζιμ γιὰ τὴν
ὑπῆρχε τοῦλάχιστον ἕνας ἄνθρωπος
πού τὸν πίστευε...

Εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα
μηχανικὰ στὸ δρόμο, πού τὸν ἄρ-
ρωναν οἱ προβολεῖς τοῦ αὐτοκινή-
του. Τὸ μυαλό του πετοῦσε ἀλλοῦ...
Πόσο μπορούσε νὰ κρατήσῃ αὐτὸς
ὁ ἐριώλης; Ποιὰ ἦταν τὰ ὅρια τῆς
ἀνθρώπινης ἀντοχῆς;...

Θάθελε νὰ λείπανε οἱ τρυφερὲς ἐ-
κείνες ἐκδηλώσεις τῆς Σίρλεϋ. Για-
τί κανε κακὴ ἐντύπωση στὸ Γιάν-
νου καὶ στὸν ἀστυνόμο Οὐίλλιαμς.
Ἄν' ἐξακολουθοῦσε ἐσεῖς, ἡ «ἐμπι-
στοσύνη» τῆς θὰ μπορούσε νὰ τὸν
στείλῃ κατ' εὐθείαν στὸ θάλαμο ἄ-
ερίων!

Ἀναρωτιότανε πού τὸν πῆγαινε
τώρα ὁ Οὐίλλιαμς. Ἀναγνώριζε ἕ-
να ἀπ' τοὺς δρόμους πού ἐνώνευε
τὴν παραλιακὴ περιοχή μὲ τὴν κοι-
λάδα τοῦ Σάν Φρανσίσκο.

Ἄφισαν τὸ βουνὸ καὶ στρίψανε
ἀριστερά, πρὸς τὴν Βεντούρα. Τότε
μονάχα κατάλαβε ὁ Κάρσον πού
βρίσκονταν καὶ ποῖος ἦταν ὁ προο-
ρισμός τους.

Τὸν πῆγαιναν πρὸς τὸ βορρᾶ,
στοὺς λόφους ὅπου εἶχε ἐξυλιχτῇ ἡ
τραγωδία! Τώρα πού ἡ ἀστυνομία
εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν συλλάβῃ,
τὸν ὀδηγοῦσαν στὸν τόπο τοῦ ἐγ-
κλήματος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ κλο-
νισμός πού θὰ δοκίμαζε βλέποντας
τὸ τροχόσπιτο, θὰ τὸν ἔκανε νὰ ὁμο-
λογῇ.

Νὰ ὁμολογήσῃ ἕνα ἐγκλημα πού
δὲν εἶχε κάνει!

Καί, στὸ μεταῦ, παρατεινόταν ἡ
ἀγωνία τῆς Σάννον! Τώρα οἱ κα-
κούργοι εἶχαν στὰ χέρια τους κι'
αὐτὴν καὶ τὴν 50 χιλιάδες. Κι' ὁ
Κάρσον δὲ μπορούσε νὰ τοὺς κἀνῃ
τίποτε, ἀπολύτως τίποτε!

Δὲν τὸν ἔκουγαν καν, ὅταν φώνα-
ζε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ στροφή τοῦ δρόμου, στὴν κο-
ρυφὴ τοῦ λόφου, τοῦ φάνηκε ἐντε-
λὸς διαφορετικὴ ἀπ' ὅπως τὴν εἶχε
δῇ τὴ νύχτα τοῦ δράματος. Ἐβρε-
χε τὴ νύχτα ἐκεῖνη, καὶ ἡ τοποθε-
σία ἦταν ἤρεμη καὶ βυθισμένη στὸ
σκοτάδι. Τώρα ὅμως ἦταν γεμάτη
κόσμος καὶ λουσμένη ὑπὸ τὸ ἐκτυ-
φωτικό φῶς κάμπουσιν δυνάτων
προβολέων.

Ὁ Οὐίλλιαμς σταμάτησε τὸ αὐ-
τοκίνητό του ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄλ-
λα. Ἐνας ἀστυνομικὸς πλησίασε
καὶ τοῦ ἀνέφερε:

—Τίποτε ἀκόμα. Ὡστόσο, ψά-
χναμε ὅλη τὴ μέρα... Τώρα σκο-
τείνισαν πιά πολὺ καὶ δὲ μπορού-
σαμε νὰ συνεχίσουμε. Τὸ ἔσχατος εἶ-
ναι πολὺ ἀνώμαλο. Καθὼς δὲ δὲν ξέ-
ρουμε πού ἀκριβῶς θὰ ψάξουμε, εἶ-
ναι πολὺ πιθανὸ νὰ λυῶσῃ τὸ πτόμα
χωρὶς νὰ τὸ βροῦμε!

—Ὁ Κάρσον ὅμως θὰ μᾶς βοη-
θήσῃ, βεβαίως ὁ Οὐίλλιαμς κατε-
βαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Δὲν
εἶν' ἔτσι, Κάρσον;

—Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι σὲ
θέσι, ἀπάντησε ὁ Κάρσον κουνών-
τας τὸ κεφάλι του.

—Γιατί δχι;

—Γιατί δὲ σκότωσα τὴ γυναῖκα
μου.

—Ξέρετε πὼς δὲ συμφωνῶ μαζί
σας, ὅλως εἰρωνικά ὁ Γιάννου -
ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινή-
του. Ἐμπρός, κατεβήτε! Λυπᾶμαι

πού σὰς διακόπτω τὰ χόδια σας...
Ἔτσι εἶναι ὅμως ἡ ζωή!

Ἡ περιοχή ἦταν γεμάτη ἀπὸ δη-
μοσιογράφους, φωτογράφους καὶ ἀ-
στυνομικούς. Τὴ στιγμή πού ἡ Σίρ-
λεϋ ἀνέβαινε μὲ δυσφορία στὸ τρο-
χόσπιτο, τῆς τράβηξαν πολλὲς φω-
τογραφίες. Ἐνας δημοσιογράφος
πλεύρισε τὸν Κάρσον.

—Θὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἀποκλει-
στικὴ συνέντευξι γιὰ τὴν ἐφημερίδα
μου; πού πρότεινε. Διηγήθητέ μου ὅ-
λη τὴν ἱστορία: τὸ πῶς σκότωσατε
τὴν γυναῖκα σας, τὴν ἐντύπωση
σας, ὅλη τὴ γαρνιτούρα... Τὸ ἀ-
φεντικό θὰ πληρώσῃ γενναϊοδώρα.

Ὁ Κάρσον προστάθηκε νὰ ὀχυ-
ρωθῇ πίσω ἀπ' ὅση ἀξιοπρέπεια τοῦ
ἀπέμεινε.

—Τὴν ἱστορία τὴν ξέρετε, ἀπάν-
τησε. Δυὸ «τεντ» - μπῶδες κακοποι-
ησαν τὴν γυναῖκα μου. Ὑστερα τὴν
ἀνάγκασαν ν' ἀνεβῇ στ' αὐτοκίνητό
τους καὶ τὴν πῆραν μαζί τους. Σὴ-
μέρα τὸ πρωῒ ἔλαβα δυὸ φωτογρα-
φίες τῆς, καθὼς κι' ἕνα γράμμα
τους πού μοῦ ζητοῦσε λῦτρα. Ὅταν
δοκίμασα νὰ τοὺς τὰ πληρώσω, μοῦ
ἐπιτεθήκανε, μὲ χτυπῆσαν καὶ μ' ἄ-
φισαν ἀνίσταστο. Αὐτὰ εἰν' ὅλα.

Ὁ δημοσιογράφος ἀνασήκωσε
τοὺς ὤμους του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τὸ τροχόσπιτο φάνηκε μικροσκο-
πικὸ στὸν Κάρσον. πού τὸ βρῆκε
πλημμυρισμένο ὄχι μόνον ἀπὸ ἀστυ-
νομικούς, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ἀνεμνή-
σεις... Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρόζενκρανς
καθότανε στὴν Σίρλεϋ καὶ στὸν Κάρσον
νὰ καθήσουν κι' αὐτοὶ ἀντίκρου του,
ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ μικροῦ τρα-
πεζιόυ.

—Γιὰ νὰ μὴ μείνῃ καμμιά πα-
ρεξήγησι, θὰ κάνουμε μιὰ γρήγορη
ἀνασκόπησι τῶν στοιχείων τῆς ὑ-
ποθέσεως, δῆλωσε.

Ὁ Κάρσον θύμωσε.

—Δὲ μπορῶ νὰ σὰς ἐμποδίσω, ἀ-
πάντησε νευρικά. Ὁφείλω ὅμως νὰ
σὰς ξαναπῶ πὼς χάνετε τὴν ὄρα
σας! Δὲ σκότωσα τὴν γυναῖκα μου.
Καὶ ἀγνοοῦσα τελείως πὼς ὑπῆρχε
ἐκεῖνο τὸ ἀσφαλιστήριο συμβόλαιο.

—Δικὴ σας ὁμως ἦταν ἡ ἰδέα
τῆς ἀγορᾶς τοῦ τροχόσπιτου.

—Ὀχι. Ἦταν τῆς γυναίκας μου.

—Μὰ δὲ μᾶς εἶπε ἔτσι ὁ πωλη-
τῆς...

—Λίγο μὲ νοιάζει τί σὰς εἶπε ὁ
πωλητής.

—Ἡ κ. Κάρσον εἶχε ξαναξήσει σὲ
τροχόσπιτο;

—Ὀχι. Ἦταν ἡ πρώτη φορά.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ γιὰ μένα...

—Κι' ἀντὶ νὰ πᾶτε σὲ κανένα κα-
λὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πάμμ Σπρίνγκς ἡ
τοῦ Λὰς Βέγκας, ἐπέμεινε ν' ἀγο-
ράσετε ἕνα τροχόσπιτο, μολοντὶ ἤ-
ράσατε ἕνα φορτωμένο ἔτσι ὅλους
ξέρε πὼς θὰ φορτωθῶναι τοῦ νοικοκυ-
ριοῦ; Δὲ σὰς φαίνεται κάπως περ-
εργο, κ. Κάρσον;

—Ἐπε φαίνεται περίεργο εἴτε δ-
χι, εἶναι πάντως ἡ ἀλήθεια.

—Ἀ, ναι! εἶπε ὁ Ρόζενκρανς,
σὰν νὰ τοῦ εἶχε ἔρῃ ἐφάνικα κά-
ποια ἰδέα. Πέστε μου κάτι: Ἦταν
καλὴ νοικοκυρά ἡ κ. Κάρσον;

—Περὶφημη!

—Αὐτὴ σιγούριζε τὸ τροχόσπιτο,
στὶς δυὸ βδομάδες τοῦ γαμήλιου τα-
ξειδίου σας;

—Ναί. Καὶ τὰ εἶχε ὅλα ἐν τά-
ξει.

—Καθάριζε τοὺς τοίχους, τὴς
πόρτες καὶ τὰ ἐπιπλά κάθε μέρα;

—Ἐ, δὲν ἔφτανε ὡς ἐκεῖ!

—Πὼς ἐξηγεῖτε λοιπὸν τὸ ὅτι δὲν
βρέθηκαν καθόλου δακτυλικά ἀποτυ-
πώματα;

—Θὰ ξαναγύρισαν, φαίνεται, οἱ
δυὸ κακοποιοί, ἐπέμεινε ὁ Κάρσον.
Αὐτοὶ θὰ τὰ καθάρισαν ὅλα, γιὰ νὰ
μὴ μείνῃ κανένα ἀποτύπωμά τους.

—Πολύ... νοικοκύρδες ἦταν!
παρατήρησε σαρκαστικά ὁ Ρόζεν-
κρανς. Μήπως φοροῦσαν καὶ ποδιές

καμαριέρας... Ἦ μήπως τοὺς βο-
ήθησε ἡ κ. Κάρσον στὸ σιγύρισμα...
τὴς ὥρες πού δὲν τὴν ἀπασχολοῦ-
σαν ἄλλοιως;

Ἡ Σίρλεϋ ἀνάλαβε τὴν ὑπεράσπι-
σι τοῦ Κάρσον.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε.
Δὲ μπορείτε νὰ τὸν ἀφίσετε πιά ἡ-
συχο, τὸ δυστυχισμένο; Δὲ βρίσκε-
τε πὼς ἀρκετὰ ἔχει υποφέρει; Δὲ
βλέπετε πὼς κοντεύει νὰ τρελλαθῇ;

—Ἄν' ἦμουν στὴ θέσι σας, μὴς
Γκρέϋ, δὲ θ' ἀνακατεύομαι μ' αὐτὴ
τὴν ὑπόθεσι, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρη-
τῆς Ρόζενκρανς κυττάζοντας τὴν χα-
ρὴ καμμιά συμπάθεια. Γιὰ τὴν ὥ-
ρα, θέλω νὰ πιστέψω πὼς δὲν εἶχε
καμμιά ἀνάμειξι... Ἐξέροντας τὸ
παρελθόν σας — γιὰ νὰ σὰς μιλήσω
ὡρὰ — εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἐπι-
διώξατε τίποτα περισσότερο ἀπὸ
μερικὰ φαγητὰ τζάμπα καὶ λίγη
φτηνὴ ρεκλάμα.

»Μὰ σὰς προειδοποιῶ πὼς, ἂν
ἐπιμένετε νὰ ἐπιβεβαιώνετε τὸ πα-

ραμυθὶ τοῦ Κάρσον, ἡ νὰ ἱσχυρίζε-
σθε πὼς εἶδατε καὶ σεῖς τὴς γυνεῖς
φωτογραφίες τῆς ἀδελφῆς σας καὶ
τὸ γράμμα γιὰ τὰ λῦτρα, μπορεῖ
νὰ σὰς γράψουν καὶ σὰς στὸν κα-
τάλογο τῶν ὑπόπτων... Δὲν τὰ πη-
γαίνατε πολὺ καλὰ μὲ τὴν ἀδελφή
σας. Τὸ παραδεχτήκατε σεῖς ἡ ἱ-
δία. Τώρα ἡ ἀδελφή σας ἐξαφανί-
στηκε. Κατὰ τὴ γνώμη μας πέθανε.
Καὶ σεῖς ἔχετε ἐγκατασταθῇ στὸ
σπίτι τοῦ ἀνθρώπου πού θεωροῦμε
ὑπεύθυνον γιὰ τὸ θάνατό τῆς.

Ἡ Σίρλεϋ ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς
γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ μετα-
νοίωσε.

—Ἐχεῖ δικίον, Σίρλεϋ, τῆς εἶπε ὁ
Κάρσον. Μὴν ἀνακατεύεσθε σεῖς.
Ἄν' ἐν ξαναβρῶ τὴ Σάννον, δὲ μὲ
νοιάζει πιά γιὰ τίποτα... Ἄς μὲ
στείλουνε στὸ θάλαμο ἀερίων!

—Πολὺ συγκινητικό, παρατήρη-
σε ξερὰ ὁ Ρόζενκρανς. Θέκανε καλὴ
ἐντύπωση στὸν ἐνόρκους... Ἄς
κάνουμε ὅμως πρῶτα ὅτι πρέπει

γιὰ νὰ σὰς στείλουμε στὸ δικαστή-
ριο!

Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα του ἕνα
ἀσπρὸ χαρτονένιον κουτάκι, λίγο ζου-
ληγμένο, καὶ τ' ἔφισε πάνω στὸ
τραπέζι.

—Βρήκαμε αὐτὸ ἐξῶ στὸ βήθος
μιάς ντουλάπας, πρόσθεσε. Μήπως
τὸ γνωρίζετε, κ. Κάρσον;

Ὁ Κάρσον κύτταξε τὸ κουτί. Εἶ-
χε διαστάσεις δύο ἐπὶ πέντε πόν-
των. Ἐγραφε πάνω μὲ μεγάλα γράμ-
ματα «Βαφή», κι' ἀπὸ κάτω μὲ μι-
κρότερα «Κόκκινο τῆς σκουριᾶς»
καθὼς καὶ τὸν τρόπο χρήσεως.

—Ναί, τὸ θυμάμαι, ἀπάντησε ὁ
Κάρσον. Μιὰ μέρα, δέχτηκα νὰ πᾶ-
με γιὰ ψάρεμα μαζί μὲ κάποιο γεί-
τονα τῆς κατασκευῆς. Στὸ γυ-
ρισμό μου, ἡ Σάννον εἶχε διαλύσει
μέσα σὲ νερὸ λίγο ἀπ' τὸ περιεχό-
μενο αὐτοῦ τοῦ κουτιοῦ. Θυμάμαι
πὼς τὴ ρώτησα τί θὰ τόκανε. Μοῦ
δείξε τότε τὴς ἄσπρες κουρτίνες
τοῦ τροχόσπιτου καὶ μοῦ ἐξήγησε

"ΔΕΚΤΩΡ.

... ΑΠΟ ΜΙΚΡΟΝ ΜΑΘΑΙΝΕΙΣ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
(Ἑλληνικὴ παροιμία)

—Οἱ υαλύτερες
σουολάτες εἶναι ΕΒΓΑ

Στὴν ἐποχὴ μας, τὸ παιδιὸ ξέρει νὰ διακρίνουν τὰ πράγ-
ματα. Δὲν ἔχουν καθόλου ὀδίκον ὅταν ὑποστηρίζουν, ὅτι
οἱ σοκολάτες ΕΒΓΑ εἶναι οἱ καλότερες, διότι οἱ σοκολάτες
ΕΒΓΑ παρασκευάζονται ἀπὸ τοὺς καλότερους τύπους κακάο
εἰς τὰ τελειότερα μηχανήματα, πού πρῶτῃ ἡ ΕΒΓΑ εἰσάγαγε
στὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπὸ τὴν αὐστηρὴν παρακολούθησιν ἐνός
ἐπιτελείου ἐπιστημόνων. Ἡ πρωτοποριακὴ στὸν τόπο μας
βιομηχανία ΕΒΓΑ, μὲ τὴν μοναδικὴ πολυετὴ πείρην τῆς καὶ
τὸν κολλασίον τεχνικὸν ἐξοπλισμόν τῆς, προσφέρει στὸ
Ἑλληνικὸν κοινὸν τὴν πιὸ σγνή, τὴν πιὸ προσημνή, τὴν
πιὸ νόστιμην σοκολάτα... τὴν ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΕΒΓΑ!

ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Δὲν εἶναι ἡ μόνη, ἀλλὰ... εἶναι ἡ υαλύτερη!

Γλυκεῖα δαλπωρὴ
στὸ κρεβάτι
μὲ σεντόνια
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ·ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Ι. ΛΑΝΔΑ: Τὸ καλὸ, στερεὸ σεντόνι. Πάντοτε
χιονάτο.
ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτὸ καὶ φινό σεντόνι, μεγάλης
ἀντοχῆς.

Μὲ ὅτι θάζει ὁ νοῦς σὲ θαμβακερὰ ὑφάσματα, ἡ

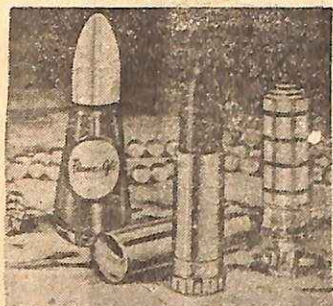
ΠΕΙΡΑΪΚΗ·ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΘΑΜΒΑΚΟΣ ΔΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσινεύει!

με Flame-Glo

Σε 24 ΝΕΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
και ΜΟΝΤΕΡΝΟΥΣ ΠΕΡΛΕ

Είναι τα καλύτερα
γιατί είναι
Flame-Glo
U.S.A.

ΧΕΙΡΙΣΘΕ ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΣΑΣ

Η προσωπική διαχείριση ζωικών υποθέσεων είναι το μεγαλύτερο πλεονέκτημα για τον επιχειρηματία — φυσικά και στην όλη και πιο συχνή περίπτωση συναλλαγών με ξένους ή με το εξωτερικό. Μη λένε: «Αυτό μου είναι αδύνατο γιατί δεν ξέρω ξένες γλώσσες». ΣΑΞ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ με ένα LINGUAPHONE. Σε 3 μήνες θα μιλάτε και θα γράφετε ελεύθερα μία ξένη γλώσσα και σε 6 θα την κατέχετε στην εντέλεια. Σκεφθείτε τη ριζική αλλαγή στη ζωή σας, στις δυνατότητές σας μέσα σε τόσο λίγο διάστημα! Παρά το μέγεθος αυτή την απόφαση, που την επιβάλλει το συμφέρον σας. Ζητήστε να γνωρίσετε το LINGUAPHONE άμεσα σήμερα. Επισκεφθείτε μας χωρίς καμιά υποχρέωση ή αν επιθυμείτε ελπίστε να έχετε μια εικόνα και χωρίς υποχρέωση σας το αναλυτικό μας τεύχος με κάθε πληροφορία. Ινστιτούτο LINGUAPHONE, Αθήνα: Πανεπιστημίου 10, τηλ. 623-880. Θεσσαλονίκη: Κομνηνών 19, τηλ. 79-665.

πώς είχε σκεφθεί να τις βάψει, για να ταϊριάζουν περισσότερο με τους ξύλινους τοίχους. "Υστερα όμως άλλαξε γνώμη κι' έχυσε τη διάλυση στο νερόχυτο."
— Ξέρετε λοιπόν πώς ήταν βαφή;
— Μα ναι, βέβαια, απάντησε ο Κάρσον, μη μπορώντας να καταλάβει πού ήθελε να καταλήξει ο επιθεωρητής.
— Έτσι μου είπαν κι' οι τεχνικοί του εργαστηρίου μας. Πρόκειται για μια πολύ ελαφριά βαφή, του τύπου των «κολοράν», που φεύγει εύκολα με το πλύσιμο. Τη χρησιμοποιούν πολλές γυναίκες γ' να βάψουν προσωρινά τα μαλλιά τους.
— Ο Ρόζενκρανς έσκυψε μπροστά και πρόσθεσε έντονα:
— Μήπως σκεπτεύατε και σεις να αλλάξετε το χρώμα των μαλλιών σας; Μήπως τυχόν, όταν σχεδιάζατε το έγκλημά σας, είπατε με το νου σας πως, αν φανερωνόταν η ψευτιά σας για το δήθεν βιασμό και την άτακτη θ' αναγκάζομασταν να σας δώσουμε...
— Ο Κάρσον έλασε πιά ολόκληρο τον ψυχραιμία του. Πεταχτηκε ορθός.
— Μα είσατε εντελώς ήλιθιος; ούλοιασε γυρνώντας τη γραθιά του πάνω στο τραπεζί. Δε σχεδίασα κανένα έγκλημα. Σας είπα όλη την αλήθεια!
— Ο Γιάνσευ τον έσπρωξε και τον ξανάριξε στο κάθισμά του, τόσο απότομα ώστε τραντάχτηκε όλο το τροχόσπιντο. Κι' ο Ρόζενκρανς συνέχισε, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα:
— Λοιπόν, κύριε Κάρσον, ως ξαναγυρίσαμε στην ιστορία μας. Ήσχυρίζεστε ότι...
— Τον διέκοψε ο Ούίλλιαμς, που τον χτύπησε στον ώμο και του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει ως το κατάφωτο του τροχόσπιντου. "Εκεί κουβεντίσαμε κι' οι δυο ζωγρά, μ' ένα τρίτο αστυνομικό, καινούργιο φασμαμένο. Μιλούσαν όμως κι' οι τρεις τόσο σιγά, ώστε ούτε ο Κάρσον ούτε η Σίρλεϋ μπορούσαν να τους ακούσουν."
— Τι συμβαίνει πάλι; ρώτησε η Σίρλεϋ.
— Ο Κάρσον ανασήκωσε τους ώμους του. Πονούσε το πληγωμένο χέρι του και το κεφάλι του. "Ενοιώθε όλο τον το σώμα σαν μουδιασμένο."
— Ποτέ δεν είχε ξαναδοκιμίσει τέτοια κατάσταση... Τι θα κέρδιζε, προσπαθώντας να μιλήσει στο Ρόζενκρανς; Ήταν σαν να επιχειρούσε να σκαρφαλώσει σ' ένα γυάλινο τοίχο ή να φανεί στο κενό... Μπορούσε να κρατήσει για πολύ αυτό. Και στο μεταξύ... τι θα τραβούσε η Σάνον; Δεν ήθελε ούτε να το σκέπτεται ο Κάρσον!
— "Όταν τελείωσε την κουβέντα με το συνάδελφό του, ο επιθεωρητής ξαναγύρισε κοντά του.
— "Έχω να μιλήσω ιδιαίτερας με τον αστυνομικό Ούίλλιαμς, είπε. Γιάνσευ, πάρτε από δω τον Κάρσον και τη μίς Γκρέϋ. "Ας περιμένουν λίγο... Προσπαθήστε δε να κρατήσετε μακριά τους δημοσιογράφους! "Αλλοίως, ο δικηγόρος του Κάρσον θα ισχυριστεί πως οι έφημερίδες καταδικάζουν προκαταβολικά τον πελάτη του κι' επηρεάζουν τους ενόρκους."
— Ο Γιάνσευ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.
— Τ' αυτόκινητο του Κάρσον είχε μείνει γαντζωμένο στο τροχόσπιντο. Ο Γιάνσευ άνοιξε την πόρτα του και έκανε νόημα στη Σίρλεϋ και τον Κάρσον να καθίσουν στο πίσω μέρος. "Υστερα ξανάβλεπε την πόρτα και στράφηκε για ν' αντιμετωπίσει τους δημοσιογράφους που είχαν τρέξει προς τα εκεί."
— Λυπάμαι πολύ, τούς είπε, αλλά οι δικηγόροι του επιθεωρητή

είναι ρητές: Δεν πρόκειται να πάρη κανείς σας συνέντευξη απ' τον Κάρσον, πριν τελειώσει η ανάκριση.
— Έτσι που ήταν σταματημένο τ' αυτόκινητο, οι δημοσιογράφοι κι' οι φωτορεπόρτερ δε μπορούσαν να το πλησιάσουν παρά μόνο απ' τη μία πλευρά.
— "Αλλά, θα σας πω πολύ ευχαρίστητος, ότι ξέρω, πρόσθεσε ο Γιάνσευ. "Εγώ άλλωστε έγρασα πρώτος επί τόπου... Λέγομαι Γιάνσευ. Οι συνάδελφοι με λένε Μπίλ. Στό μεταξύ, ο Κάρσον έλεγε στη Σίρλεϋ:
— Λυπάμαι που σας άνακατέψα α' αυτή την ιστορία...
— Η Σίρλεϋ άνα: Ένα ταίγιο.
— Μη σκοτίζεστε για μένα, τού σύστησε. Μονάχα η Σάνον πρέπει να μ'ας ενδιαφέρει... "Αρχίζω δε να πιστεύω πως δε ζή πιά, ή δύστυχη!... Οι αστυνομικοί δε θέλουν ούτε να μ'ας ακούσουν. Ξέρετε τι θα γίνει τώρα; Θα σας κλείσουν στη φυλακή!...
— "Αναστράφηκε βαθεία και πρόσθεσε:
— Κι' είσατε η ύστατη ελπίδα της Σάνον!...
— Τό ξέρω. Ποτέ άλλοτε δεν είχα χάσει έτσι το ήθικό μου...
— Η Σίρλεϋ κύτταξε μέσα απ' το κρύσταλλο τους δημοσιογράφους που τριγυρίζανε το Γιάνσευ.
— Δε θα μπορούσε;... μουρμούρισε. Μα όχι, θάταν πολύ ριφκίνδυνο!...
— Ποιό θάταν ριφκίνδυνο; Τι εννοείτε; ρώτησε ο Κάρσον.
— Η νέα γυναίκα τον κύτταξε στα μάτια κι' απάντησε:
— Σκέφθηκα πως θα μπορούσατε να επιχειρήσετε να το σκάσετε, ενώ αυτός ο βλάκας εξηγεί στους δημοσιογράφους τα κατορθώματά του. "Όταν θα έχετε ελεύθερες τις κινήσεις σας, θα κατορθώσετε ίσως ν' ανακαλύψετε τους δυο κακοποιούς!...
— Ο Κάρσον βρήκε πως κάτι τέτοια πράγματα συμβαίνουν μόνο στα μυθιστορήματα... Μα δεν είχε ελευθερία έκδοσης! Είχε δικαιοσύνη. Αυτή ήταν η τελευταία έλπίδα της Σάνον.
— Μπορεί στο κάτω-κάτω να πετύχετε, πρόσθεσε η Σίρλεϋ. Οι αστυνομικοί δεν το περιμένουν καθόλου. "Αν καταφέρετε να ετάρτε στο δρόμο και να πάρτε το αυτό-

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
Μενάνδρου 75 και 72
Πλ. Βόθης τηλ. 525.838
ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ
ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΗΝ
ΦΙΛΕΛΛΑΝΩΝ & ΨΥΛΛΑ 2
Τηλ. 32.916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την
"Ομόνοια") 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλ.
λέφωνο 523.708.

ΟΡΟΛΟΓΙΑ • ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
με ΔΟΣΕΙΣ
"Ταβουλάκη"
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69-1° ΟΡΟΦ.
ΑΝΘΩΝ ΛΟΥΜΙΔΗ • ΤΗΛ. 28.407

κίνητο κανενός δημοσιογράφου...
— Ο Κάρσον μισάνοιξε την πόρτα, προς το μέρος των θάμνων.
— "Ας δοκιμάσουμε! είπε αποφασιστικά. Το προτίμω, παρά να μένω εδώ άπρακτος και να με τρώει η αγωνία, γιατί δε μπορώ να τους αποδείξω την αλήθεια!
— Καλή τύχη, τού φιθύρισε η Σίρλεϋ. Σταθήτε δίως πρώτα να τους άσπασχολήσω, ώστε να μ'ας προσέξουν...
— Άνοιξε την πόρτα, που βρισκόταν προς το μέρος της, και κατέβηκε από τ' αυτόκινητο. Συγχρόνως έκανε το ίδιο κι' ο Κάρσον, από την άλλη πλευρά, σκύβοντας όσο μπορούσε για να μ' τον δουν μέσα απ' τα κρύσταλλα. Καθώς κινούνταν στους θάμνους, άκουσε τη Σίρλεϋ να λήη σαρκαστικά στο Γιάνσευ:
— Λυπάμαι που σας διακόπτω τις σοβαρές ασχολίες σας. Θάβει όμως να πάω μια στιγμή κάπου, μονάχη μου... Καταλαβαίνετε! Εκτός αν επιμένετε ν'αρθήτε και σεις μαζί μου...
— Οι δημοσιογράφοι γέλασαν. "Ο Κάρσον δεν περίμενε ν' ακούσει την απάντησή του Γιάνσευ. Είχε κιόλας απομακρυνθεί άρκετά και βιάζονταν να φύγει στο δρόμο, ανάμεσα απ' τους θάμνους και τα βάτα."
— Πέρασαν ένα-δυο λεπτά ακόμη. Καί, ξαφνικά, ο Γιάνσευ έβαλε τις φωνές:
— Τόσκασε ο Κάρσον! Θα τον κυνηγήσω! "Εσείς προσέχετε το δρόμο!...
— Ο Κάρσον άκουσε να σπάζουν οι θάμνοι, πίσω του, ενώ συγχρόνως οι προβολείς ψάχνανε γύρω, με τις δυνατές φωτεινές δέσμες τους.
— Μια απ' αυτές έπεσε πάνω του, τη στιγμή που έφτανε στο δρόμο. Κοντοστάθηκε κι' ύστερα ξανάριξε να τρέχει.
— Φύγετε, Τζίμ! Φύγετε! τού φώναζε η Σίρλεϋ.
— Σταματήστε! ούρλιασε ο Γιάνσευ.
— Καί, βλέποντας πως ο δραπέτης εξακολουθούσε να τρέχει, τον πυροδόχησε.
— Ο Κάρσον ένοιωσε ένα δυνατό πόνο, και το χτύπημα της σφαίρας πού κινούνταν στις σάρκες του τον κόλλησε πάνω στην πόρτα του αυτόκινητου, που σχεδίαζε ν' αρπάξει. Προσπάθησε να πιαστή από κάπου. "Ένα εκτυφλωτικό όσπιο φώσε τον θάμνο κι' ένα καταχθόνιο μουγκρητό γέμισε τ' αυτιά του. Τα γόνατά του λυγίσαν και σωριάστηκε χάμω, δίπλα σ' αυτόκινητο. Είχε αποτύχει... Καταλάβαινε τώρα πως απ' την πρώτη στιγμή άμφέβαλλε για την επιτυχία της άπελπισμένης έκενης προσπάθειάς του. Μα είχε βελήσει να δοκιμάσει την τύχη του... για τη Σάνον!
— "Ένα μούδιασμα άπλωνόταν γρήγορα σ' όλο του το κορμί.
— "Αυτός λοιπόν είναι ο θάνατος", είπε με το νου του.
— Κι' έπειτα καταράκησε σε μια σκοτεινή και σιωπηλή έδουσα...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

"Όταν συνήλθε, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο Τζίμ βρισκόταν στο νοσοκομείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο με ανοιχτοπράσινους τοίχους, βαλμωμένος σ' ένα στενό και σκληρό κρεβάτι.
— Πρέπει να τον δέσουμε, γιατρέ; ρωτούσε μια γυναίκα φωνή. Καί μια άλλη, αντρική, απαντούσε:
— Δεν πιστεύω να χρειάζεται, μίς Κέλλυ. Δε μπορεί να περπατήσει, με το τραυματισμένο πόδι του... "Αν παραισθητική ανάγκη, άλλως τε, φωνάξτε τον άστυφύλακα, πού φυλάει απ' έξω, στο διάδρομο.
— Πολύ καλά. Ευχαριστώ, γιατρέ.

"Ο Κάρσον έμεινε άκίνητος. "Απορούσε πως δεν πονούσε πια. "Ενοιώθε τον έαυτό του φρέσκο κι' άναλαφο...
— Η νοσοκόμα έσκυψε από πάνω του.
— Η συμπύκνωση της του άρεσε. Τη συμπάθησε για τις κοκκινωπές βουλιτσές, που σκεπάζαν τη μύτη της, για την ελκρινή ανησυχία που φανέρωναν τα γαλανά της μάτια, για την κομψή άσπρη σκούφια που πλαισίωνε τα κόκκινα μαλλιά της.
— "Α, ευτυχίσαμε; τού είπε χαμογελώντας. Νά που έπεσε έξω, λοιπόν, ο γιατρός, όταν λογάριζε πως θα κοιμόσαστε άλλη μια ώρα το λιγότερο!
— Ζαλισμένος ακόμα απ' την αθέρρα που τού είχαν δώσει ο Κάρσον προσπάθησε να μιλήσει.
— Είναι... σοβαρό; κατάφερε να προφέρει, επιτέλους.
— "Όχι, τον καθησύχασε η νοσοκόμα, εξακολουθώντας να χαμογέλαει. "Η σφαίρα τρύπησε τις σάρκες του δεξιού μηρού, χωρίς ν' άγγιξη το κόκαλο. "Όταν σας φέρουν εδώ, υποφέρετε προπάντων απ' το «σάκ»."
— Καί, πριν προλάβει να τη ρωτήσει ο Κάρσον, πρόσθεσε:
— Βρισκόμαστε τώρα δίπλα απ' το χειρουργείο, σ' ένα δωμάτιο, προωρισμένο για κρατουμένους. "Εγώ έχω αναλάβει την περιποίησή σας. Με λένε μίς Κέλλυ.
— Ο Κάρσον ένοιώθε να ξαναγυρί-ζων γρήγορα οι δυνάμεις του. Κατόρθωσε ν' ανακαθίσει μονάχος στο κρεβάτι του. Δε δυσκολευόταν καθόλου να κινήσει τον κορμό του και το άριστερό του πόδι. Μόνο το δεξί πόδι του πονούσε κι' ήταν σά μουδιασμένο.
— Ανασήκωσε το σεντόνι κι' είδε τον τεράστιο επίδεσμο που το σκέπαζε.
— Τι είναι όλο αυτό;... φώναξε.
— Η νοσοκόμα ανασήκωσε τους ώμους της.
— Δε χωρατεύουν οι σφαίρες των 38, έξηγησε. "Ανοίγουνε πάντα μεγάλες τρύπες... Μήπως θέλατε να σας βάλουνε άπάνω μονάχα ένα κομματάκι λευκοπλάστ;
— Ο Κάρσον γέλασε. Τού ήταν στ' αλήθεια συμπαθητική αυτή η κοπέλλα...
— "Υπάρχει καμμία είδηση απ' τη γυναίκα μου; τη ρώτησε.
— Η μίς Κέλλυ έγινε άρνητική.
— Είναι βέβαιο πως τη σκότωσα! πρόσθεσε ο Κάρσον.
— Καλά, καλά... "Αφήστε τα τώρα αυτά... τον διέκοψε η νοσοκόμα. Είσατε εδώ για να γιατρευτείτε και να συνέλθετε. Προσπαθήστε να ξεχάσετε όλα τ' άλλα.
— Ο Κάρσον έκλεισε τα μάτια του και είπε με το νου του:
— "Θέλουν να γίνω καλά... για να με δικάσουν ύστερα, να με καταδικάσουν και να μ' εκτελέσουν, για ένα έγκλημα που δεν έκανα!...
— Ξανάνοιξε τα μάτια του, άκούγοντας την πόρτα. Καί είδε να μπαίνει ένας νέος νοσοκόμος, με την κάσπαρη στολή του.
— Καλησπέρα, Κέλλυ, είπε ο νεοφερμένος. Σας παραδόσανε οι αστυνομικοί τα ρούχα και τα χαρτιά του Κάρσον;
— Ναί, απάντησε η κοπέλλα. Τα ρούχα του είναι κρεμασμένα μέσα στη ντουλάπα και το πορτοφόλι του πάνω στο κορμό.
— Ο νοσοκόμος πήρε το πορτοφόλι του Κάρσον, έβγαλε το στυλό του κι' έτοιμάστηκε να συμπληρώσει το δελτίο άσθενούς.
— Πιστεύω πως θα βρω εδώ μέσα τα στοιχεία του, παρατήρησε. "Υστερα πρόσθεσε πως ο Κάρσον είχε άνοιξει τα μάτια του και τον κύτταζε.
— Δεν καταφέραμε να το σκάσουμε, έ; τού είπε σαρκαστικά.
— Ο Κάρσον δεν καταδέχτηκε να του απαντήσει.

— "Αφήστε τον ήσυχο, Τζόνσον, επενέβη η μίς Κέλλυ. Τώρα μόλις συνήλθε.
— Ο νοσοκόμος έβγαλε απ' το πορτοφόλι κι' άρρόδιασε πάνω στο κορμό τα χαρτιά της ταυτότητας του Κάρσον. Κι' άρχισε να συμπληρώνει το δελτίο, μονολογώντας:
— "Όνομα... διεύθυνσις... τόπος εργασίας... ούλον... Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά... "Αντικείμενα που βρέθηκαν στην κατοχή του: Ένα πορτοφόλι με 160 δολάρια...
— Στράφηκε πάλι στον Κάρσον και τον ρώτησε, με απότομο τόνο:
— "Αν τυχόν τα τινάξετε, ποιάς θα πληρονομήση το κομμάρι σας;

και τα υπάρχοντά σας;
— Ποτέ ως τώρα δεν το είχε σκεφθεί αυτό, ο Κάρσον... Δίεν είχε γονείς, συγγενείς. Μονάχα τη Σάνον. "Αν η γυναίκα του είχε πεθάνει, αν την είχαν θυσιάσει εκείνα τα κτήνη για να γλυτώσουν το τομάρι τους, ή μοναδική κληρονόμος θα ήταν πιθανότατα η Σίρλεϋ, η αδελφή της. Μα δεν ήθελε ο Κάρσον να πιστέψει πως πέθανε η Σάνον!
— Περιμένω απάντησι... τού θυμίσε ο νοσοκόμος. Ποιάς θα σας κληρονομήση;
— Η Σάνον Κάρσον.
— Βαθμός συγγενείας;

— Σύζυγος.
— Ο Τζόνσον σημείωσε στο δελτίο αυτές τις λίγες λέξεις. "Υστερα είπε στη νοσοκόμα:
— Θα ξαναπεράσω σε λίγο, για να πάρω τα ρούχα και το πορτοφόλι του, μόλις τελειώσω το δελτίο μου στο θάλαμο 5.
— Πριν βγεί απ' το δωμάτιο, έβγαλε απ' την τσέπη του μια έφημερίδα, την πέταξε πάνω στο κρεβάτι και είπε στον Κάρσον:
— Διαβάστε, αν θέλετε, να περάσετε την ώρα σας. Γράφει ένα σωρό πράγματα για σας!
— "Όταν έφυγε ο νοσοκόμος, ο Κάρσον ξεδίπλωσε την έφημερίδα

Χέρια Βελούδινα!

Τα ωραιότερα χέρια χρησιμοποιούν ROL με 07. Αυτή είναι η απόδειξις της ανωτερότητος του ROL. Γιατί το 07 η αληθινή επαναστατική προσθήκη μέσα στο ROL έχει την ικανότητα να προφυλάσσει και τα άδρότερα χέρια.

Ρούχα Χιονάτα!

Τα καθαρότερα ρούχα είναι πλυμένα με ROL. Γιατί μόνον το ROL αφαιρεί από το Ρούχο ό,τι έχει εισχωρήσει βαθειά μέσα στην ύφανση και τού δίνει πραγματικά νέα όψη.

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΙΤΕΡΑ

κι' έφριξε μερικες ματιες στην πρώτη σελίδα.
— Ένας απ' τούς ρεπόρτερ είχε βάλει στο χέρι τη φωτογραφία της Σάννον με μαγιό του μπάνιου. Περισσότερο όμως απ' αυτόν, τραβούσε το μάτι μία άλλη: Ένα ένστανανέ της Σίρλεϋ, που την παρίστανε ν' άνεβαίνει στο τροχόσπιτο, χαμογελώντας πάνω απ' τόν ώμο της και δείχνοντας τα πόδια της πολύ ψηλότερα απ' τόν γόνατο.
— Ο Κάρσον την κούταξε... Και σκέφθηκε πώς δεν έδειχνε καθόλου την άνησυχία που έπρεπε νά αισθάνεται γιά την τύχη της αδελφής της.

Μιά ιδέα τερατώδης, άλλ' όχι άπίθανη, πέρασε ξαφνικά απ' τόν μυαλό του! "Όσο περισσότερο τόν σκεφτότανε, τόσο τόβρισκε πih πιστευτό...
— Ποιός μπορεί ποτέ νά ξέρη τί είναι ικανή νά σκαρώση μία γυναίκα;... "Αν όλη εκείνη ή ιστορία ήταν σχεδιασμένη απ' τη Σίρλεϋ; "Όχι μόνο «γιά νά κάνει εκκλίμα» — όπως της είχε πη ό Ρόζενκρανς — αλλά και γιά νά εκδιική την αδελφή της... και γιά νά βάλη στο χέρι τά λύτερα, τίς καταθέσεις του στην Τράπεζα, την ασφάλεια ζωής της Σάννον και τη δική του! "Όλ' αυτά μαζί άντιπροσωπεύανε 180 χιλιάδες δολάρια. "Όχι και λίγα!...

Θά κληρονομούσε επίσης τ' αυτοκίνητο, τόν τροχόσπιτο κι' ένα διαμέρισμα πέντε δωματίων, μ' όλη του την επίπλωσι!

"Όλ' αυτά θά γίνονταν δικά της, θήν ήμέρα που θά έξακουβανταν ό θάνατος της Σάννον και θά πλήρωνε ό αδός Κάρσον με τη ζωή του τή δολοφονία της...

"Η μίς Κέλλυ που πήρε απ' τὰ χέρια την έφημερίδα.

— Δεν είπαμε νά μ'ήν έκνευρίζεσθε, τόν μάλωσε. Καλύτερα νά προσπαθήσετε νά κοιμηθήτε. "Έχετε άπόλυτη ανάγκη!

Μά δέ χρειαζόταν ό Κάρσον την έφημερίδα, γιά νά συνεχίση τίς σκέψεις του.

Γιά πρώτη φορά απ' την άρχή τών τραγικών εκείνων έπεισοδίων, κατάβρισε νά σκεφθή ψήχραιμα και λογικά.

Δέν είχε ζητήσει αυτός τη συντροφιά της Σίρλεϋ. "Εκείνη είχε μπη στη ζωή του, με τ'ή της πρωτοβουλία. "Εκείνη τόν είχε προτείνει νά τη φιλοξενήσθ όπότε στίπτι του. "Εκείνη είχε μπη τη νύχτα στην κάμαρά του...

Γιατί; "Επειδή ήταν έκνευρισμένη, όπως κι' αυτές; "Η γιά νά τόν παρηγορήσθ όπως μπορούσε; Πολύ άπίθανα και τά δύο!

Μάλλον είχε επιδιώξει μ' αυτό τόν τρόπο νά βολώση τελείως τόν μυαλό του και νά τόν κάνει άκόμα πιό ύποπτο στην άστυνομία. Για τόν είχε πετύχει πραγματικά! Γιατί ό Ρόζενκρανς είχε βεβαιωθεί γιά την ένοχή του από τη στιγμή που έμαθε τί είχε συμβη μεταξύ τους, την περασμένη νύχτα...

"Επειτα ήταν κι' εκείνη ή άποτυχημένη άπόπειρα δραστησίσεως — δική της ιδέα κι' αυτή. Κι' ή φωνή, που είχε βγάλει: "Φύγετε, Τζιμ, φύγετε!», που λίγο έλειπε νά του στοιχίση τη ζωή. Είχε προβλέψει τάχα πώς θά υπάκουε ό Κάρσον στη σύστασί της; Είχε ελπίσει πώς θάτρωνε μία σφαίρα στην πλάτη;...

Σκούπισε τόν πρόσωπό του με τόν μανίκι της πυτζάμας του. Κι' άναπόλησε τίς λεπτομέρειες της πρώτης συναντήσεως του με τη Σίρλεϋ.
Τού είχε δηλώσει τότε πώς γλέντησε όλη τη νύχτα. "Η άνσας της μύριζε άλκοόλ... "Όστόσο δεν ήταν τόσο μεθυμένη, ώστε νά μ'ήν ξέρη τί έκανε, όταν χαμουργήθηκε και τεντώθηκε, μπροστά στην πόρτα της, έτσι ώστε ν' άνασκηκώη προ-

Αλητικά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσα παρακλείπει τόν άθλητικό ρεπορτάζ τών έφημερίδων

ΚΑΥΓΑΔΕΣ, καυγάδες, καυγάδες...

— Καυγάδες εις την ΑΕΚ, δ. που οι μισοί σύμβουλοι διαβάσαν με τούς άλλους μισούς και ό έμπορο νά βρούν τόν τρόπον διοικήσεως τού συμμαχούσας σωματείου. Συνέπειαι: "Η ΑΕΚ «πέφτει».

— Καυγάδες στον «Όλυμπιακό», όπου ό "Υφαντής τορπιλίζεται και οι φίλαθλοι, που περιμένουν νά τόν ξαναδούν στα γήπεδα, μένουν με άναπάντητα ερωτηματικά στα χείλη.

— Καυγάδες στον «Απόλλωνα», όπου ό διεθνής άσος του Χολέβας τιμωρείται άναπολόγητα (ούτ' ή έποχή της "Ιεράς "Εξετάσεως νά ήτ) και οι φίλαθλοι μαζεύουν ύπογραφές και έτοιμάζουν έπεισοδία.

— Καυγάδες και στον «Παναγιάλειο», που οι συμπαθείς Αιγιάλτες φίλαθλοι δέν μπορούν νά συνχωρήσουν την άγωνιστική τόν πτώσι.

— Και μόνο στον «Παναθηναϊκό» τόν κατ' έξοχήν σωματείο τών έσποτερικών διαφωνιών, υπάρχουν έσπομνιοι, όμόνοιοι και άγάπη.

★ "Ένα ευτράπελο έπεισόδιο συνέβη προσφάτως στη συνοικία του Αιγιάλειου, πρός δόξαν τού «Έρσταν-Χρισμού» τού ποδοσφαίρου μας.

— Παίκτης τού «Παναγιάλειου», με λουλουδιόνο όνομα, ό όποιος κατοικεί στη συμπαθή αυτή συνοικία, χολώθηκε προσφάτως έπειδή ή άυσιότη του στον τελευταίον άγώνα τού συλλόγου του ήτο πολύ μικρή, έν συγκρίσει πρός την άμείψη τών παικτών τού ΠΟΚ, δηλ. άνηγόχοι σέ 100 μόνο βραχμέες, άπεράσσει νά διαμαρτυρηθ με τόν έξής πορ-τότυπο τρόπο:

— Βρήκε ένα λαχρό από αυτά που δένουν τά σκυλάρια τους οι κυρίες τού Κολωνακίου, έδωσε στην άκρη ένα χαρτονόμισμα τών 100 δραχμών και βγήκε περίπατο στους δρόμους της συνοικίας, πρός μεγάλη γαράν της «μαριδας», αλλά και τών μεγάλων.

— Οι όποιοι σχολάσαν δεινώς τις τελευταίες δηλώσεις τού κ. Μέρμηγκα περί «ποσοπής τόν άθλητών και τού άθλητισμού μας».

★ "Ο Βασίλης Σίλλης, ό έξαιρέτος αυτός άθλητής, δέν είναι μόνο ό γαργαλάς τών άποσταδών, αλλά και τών προϊόντων της ελληνικής κουζίνας.

— Τελευταίως μάλιστα διηγούται, ότι έδωσε τόν πλέον ιδιότυπη συνέντευξη τού κόμμου.

— Αθλητικός συντάκτης άπονευματικής έφημερίδας τού ζήτησε «έν-τεφίον» και ό Βασίλης έδέχθη.

Κάθισε, λοιπόν, ό ίδιος σέ μία καρέκλα, ό δημοσιογράφος σέ μία άλλη και ή συνέντευξη άρχισε:

— Τι έρωτήρια τζάνε Κάση, μιντί τόν ύδατοσφαιριστό τού «Όλυμπιακού» Μουστάτσου, έξομολογήθηκε τελευταίως σέ στενή φίλη της, ότι θά προτιμούσε νά ήταν... τραγουδίστρια.

— Γιατί, Κάση μου; ρώτησε ή στενή φίλη.

Κι' ή εαυτομάλλα τζάνε απάντησε:

— Για νά τραγουδήσω θυμωρα τόν σουζέ «Αντίς Μουστάτσου»!

— Και ή φίλη έννόησε...

— "Αλλά και σεις, Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Β. ΣΙΛΛΗΣ

Ηλ. "Υφαντής

- Πού γεννήθηκες, κ. Σίλλη;
- Δέ θυμάμαι.
- Πότε πρωτοέτρεξες;
- Δέ θυμάμαι.
- Τι γράμματα γνωρίζεις.
- Δέ θυμάμαι.
- Πόσα βραεία έχεις πάρει;
- Δέ θυμάμαι.
- Ποιός από τούς ξένους άθλη- τές σου έκανε έντύπωση;
- Δέ θυμάμαι.

— "Ο άπολύτος δημοσιογράφος είχε άρχισει νά φουσκώνει. "Επιχείρησε, λοιπόν, νά «σπάση» τόν στερεότυπο «δέν» τού Σίλλη με έξωαθλητικές ερωτήσεις:

— Τι έφαγες τόν μεσημέρι;

— Δέν έφαγα. Τι λές, πάμε νά ταμπήσουμε κάτι παρέα;

— Τό φαί ήταν τόν μόνο ποάγμα που δέν είχε ξεχάσει ό Βασίλης.

★ Στο γήπεδο Καραϊσκάκη συνέβη τις ήμέρες αυτές τόν πιο παρά- ξενο έπεισόδιο μεταξύ φίλων.

— Πρόκειται περί έός καυγά, που άρχισε στις κερκίδες και δέν τελείωσε με έυλοδοισμό και έπέμμε- σι τών άστυνομικών όργάνων, αλλά με χαμόγελα συμπαθείας.

— Τό ιστορικό αυτό γεγονός έλα- βε χώραν στον "Αγώνα Κυπέλλου μεταξύ τών ομάδων "Ατρομήτου και Α. Ε. Καραβά.

— Στο μάς αυτό βρέθηκαν άν. τιμωμένοι ό πιο ψηλός με τόν πιο κοντό ποδοσφαιριστή της χώρας. "Ο πρώτος ήταν ό σέντερ μπακ τού "Α- τρομήτου κι' ό δεύτερος ό σέντερ μπακ της Α. Ε. Καραβά.

— "Ο όποιος, σέ κάθε διεκδίκηση της μπαλάς, έπέφευε υπό την πίε- σι τού ψηλά αντίπαλου του, στό έβασος, και κατεμωλιώζετο.

— Τό πράγμα επανελήθη περί τίς 20 φορές, όποτε κάποιος χον- τρός κύριος, δέ μπόρεσε νά συν- κρατηθ και φώναζε, υπό τόν πά-θος της όργης: «Σκοτώστε τόν τόν ψηλά».

— Πενήντα κεφάλια «Ατρομη- τικών» στράφηκαν τόν πρός τόν διαμαρτυρηθέντα έπιληπτικό και 50 στήματα «ΑΕΚ» νά τόν σκοτώσουμε, ρέ; Λέ- με καλύτερα νά σκοτώσουμε έόνα άν δέν τόν βουλώσες. Τι λές τώρα; Θά τόν βουλώσες ή όχι;».

— "Όχι...

— Δεν πόλαβε ό άνθρωπος νά πη τόν μονοούλλαό του, όποτε 10 θερμάζιοι κινήθηκαν έναντίον του:

— Γιατί, ρέ;

— Γιατί εμείς... ό πατέρας τού «κοντού»!

— "Η δ'ήλωσι είχε άπροσδόκητα άποτελέσματα. Οι «Ατρομηταίοι» φίλαθλοι τόν βούλωσαν οι ίδιοι και τάχθηκαν άμέσως με τόν μέρος τού «ρίζου» και ν' άποδοκίμωζον την άτυχοι πατέρα, άρχισαν δέ νά «φου- μάδω» τους και τόν Σκαρμαγκά! Ομάδα.

— "Αδάνατε! "Ελληνά!

★ "Η χορεύτρια τζάνε Κάση, μιντί τόν ύδατοσφαιριστό τού «Όλυμπιακού» Μουστάτσου, έξομολογήθηκε τελευταίως σέ στενή φίλη της, ότι θά προτιμούσε νά ήταν... τραγουδίστρια.

— Γιατί, Κάση μου; ρώτησε ή στενή φίλη.

Κι' ή εαυτομάλλα τζάνε απάντησε:

— Για νά τραγουδήσω θυμωρα τόν σουζέ «Αντίς Μουστάτσου»!

— Και ή φίλη έννόησε...

— "Αλλά και σεις, Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

κλητικά τόν κοντό νυχτικό της!

"Επειτα, ήταν κι' ή κουβέντα τους στο μπάρ «Θάλασσα τών Σαργκάς». Τού είχε όμολογήσει τότε, δ'ήεν με άφέλεια, πώς είχε όνειρευτη νά γίνη μία κυρία ή μία διάσημη βεντέτα, νά ζή σ' ένα ω- ραίο σπίτι ή σ' ένα μεγάλο ξενο- δοχείο, νά έχη ένα σύζυγο... "Η α- δελφή της τόν είχε πετύχει. "Ενώ αυ- τή εξακολουθούσε νά ζή σέ μία βρώμικη κάμαρα ένός ύποπτου ξε- νοδοχείου και νά πέφτη στην άγ- καλιά τού ένός και τού άλλου...

"Υστερα, άφού επί δυό χρόνια ή Σάννον δέν καταδεχόταν ούτε νά τη δ'ή, τής είχε ξαφνικά τηλεφω- νήσει, γιά νά της άναγγείλ'η τόν γάμο της...

Μέσα στον κόσμο τών άλκοολι- κών και τών τοξικομανών, όπου ζούσε ή Σίρλεϋ, δέ θά της ήταν καθόλου δύσκολο νά βρη δυό πα- λιανθρώπους, πρόθυμους γιά τόν κάθε τι, γιά μερικά δολάρια ή μία πρέζα ναρκωτικό...

"Απ' την κάρτα που της είχε στείλει ή αδελφή της, ήξερε πού περνούσαν οι νεόπαντρες τόν μή- να του μέλιτος. Μπορούσε μία χα- ρά νά τούς παρακολουθήσθ, μαζί με τούς δυό άλ'ήτες. "Ισως νά δ- δηγούσε ή ίδια εκείνο τόν παλιό εαυτοήνητο, και ν' άπολυόμινε την έκδικισή της, την ώρα που τά δυό κτήνη κακοποιούσαν τή Σάν- νον!

"Αν ήταν σωστή αυτή ή ύπόθε- σι, πού έκανε ό Κάρσον, ύπ'ήρχαν 99 πιθανότητες στίς 100 πώς ή Σάννον βρισκόταν πάντα στη ζωή!

"Η μίς Κέλλυ σκούπισε με μία πετσέτα τόν ιδρωμένο μέτωπο τού τραυματία.

— Είσαστε πολύ αδύνατος... τού είπε πάλι.

Μά όχι, δέν ένοιωθε καθόλου ά- δυναμία ό Κάρσον. Μονάχα πού πουνούσε λίγο τόν δεξιό πόδι του...

— Πάω νά φάω κάτι, τώρα πού δέν έχω δουλειά, πρόσθεσε ή μίς Κέλλυ. "Αν χρειαστήτε τίποτα, χτυ- πήστε τόν κουδούνι.

Μόλις έμεινε μόνος, ό Κάρσον πέταξε από πάνω τόν σεντόνι και σηκώθηκε απ' τόν κρεβάτι. "Ο πόνος τού ποδιού του μεγάλωσε, όταν τόν πάτησε γάμω. "Εσφίξε τά δόντια του γιά νά μ'ή φωνάξη. Και προχώρησε, κουτσάινοντας, ως τόν παράθυρο.

Τό δωμάτιο βρισκότανε στο 1- σόγειο. "Αλλά τόν παράθυρο ήταν έφωτισμένο μ' ένα πυκνό και γέ- ρο μετάλλιο δικτυωτό.

Μόνον απ' την πόρτα θά μ- πορούσε ίσως νά φύγη ό Κάρσον.

"Εβγαλε τήν πυτζάμα τού νοσο- κομείου και πέρασε γρήγορα τή εσώρουχά του. Τό σακκάκι του ή- ταν σέ καλή κατάσταση, τόν παντε- λόνι τόν όμως δέ μπορούσε νά φο- ρεθ. "Ηταν μουσκεμένος στο αίμα και με τόν δεξιό σκέλος σκιμένο από πάνω ως κάτω. Κι' άν άκόμα κατάφευε νά β'γ'η απ' τόν νοσοκο- μείο, θά τόν σταματούσε ό πρώ-τος πόλιτισμν πού θά τόν έβλεπε νά φορώ ήνα τέτοιο παντελόνι...

Σκέφθηκε τότε τόν νοσοκόμο. "Η- ταν περίπου στον άνάστημά του. Κι' είχε πη πώς θά ξαναγυρίσει...

Φόρεσε τά παπούσια του, έβα- λε σέ μία τσέπη του τόν πορτοφόλι του, πήρε στο χέρι τόν σακκάκι του και πήγε κουτσάινοντας ως την πόρτα. Τη μισάνοιξε με προσοχή και κούταξε έξω, στό διάδρομο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Γενία: "Ακαδημία και Χαριλάου Τρικούπη

18. Τηλέφωνο 620-666

Δέχεται 5 — 8.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΝ ήταν σκυθρωπό τόν δωμάτιο πού είχε νοικιάσει ό Τζοβάνι Γκασκόντι σ' ένα παλιό μέγαρο της Πάδοβας, όπου είχε φτάσει γιά νά σπουδάσθ στο Πανεπιστήμιο, τόν παράθυρο τού όμως έβλεπε σ' ένα κήπο έξαιρετικά περιποιημένο, με πολύρωνα και παρόένα λουλούδια.

— Είναι ό κήπος τού καθηγητού Ραπατοίνι, τού περιομένου γιαντοού, τού έγγηγο ή σπιτονοικοκύ- ρου. Τόν καλλιεργεί ό ίδιος, με τά νεύρα του, και με τη βοήθεια της κόρης του. Λένε πώς θ'άγει απ' αυτά τά λουλούδια φάρμακα δυνατά σάν μαγικά φίλτατα...

Τήν άλλη μέρα, καθώς ό νέος κύτταξε απ' τόν παράθυρο τού, είδε έναν άνθρωπο ψηλό, άδύνατο, μαυροντυμένο, με γκριζά μαλλιά και μικρό γενάκι, νά πηγαίνεσθ στην άκρη κήπου και νά ξεκατά η επί- μελεια τά φυτά. Πρόσθεσε ότι σορούσε γοντά γόντα γιά νά τ' άγγιξη, κι' ότι άπέσυγε νά ελπίκεσθ από κοντά τις υμεριδίες του. Έβλεπε κανείς πώς τά εσώσαν, σάν νάτ'αν άγρια θηρία ή φουσακερά φέ- δια...

"Όταν έφτασε κοντά σ' ένα γαμψό δεντράκι με κατακόκκινα λουλούδια, πού βρισκόταν δίπλα σέ μία στένα, στη μέση τού κήπου, φόρεσε μία μάσκα στο στόμα και στη μύτη του. "Όστόσο, βρισκόταν άκό- μη κι' έτσι πολύ έπικλόνθη τη δουλειά του, άπο- τασθήγηκε, έβγαλε τη μάσκα και φώναξε, με φωνή ραγισμένη, σάν άρωστο άνθρωπο:

— Βεατρίκη!... Βεατρίκη!...

— Έδώ είμαι, πατέρα! άπάντησε μία άλλη φωνή, δροσερή κι' άσημεία.

Καί, σέ λίγες στιγμές, παρουσιάστηκε μία κο- πέλλα, θυμωσθ σάν τήν ήμερα, πλημμυρισμένη από ζωή κι' όνεια. Προχώρησε άνάμεσα στα λουλούδια, ελπίκοντας ή άπόλαυσι τά άρώματα πού είχε άπο- φύγει ό πατέρας της.

— "Ο θ'ορσάντε υμε θέλει περιποίησι, της είπε ό

κασηνιτής. Μά έγώ, έτσι άρωστος κι' αδύνατος πού είμαι, μπορέσθ με τόν πληρώσω με τη ζωή μου, άν π'αποσώ πολύ. "Αφίω λοιπόν σ' έόνα τη φου- τίδα του.

— Ναι, πατέρα! φώναξε ή ένθουσιασά ή κοπέ- λα, άνοιγοντας τήν άγκαλιά της, σάν ύβδαλε νά σφίξη μέσα τόν άλλόκοτο δεντράκι. Ναι, έγώ μόνο θά περιποιηθ την αδελούδα μου, κι' αυτή θά μ' άναμείψη με τη υμεριμένη πνοή της, πού είναι ή ζωή γιά μένα!

Κι' άφοσιώθηκε με στοργή στη δουλειά πού της είχε άναθέσει ό πατέρας της.

— "Ο Τζοβάνι δέν έδωσε πολλή σημασία σ' αυτή τη σκηνή. Τήν άλλη μέρα, έπισκέφτηκε τόν καθηγητή της Ιατρικής τόν Πανεπιστήμιο Πιέτρο Μπαλίνι, πα- λιό φίλο τού πατέρα του. Πάω στην κουβέντα τους, άνέφερε τυχαίως τόν όνομα τού δόκτορος Ραπατοίνι. "Ο Μπαλίνι σκυθρωπάσθηκε.

— Είναι έξαιρετικός έπιστήμων, ό Ραπατοίνι, τού είπε. "Ενδιαφέρεται όμως άποκλειστικά γιά τήν "Ε- πιστήμη, κι' όχι γιά τήν άνθρωπότητα. Οι άρωστοί του τόν ενδιαφέρουν μόνο γιά τά πειράματά του. Θά μπορούσε νά θυσίασθ άκόμη και τόν πιο άγαπημένο του πρόσωπο προκειμένου νά προσέβη ένα κόκκο στίς γνώσεις του... "Έχει άσολήθη ιδιαιτερές με τά φυ- τικά δηλητήρια. "Έχει παραγγείλ πολλά καινού- ρια είδη τους, και πιστεύει πώς έγουν πολύτιμες θεραπευτικές ιδιότητες.

— "Όστόσο, μού φαίνεται πώς άγαπάει, καλλίτε- ρα κι' απ' τήν έπιστήμη του, τήν κόρη του.

— "Α, έτσι έξηγείται τόν ένδιαφέρον σου! φώναξε γελώντας ό Μπαλίνι. "Ακουσε γι' αυτή την θυμο- ρα κοπέλλα, πού τη λατρεύουν όλοι οι νέοι της Πά- δovas, δίχως καν νάγουν ίδη ποτέ τόν πρόσωπό της... Λένε πώς ό Ραπατοίνι της έχει διδάξει τήν έπιστήμη του...

Γυρίζοντας στίπτι του, ό Τζοβάνι άγόρασε ένα δοσορό υποκρέτι. Σέ λίγο, είδε απ' τόν παράθυρό του τη Βεατρίκη. "Η κοπέλλα πήγε κοντά στό δέν- τράκι με τά κόκκινα λουλούδια, τ' άγκάλιασε με πάθος και τόν φίλησε. Λέγοντας του:

— Δώσε μου τήν πνοή σου, αδελφή μου, γιατί με πνίγει πιά ό καθωρός άέρακι!

"Έκοψε ένα λουλούδι και τόν κάρφωσε στο στήθος της. Μιά σταλαγμιατιά υμινό άνέβλυσε απ' τόν κου- μένο κοσμάκι κι' έπεσε πάνω σέ μία σάβρα, πού περνούσε κάτω απ' τόν φυτό. Τό έσο σπάρει μία στιγνί κι' έπειτα έμεινε άκίνητο. "Η φυσιολογία της Βεατρίκης φανέρωσε λύπη, αλλά ή έκπληξι...

"Επειτα μιά πεταλούδα π'αίσιασε στο πρόσωπό της, σάν νά τήν τραβούσαν τά κατακόκκινα γέλη της. Καί, ξαφνικά, έπεσε κάτω νεκρή, λές και τήν είχε σκασώσει ή άναπνοή της...

Μιά κίνησι έκπληκσε τόν Τζοβάνι τράβηξε τήν προσοχή της Βεατρίκης. Σήκωσε τά μάτια της κι' είδε τόν άραιο κεφάλι τόν στο παράθυρο.

— "Επιτρέμετέ μου, δεσποίνε, νά σας προσφέρω τά λίγα αυτά λουλούδια! της είπε ό νέος, πετών- τας τόν τόν μπουκέτο πού είχε άγοράσει.

"Έκλειν τόν εσώροστο, μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

"Η Βεατρίκη ξεψύχησε μπροστά στα πόδια τού Τζοβάνι!...

Το φωτανός θάνατος

Τό π'ος και τράβηξε πρός τόν στίπτι της. Μά, π'ον τη νύχτα απ' τά μάτια του, ό Τζοβάνι δοκίμασε τήν έντύπωση ότι τόν υποκρέτι είχε «μαρσθ κι' έλας στα νεύρα της...

Πέρασαν μερικες ήμέρες. "Ο νέος άπόφευγε τώρα τόν παράθυρο. "Εννοείσθ ότι ή παρμένη κοπέλλα τού είχε έμπέσει ένα μίγμα έρωτος και φρίκης, ένα άλλόκοτο αίσθημα πού τόν κατάρωσε.

"Ένα πρωί, ή γρηά σπιτονοικοκύρα του τού είπε ναμωγελώντας με σημασία:

— Ξέρω τί σας θασαλίζει, σινιόρ!... "Ακούστε! "Υπάρχει μία κοψή πόρτα, πού οδηγεί στον κήπο τού γιαντοού! Πόσα παλληκάρια της Πάδοβας θάβη- λαν νά θροβόν άνάμεσα στα λουλούδια του!...

— Δείξτε μου την άμέσως! τη δέικομε ό Τζοβάνι. Καί της έβαλε στο χέρι ένα χρυσό νόμισμα.

Δέν είχε πέρασε καθόλου απ' τόν νού του ή σκέψι ότι κάποιος άλλος μπορούσε νάχη βάλει τη γρηά νά τόν κάμν απ' τήν πρόστασι.

Σέ λίγο, βρισκόταν στό θαυμάσιο κήπο. Τά αυτά πού τόν τριγυρίζον, τού ήσαν άγνωστα — δημιού- ργημα της άνθρωπίνης έπιστήμης, κι' όχι της Φύ- σης... "Όταν είδε νάγναι πρός τόν μέρος τού ή Βεατρίκη, έβωσε νά δη μία δικάιοιγία γιά τήν παρουσία του εκεί. Μά τόν πρόσωπο της κοπέλλας πήρε σάν έκπαισι ναρούμενης έκπλήξεως.

— Καταλάβαιν, είπε, πώς βελήναι νά θαυμά- σστε από κοντά τη σπάνια συλλογή τού πατέρα σου. Δίθεσε όλη τη ζωή του γιά τόν έργον του. Αυτός ό κήπος είναι ό κόσμος του!

— Κι' ό δικός σας, πρόσθεσε ό νέος. Γιατί ά- κουρα πώς τόν βοήθαε στις μελέτες του...

— "Α, μη δίνετε πίστι σ' αυτές τις διαδόσεις, σινιόρ! φώναξε γελώντας ή κοπέλλα.

"Ένώ μιλούσε, σκούριζε γύρω της σάν ένα παρό- ξενο άρώμα. Κουδέντισαν οι δυό τους γιά γέλια, δυό πράγματα, σάν παλιόι καλοί φίλοι. "Ο πεπλά- τός τους τούς έφερε κοντά στό δεντράκι της στέ- νας. "Ο Τζοβάνι πρόσθεσε ότι είχε κι' αυτό ένα ά- ρωμα σάν της Βεατρίκης, αλλά πολύ δυνατότερο.

— Μη τ' άγγιζετε! τού φώναξε ή κοπέλλα. "Α- γανά. Μη, πός Θεοδ!...

"Επειτα έκρυψε τόν πρόσωπό της στα χέρια της κι' έφυγε πόνοντας. Καθώς ό νέος τήν παρακολουθούσε με τά μάτια, έκπληκτος, δέκρινε μακρού, άνάμεσα σά λουλούδια, τόν άδύνατο πρόσωπο τού Ραπατοίνι πού τόν κύτταξε με μία παρόενη έπισημύ...

"Απ' τήν ήμερα εκείνη, έναστανήθηκε πολλήν φορές με τη Βεατρίκη. "Αν άόνοσε νά κατέβη στίπτι κήπο, τόν φώναζε αή, με τήν κουτσάλην φωνή της.

Κάθε μέρα, τούς έβλεπε όλο και πιο στενά. Ένα άμοιβαίο αίσθημα, κι' όμως δέν είχαν άναλλάξει άκόμη ούτ' ένα φιλ, ούτ' ένα χασί ή χειροσφιγμο.

Κάθε φορά πού ό Τζοβάνι δοκίμασε νά προσωπήσθ λίγο, τόν σταματούσε ή θλιμμένη έκφρασι πού έπαιε. ή ξαφνικά τόν πρόσωπο της Βεατρίκης...

— Είμαι κατ'απόσπαστος!... μ'αρκώνει ό Τζοβάνι. "Έναι κι' έγώ ζωντανό δηλητήριο!...

Τη στιγμή εκείνη, τόν φώναζε ή Βεατρίκη, απ' λίγινι.

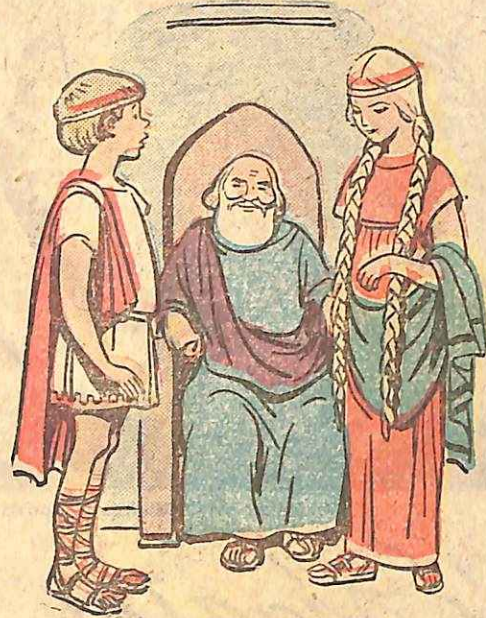
(Συνέχεια στή σελίδα 79)

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο έξυπνος βασιλιάς

ΉΤΑΝ μία φορά ένας βασιλιάς, που τον λέ- γανε 'Αγγοίλαο. Δεν είχε γυναίκα, για- τί του είχε πεθάνει, πριν από πολύν καιρό. Είχε όμως μία πεντάμορφη κόρη δεκαπέντε χρόνων, την Κλεονίκη.

Οι γέροι, που αντικρίζαν -ό πρόσωπο της Κλεονίκης-, αναστεύονταν και λυπόντουσαν, που δεν ήταν νέοι, για να τη γυρεύουν από τον πατέρα της για γυναίκα τους. Κ' οι νέοι περνούσαν και ξαναπερνούσαν κάτω από τα παράθυρά της, μα δεν τολμούσαν να σηκώ- σουν τα μάτια τους να τη δουν, γιατί φο- βόνταν το θυμό του βασιλιά πατέρα της.

Η Κλεονίκη, λοιπόν, είχε πρόσωπο σαν το φεγγάρι και κάτι κοτούδες τόσο μακρουλές, τόσο μεγάλες και καμμένες από τόσο ο- μόρφη μαλλιά, που κάθε πρωί αναγκαζόταν να τις λύνει, και να κρεμάει τα μαλλιά της έξω από το παράθυρο, για να μπει να της τὰ χτενίσουν η υπηρέτρια από τον κήπο.

Οι κοτούδες της ήταν χουρές και τόσο λαμ- περές, που οι περαστικοί απέξω, όταν ή μέ- ρα τύχαινε να είναι συννεφιασμένοι, λέγανε:

— Στο βασιλιά το σπίτι ο ήλιος δε χάνε- ται ποτέ!...

Είχε όμως κι' ένα ελάττωμα η βασιλοπού- λα: "Ετρωπε τα νύχια της!

Πόσες φορές, καθισμένη στο θρόνο, πλάι στον πατέρα της και τριγυρισμένη από πριγ- κίπες όλου του κόσμου, δεν ένοωθε το αυ- σθηρό βλέμμα του πατέρα της να πέσει πά- νω της!

Μα γιατί η βασιλοπούλα έτρωγε τα νύχια της; Κανείς δε μπορούσε να εξηγήσει τι ευ- χαριστικο εύρισκε σ' αυτό.

Ο καυμένος ο βασιλιάς έβριζε και μέρες άκούει από το βασιλιά του για να κόψει η κόρη του αυτό το ελάττωμα.

Πρώτος γιατρός και ολλοσόφους, της έ- θαψε τα δάχτυλα με πικρή αλαή, της φα- κίωσε τα χέρια, της έβρεσε πίσω, μέρες ο- λόκληρες! Όλοι οι κόποι, του όμως πήγαν χαμένοι. Η βασιλοπούλα εξακολουθούσε να τρώει τα νύχια της.

Μία μέρα ο βασιλιάς 'Αγγοίλαος είχε πάει στο χωράφι και μιλούσε με κάτι χωρικούς. Είχε χαπλώσει κάτω από έναν πλατάνο και οι εργάτες γύρω του έκοβαν χορτάρι. Μι- λούσαν για τ' άμπέλια, για τις έλπες, για τη σπορά και για πολλά άλλα πράγματα.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους ιδρωμένους από τη δουλειά άντρες βρισκόταν και μια γυναί- κα, που κατούσε το δασπάνι και βοηθούσε στη δουλειά.

— Τι γίνεται, κυρά Πηνελόπη; Τι κάνουν τα παιδιά; τι ρώτησε ο βασιλιάς.

— Καλά είμαστε όλοι μας, βασιλιά μου. Πόσα παιδιά έχετε τώρα;

— Έπτά, βασιλιά μου. Από την ημέρα που παντρευτήκα, το φως της μέρας δε με βρή- κε στο κρεβάτι. Πριν άκούει ξημερώσει, τρέ- κω στο δουλειά. Δουλεύω πολλή για να τὰ τρώω.

Την πήρε κατόπιν από το χέρι, την πήγε στην κουζίνα, έδιωξε τη μαγειρίσα και της εί- πε:

— Και τώρα, να δούμε τι είσαι άξια να φτιάσεις, θα εύχαριστήσω πολύ το πριγκί- πούλο που το φαντό θάναι μανειρεμένο ά- πό σένα.

Την άφησε κι' έκλεισε την πόρτα. Δεν ά- πομακρύνθηκε, όμως, γιατί έσκούσε και την παρακολουθούσε από την κλειδαρότρυπα.

Η βασιλοπούλα άναψε φωτιά κι' έβαλε δυο τρείς κατασρόλες με νερό. Έπειτα ανέθηκε σε μία σκάλα και ξεκρέμασε από το πατάρι τη σακούλα με τον τραχανά, τις χυλοπίτες, τα λουκάνικα. Κι' έρχισε να μανειρεύει.

Παλεύοντας τώρα η μικρούλα και πρόσχε να μην της καθ το φαντό, να μην το άφη- ση άεριστο, να μη μείνει άνάλατο για να γίνει νόστιμο και ν' άρσει στο πριγκίππου- λο. Η κουτάλα δούλευε άρκως από τη μία κατασρόλα στην άλλη κι' όλο έκείνη δοκι- μαζε και πρόσχε.

Μύρισε όλο το σπίτι από τα φαντά της βασιλοπούλας κι' ο βασιλιάς έτριβε τα χέ- ρια του από τη χαρά του. Η κόρη του είχε βάλει με τα όλα της να έσορτίσει τον πριγκίππο και δε θυμήθηκε εύστε μία στιγμή να βάλει τα δάχτυλα στο στόμα για να φάν τα νύχια της.

Πέρασε ένα όλόκληρο πομπό, ήρθε το με- σήμερι και τα φαντά μπήκαν σε κατασρόλα- κια καθαρά και φύγαν για τον πριγκίππο. Δεν υπήρχε όμως κανείς πριγκίππος! Ο βασιλιάς έστελνε τα φαντά αυτά στους έρ- γάτες, έξω στα χωράφια.

Όταν πέρασε το μεσημέρι, ο βασιλιάς την πείνεσε κι' έκείνη εύχαριστήθηκε. Έπεισε όμως να πλανιάσει καιμιά ώρα, γιατί ήταν γοργά, μα κατά τις τρείς ξεπετάχθηκε. Έ- πρεπε να έτοιμάσει το βραδυό φαντό του πριγκίππου.

Που να άδειάσει για να φάν τα νύχια της! Την άλλη μέρα είχε άλλες έννοιες. Της έφεραν ένα υπόνο ρούχα και της είπαν ότι είναι το πριγκίππο κι' ότι ήθελεν πλούσιο και σιδερώμα.

Και το βράδυ ο βασιλιάς ρώτησε τον υπη- ρήτη, κλεινόντας του το μάτι:

— Τι είπες ο πριγκίππος; Τ' άρεσουν τα φα- ντά της βασιλοπούλας;

— Μου είπες πως δεν ξανάφανε νοστιμώτε- ρα άπ' αυτά!

Αυτή η ιστορία κράτησε δυο μήνες. Η βα- σιλοπούλα δεν είχε πια διάλογο καιρό για να τρώει τα νύχια της κι' έτσι αυτά μεγάλωσαν κι' έγιναν όμορφα και ροδάλα.

Τότε ο βασιλιάς την πήρε από το χέρι, την πήνε μπρος σ' ένα καρβέτι και της εί- πε:

— Κούταζε, κόρη μου, τι ώραίο πρόσωπο, που έχεις! Κούταζε και τι ώραία μαλλιά! Κού- ταζε τώρα και τα στογγύλα νυχιάκια σου!

Η βασιλοπούλα χαμάλωσε τα μάτια της και καμάρωσε τα ώραία της δάχτυλα. Τότε κατάλαβε πως δεν υπήρχε πριγκίππος και ότι, όλ' αυτά της τάκανε ο πατέρας της για να της αποδείξει ότι με τη δουλειά και με τη θέληση μπορεί να κοπή ένα κακό ελάτ- τωμα. Την ήσαν, λοιπόν, τα κλαμάτα. Έκλαι- γε από μετάνοια και για το ώραίο όνειρο που είχε χάσει. Γιατί... δεν υπήρχε πριγκίππος.

Τη στιγμή όμως έκείνη άκούστηκε ένα γρή- γορο ποδοβολητό αλόγου και κάποιος στα- μάτησε μπρος στην πόρτα του παλατιού.

Ο βασιλιάς άνοιξε το παράθυρο και είδε έναν ώραίο νέο ντυμένο με ρούχα βασιλικά, καθαρά σ' ένα άσπρο αλόγο.

— Πόν γυρεύεις, καλό μου παλληκάρη; τον ρώ- τισε.

— Το βασιλιά 'Αγγοίλαο!

— Έγώ είμαι! Ξεπέζεψε κι' έλα μέσα στο άροχοντίο μου.

Ο νέος μπήκε και χαιρέτησε με σεβασμό. — Είμαι ο πριγκίππος της 'Αχαιας, είπες στο βασιλιά. Έμαθα πως έχεις την πιο όμορφη κόρη του κόσμου και ότι είναι επίσης μεγάλη νοικοκυρά. Θέλω να την κάνω γυναίκα μου!

Ο βασιλιάς 'Αγγοίλαος νέλασε και χτύπη- σε τα χέρια του. — Ήθε ένας υπηρέτης.

— Φώναχτε τη βασιλοπούλα! πρόσχε.

Σε λίγο ήρθε η βασιλοπούλα, αλλά μόλις την άντικρυσε ο πριγκίππος ένεινε μ' άνοι- χτό το στόμα.

— Είναι περισσότερο όμορφη άπ' όσο τη φαντάζομουν!

Κι' άμέσως το βασιλόπουλο πέρασε στο έρι- χτύλο της ένα υπιλλαντένιο δαχτυλίδι.

Έπειτα από ένα μήνα ένινε ο γάμος και τα δυο βασιλικά γιόρτασαν με χορούς και με τρανούδα.

Η βασιλοπούλα άναψε φωτιά κι' έβαλε δυο τρείς κατασρόλες με νερό. Έπειτα ανέθηκε σε μία σκάλα και ξεκρέμασε από το πατάρι τη σακούλα με τον τραχανά, τις χυλοπίτες, τα λουκάνικα. Κι' έρχισε να μανειρεύει.

Παλεύοντας τώρα η μικρούλα και πρόσχε να μην της καθ το φαντό, να μην το άφη- ση άεριστο, να μη μείνει άνάλατο για να γίνει νόστιμο και ν' άρσει στο πριγκίππου- λο. Η κουτάλα δούλευε άρκως από τη μία κατασρόλα στην άλλη κι' όλο έκείνη δοκι- μαζε και πρόσχε.

Μύρισε όλο το σπίτι από τα φαντά της βασιλοπούλας κι' ο βασιλιάς έτριβε τα χέ- ρια του από τη χαρά του. Η κόρη του είχε βάλει με τα όλα της να έσορτίσει τον πριγκίππο και δε θυμήθηκε εύστε μία στιγμή να βάλει τα δάχτυλα στο στόμα για να φάν τα νύχια της.

Πέρασε ένα όλόκληρο πομπό, ήρθε το με- σήμερι και τα φαντά μπήκαν σε κατασρόλα- κια καθαρά και φύγαν για τον πριγκίππο. Δεν υπήρχε όμως κανείς πριγκίππος! Ο βασιλιάς έστελνε τα φαντά αυτά στους έρ- γάτες, έξω στα χωράφια.

Όταν πέρασε το μεσημέρι, ο βασιλιάς την πείνεσε κι' έκείνη εύχαριστήθηκε. Έπεισε όμως να πλανιάσει καιμιά ώρα, γιατί ήταν γοργά, μα κατά τις τρείς ξεπετάχθηκε. Έ- πρεπε να έτοιμάσει το βραδυό φαντό του πριγκίππου.

Που να άδειάσει για να φάν τα νύχια της! Την άλλη μέρα είχε άλλες έννοιες. Της έφεραν ένα υπόνο ρούχα και της είπαν ότι είναι το πριγκίππο κι' ότι ήθελεν πλούσιο και σιδερώμα.

Και το βράδυ ο βασιλιάς ρώτησε τον υπη- ρήτη, κλεινόντας του το μάτι:

— Τι είπες ο πριγκίππος; Τ' άρεσουν τα φα- ντά της βασιλοπούλας;

— Μου είπες πως δεν ξανάφανε νοστιμώτε- ρα άπ' αυτά!

Αυτή η ιστορία κράτησε δυο μήνες. Η βα- σιλοπούλα δεν είχε πια διάλογο καιρό για να τρώει τα νύχια της κι' έτσι αυτά μεγάλωσαν κι' έγιναν όμορφα και ροδάλα.

Τότε ο βασιλιάς την πήρε από το χέρι, την πήνε μπρος σ' ένα καρβέτι και της εί- πε:

— Κούταζε, κόρη μου, τι ώραίο πρόσωπο, που έχεις! Κούταζε και τι ώραία μαλλιά! Κού- ταζε τώρα και τα στογγύλα νυχιάκια σου!

Η βασιλοπούλα χαμάλωσε τα μάτια της και καμάρωσε τα ώραία της δάχτυλα. Τότε κατάλαβε πως δεν υπήρχε πριγκίππος και ότι, όλ' αυτά της τάκανε ο πατέρας της για να της αποδείξει ότι με τη δουλειά και με τη θέληση μπορεί να κοπή ένα κακό ελάτ- τωμα. Την ήσαν, λοιπόν, τα κλαμάτα. Έκλαι- γε από μετάνοια και για το ώραίο όνειρο που είχε χάσει. Γιατί... δεν υπήρχε πριγκίππος.

Τη στιγμή όμως έκείνη άκούστηκε ένα γρή- γορο ποδοβολητό αλόγου και κάποιος στα- μάτησε μπρος στην πόρτα του παλατιού.

Ο βασιλιάς άνοιξε το παράθυρο και είδε έναν ώραίο νέο ντυμένο με ρούχα βασιλικά, καθαρά σ' ένα άσπρο αλόγο.

— Πόν γυρεύεις, καλό μου παλληκάρη; τον ρώ- τισε.

— Το βασιλιά 'Αγγοίλαο!

— Έγώ είμαι! Ξεπέζεψε κι' έλα μέσα στο άροχοντίο μου.

Ο νέος μπήκε και χαιρέτησε με σεβασμό. — Είμαι ο πριγκίππος της 'Αχαιας, είπες στο βασιλιά. Έμαθα πως έχεις την πιο όμορφη κόρη του κόσμου και ότι είναι επίσης μεγάλη νοικοκυρά. Θέλω να την κάνω γυναίκα μου!

Ο βασιλιάς 'Αγγοίλαος νέλασε και χτύπη- σε τα χέρια του. — Ήθε ένας υπηρέτης.

— Φώναχτε τη βασιλοπούλα! πρόσχε.

Σε λίγο ήρθε η βασιλοπούλα, αλλά μόλις την άντικρυσε ο πριγκίππος ένεινε μ' άνοι- χτό το στόμα.

— Είναι περισσότερο όμορφη άπ' όσο τη φαντάζομουν!

Κι' άμέσως το βασιλόπουλο πέρασε στο έρι- χτύλο της ένα υπιλλαντένιο δαχτυλίδι.

Έπειτα από ένα μήνα ένινε ο γάμος και τα δυο βασιλικά γιόρτασαν με χορούς και με τρανούδα.

Η βασιλοπούλα άναψε φωτιά κι' έβαλε δυο τρείς κατασρόλες με νερό. Έπειτα ανέθηκε σε μία σκάλα και ξεκρέμασε από το πατάρι τη σακούλα με τον τραχανά, τις χυλοπίτες, τα λουκάνικα. Κι' έρχισε να μανειρεύει.

Παλεύοντας τώρα η μικρούλα και πρόσχε να μην της καθ το φαντό, να μην το άφη- ση άεριστο, να μη μείνει άνάλατο για να γίνει νόστιμο και ν' άρσει στο πριγκίππου- λο. Η κουτάλα δούλευε άρκως από τη μία κατασρόλα στην άλλη κι' όλο έκείνη δοκι- μαζε και πρόσχε.

Μύρισε όλο το σπίτι από τα φαντά της βασιλοπούλας κι' ο βασιλιάς έτριβε τα χέ- ρια του από τη χαρά του. Η κόρη του είχε βάλει με τα όλα της να έσορτίσει τον πριγκίππο και δε θυμήθηκε εύστε μία στιγμή να βάλει τα δάχτυλα στο στόμα για να φάν τα νύχια της.

Πέρασε ένα όλόκληρο πομπό, ήρθε το με- σήμερι και τα φαντά μπήκαν σε κατασρόλα- κια καθαρά και φύγαν για τον πριγκίππο. Δεν υπήρχε όμως κανείς πριγκίππος! Ο βασιλιάς έστελνε τα φαντά αυτά στους έρ- γάτες, έξω στα χωράφια.

Όταν πέρασε το μεσημέρι, ο βασιλιάς την πείνεσε κι' έκείνη εύχαριστήθηκε. Έπεισε όμως να πλανιάσει καιμιά ώρα, γιατί ήταν γοργά, μα κατά τις τρείς ξεπετάχθηκε. Έ- πρεπε να έτοιμάσει το βραδυό φαντό του πριγκίππου.

Που να άδειάσει για να φάν τα νύχια της! Την άλλη μέρα είχε άλλες έννοιες. Της έφεραν ένα υπόνο ρούχα και της είπαν ότι είναι το πριγκίππο κι' ότι ήθελεν πλούσιο και σιδερώμα.

Και το βράδυ ο βασιλιάς ρώτησε τον υπη- ρήτη, κλεινόντας του το μάτι:

— Τι είπες ο πριγκίππος; Τ' άρεσουν τα φα- ντά της βασιλοπούλας;

— Μου είπες πως δεν ξανάφανε νοστιμώτε- ρα άπ' αυτά!

Αυτή η ιστορία κράτησε δυο μήνες. Η βα- σιλοπούλα δεν είχε πια διάλογο καιρό για να τρώει τα νύχια της κι' έτσι αυτά μεγάλωσαν κι' έγιναν όμορφα και ροδάλα.

Τότε ο βασιλιάς την πήρε από το χέρι, την πήνε μπρος σ' ένα καρβέτι και της εί- πε:

— Κούταζε, κόρη μου, τι ώραίο πρόσωπο, που έχεις! Κούταζε και τι ώραία μαλλιά! Κού- ταζε τώρα και τα στογγύλα νυχιάκια σου!

Η βασιλοπούλα χαμάλωσε τα μάτια της και καμάρωσε τα ώραία της δάχτυλα. Τότε κατάλαβε πως δεν υπήρχε πριγκίππος και ότι, όλ' αυτά της τάκανε ο πατέρας της για να της αποδείξει ότι με τη δουλειά και με τη θέληση μπορεί να κοπή ένα κακό ελάτ- τωμα. Την ήσαν, λοιπόν, τα κλαμάτα. Έκλαι- γε από μετάνοια και για το ώραίο όνειρο που είχε χάσει. Γιατί... δεν υπήρχε πριγκίππος.

Τη στιγμή όμως έκείνη άκούστηκε ένα γρή- γορο ποδοβολητό αλόγου και κάποιος στα- μάτησε μπρος στην πόρτα του παλατιού.

Ο βασιλιάς άνοιξε το παράθυρο και είδε έναν ώραίο νέο ντυμένο με ρούχα βασιλικά, καθαρά σ' ένα άσπρο αλόγο.

— Πόν γυρεύεις, καλό μου παλληκάρη; τον ρώ- τισε.

— Το βασιλιά 'Αγγοίλαο!

— Έγώ είμαι! Ξεπέζεψε κι' έλα μέσα στο άροχοντίο μου.

Ο νέος μπήκε και χαιρέτησε με σεβασμό. — Είμαι ο πριγκίππος της 'Αχαιας, είπες στο βασιλιά. Έμαθα πως έχεις την πιο όμορφη κόρη του κόσμου και ότι είναι επίσης μεγάλη νοικοκυρά. Θέλω να την κάνω γυναίκα μου!

Ο βασιλιάς 'Αγγοίλαος νέλασε και χτύπη- σε τα χέρια του. — Ήθε ένας υπηρέτης.

— Φώναχτε τη βασιλοπούλα! πρόσχε.

Σε λίγο ήρθε η βασιλοπούλα, αλλά μόλις την άντικρυσε ο πριγκίππος ένεινε μ' άνοι- χτό το στόμα.

— Είναι περισσότερο όμορφη άπ' όσο τη φαντάζομουν!

Κι' άμέσως το βασιλόπουλο πέρασε στο έρι- χτύλο της ένα υπιλλαντένιο δαχτυλίδι.

Έπειτα από ένα μήνα ένινε ο γάμος και τα δυο βασιλικά γιόρτασαν με χορούς και με τρανούδα.

Η βασιλοπούλα άναψε φωτιά κι' έβαλε δυο τρείς κατασρόλες με νερό. Έπειτα ανέθηκε σε μία σκάλα και ξεκρέμασε από το πατάρι τη σακούλα με τον τραχανά, τις χυλοπίτες, τα λουκάνικα. Κι' έρχισε να μανειρεύει.

Παλεύοντας τώρα η μικρούλα και πρόσχε να μην της καθ το φαντό, να μην το άφη- ση άεριστο, να μη μείνει άνάλατο για να γίνει νόστιμο και ν' άρσει στο πριγκίππου- λο. Η κουτάλα δούλευε άρκως από τη μία κατασρόλα στην άλλη κι' όλο έκείνη δοκι- μαζε και πρόσχε.

Μύρισε όλο το σπίτι από τα φαντά της βασιλοπούλας κι' ο βασιλιάς έτριβε τα χέ- ρια του από τη χαρά του. Η κόρη του είχε βάλει με τα όλα της να έσορτίσει τον πριγκίππο και δε θυμήθηκε εύστε μία στιγμή να βάλει τα δάχτυλα στο στόμα για να φάν τα νύχια της.

Πέρασε ένα όλόκληρο πομπό, ήρθε το με- σήμερι και τα φαντά μπήκαν σε κατασρόλα- κια καθαρά και φύγαν για τον πριγκίππο. Δεν υπήρχε όμως κανείς πριγκίππος! Ο βασιλιάς έστελνε τα φαντά αυτά στους έρ- γάτες, έξω στα χωράφια.

Όταν πέρασε το μεσημέρι, ο βασιλιάς την πείνεσε κι' έκείνη εύχαριστήθηκε. Έπεισε όμως να πλανιάσει καιμιά ώρα, γιατί ήταν γοργά, μα κατά τις τρείς ξεπετάχθηκε. Έ- πρεπε να έτοιμάσει το βραδυό φαντό του πριγκίππου.

Που να άδειάσει για να φάν τα νύχια της! Την άλλη μέρα είχε άλλες έννοιες. Της έφεραν ένα υπόνο ρούχα και της είπαν ότι είναι το πριγκίππο κι' ότι ήθελεν πλούσιο και σιδερώμα.

Και το βράδυ ο βασιλιάς ρώτησε τον υπη- ρήτη, κλεινόντας του το μάτι:

— Τι είπες ο πριγκίππος; Τ' άρεσουν τα φα- ντά της βασιλοπούλας;

— Μου είπες πως δεν ξανάφανε νοστιμώτε- ρα άπ' αυτά!

Αυτή η ιστορία κράτησε δυο μήνες. Η βα- σιλοπούλα δεν είχε πια διάλογο καιρό για να τρώει τα νύχια της κι' έτσι αυτά μεγάλωσαν κι' έγιναν όμορφα και ροδάλα.

Τότε ο βασιλιάς την πήρε από το χέρι, την πήνε μπρος σ' ένα καρβέτι και της εί- πε:

— Κούταζε, κόρη μου, τι ώραίο πρόσωπο, που έχεις! Κούταζε και τι ώραία μαλλιά! Κού- ταζε τώρα και τα στογγύλα νυχιάκια σου!

Η βασιλοπούλα χαμάλωσε τα μάτια της και καμάρωσε τα ώραία της δάχτυλα. Τότε κατάλαβε πως δεν υπήρχε πριγκίππος και ότι, όλ' αυτά της τάκανε ο πατέρας της για να της αποδείξει ότι με τη δουλειά και με τη θέληση μπορεί να κοπή ένα κακό ελάτ- τωμα. Την ήσαν, λοιπόν, τα κλαμάτα. Έκλαι- γε από μετάνοια και για το ώραίο όνειρο που είχε χάσει. Γιατί... δεν υπήρχε πριγκίππος.

Τη στιγμή όμως έκείνη άκούστηκε ένα γρή- γορο ποδοβολητό αλόγου και κάποιος στα- μάτησε μπρος στην πόρτα του παλατιού.

Ο βασιλιάς άνοιξε το παράθυρο και είδε έναν ώραίο νέο ντυμένο με ρούχα βασιλικά, καθαρά σ' ένα άσπρο αλόγο.

— Πόν γυρεύεις, καλό μου παλληκάρη; τον ρώ- τισε.

— Το βασιλιά 'Αγγοίλαο!

— Έγώ είμαι! Ξεπέζεψε κι' έλα μέσα στο άροχοντίο μου.

Ο νέος μπήκε και χαιρέτησε με σεβασμό. — Είμαι ο πριγκίππος της 'Αχαιας, είπες στο βασιλιά. Έμαθα πως έχεις την πιο όμορφη κόρη του κόσμου και ότι είναι επίσης μεγάλη νοικοκυρά. Θέλω να την κάνω γυναίκα μου!

Ο βασιλιάς 'Αγγοίλαος νέλασε και χτύπη- σε τα χέρια του. — Ήθε ένας υπηρέτης.

— Φώναχτε τη βασιλοπούλα! πρόσχε.

Σε λίγο ήρθε η βασιλοπούλα, αλλά μόλις την άντικρυσε ο πριγκίππος ένεινε μ' άνοι- χτό το στόμα.

— Είναι περισσότερο όμορφη άπ' όσο τη φαντάζομουν!

Κι' άμέσως το βασιλόπουλο πέρασε στο έρι- χτύλο της ένα υπιλλαντένιο δαχτυλίδι.

Έπειτα από ένα μήνα ένινε ο γάμος και τα δυο βασιλικά γιόρτασαν με χορούς και με τρανούδα.

Η βασιλοπούλα άναψε φωτιά κι' έβαλε δυο τρείς κατασρόλες με νερό. Έπειτα ανέθηκε σε μία σκάλα και ξεκρέμασε από το πατάρι τη σακούλα με τον τραχανά, τις χυλοπίτες, τα λουκάνικα. Κι' έρχισε να μανειρεύει.

Παλεύοντας τώρα η μικρούλα και πρόσχε να μην της καθ το φαντό, να μην το άφη- ση άεριστο, να μη μείνει άνάλατο για να γίνει νόστιμο και ν' άρσει στο πριγκίππου- λο. Η κουτάλα δούλευε άρκως από τη μία κατασρόλα στην άλλη κι' όλο έκείνη δοκι- μαζε και πρόσχε.

Μύρισε όλο το σπίτι από τα φαντά της βασιλοπούλας κι' ο βασιλιάς έτριβε τα χέ- ρια του από τη χαρά του. Η κόρη του είχε βάλει με τα όλα της να έσορτίσει τον πριγκίππο και δε θυμήθηκε εύστε μία στιγμή να βάλει τα δάχτυλα στο στόμα για να φάν τα νύχια της.

Πέρασε ένα όλόκληρο πομπό, ήρθε το με- σήμερι και τα φαντά μπήκαν σε κατασρόλα- κια καθαρά και φύγαν για τον πριγκίππο. Δεν υπήρχε όμως κανείς πριγκίππος! Ο βασιλιάς έστελνε τα φαντά αυτά στους έρ- γάτες, έξω στα χωράφια.

Όταν πέρασε το μεσημέρι, ο βασιλιάς την πείνεσε κι' έκείνη εύχαριστήθηκε. Έπεισε όμως να πλανιάσει καιμιά ώρα, γιατί ήταν γοργά, μα κατά τις τρείς ξεπετάχθηκε. Έ- πρεπε να έτοιμάσει το βραδυό φαντό του πριγκίππου.

Που να άδειάσει για να φάν τα νύχια της! Την άλλη μέρα είχε άλλες έννοιες. Της έφεραν ένα υπόνο ρούχα και της είπαν ότι είναι το πριγκίππο κι' ότι ήθελεν πλούσιο και σιδερώμα.

Και το βράδυ ο βασιλιάς ρώτησε τον υπη- ρήτη, κλεινόντας του το μάτι:

— Τι είπες ο πριγκίππος; Τ' άρεσουν τα φα- ντά της βασιλοπούλας;

— Μου είπες πως δεν ξανάφανε νοστιμώτε- ρα άπ' αυτά!

Αυτή η ιστορία κράτησε δυο μήνες. Η βα- σιλοπούλα δεν είχε πια διάλογο καιρό για να τρώει τα νύχια της κι' έτσι αυτά μεγάλωσαν κι' έγιναν όμορφα και ροδάλα.

Τότε ο βασιλιάς την πήρε από το χέρι, την πήνε μπρος σ' ένα καρβέτι και της εί- πε:

— Κούταζε, κόρη μου, τι ώραίο πρόσωπο, που έχεις! Κούταζε και τι ώραία μαλλιά! Κού- ταζε τώρα και τα στογγύλα νυχιάκια σου!

Η βασιλοπούλα χαμάλωσε τα μάτια της και καμάρωσε τα ώραία της δάχτυλα. Τότε κατάλαβε πως δεν υπήρχε πριγκίππος και ότι, όλ' αυτά της τάκανε ο πατέρας της για να της αποδείξει ότι με τη δουλειά και με τη θέληση μπορεί να κοπή ένα κακό ελάτ- τωμα. Την ήσαν, λοιπόν, τα κλαμάτα. Έκλαι- γε από μετάνοια και για το ώραίο όνειρο που είχε χάσει. Γιατί... δεν υπήρχε πριγκίππος.

Τη στιγμή όμως έκείνη άκούστηκε ένα γρή- γορο ποδοβολητό αλόγου και κάποιος στα- μάτησε μπρος στην πόρτα του παλατιού.

Ο βασιλιάς άνοιξε το παράθυρο και είδε έναν ώραίο νέο ντυμένο με ρούχα βασιλικά, καθαρά σ' ένα άσπρο αλόγο.

— Πόν γυρεύεις, καλό μου παλληκάρη; τον ρώ- τισε.

— Το βασιλιά 'Αγγοίλαο!

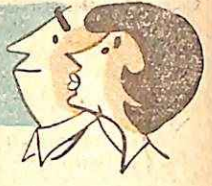
— Έγώ είμαι! Ξεπέζεψε κι' έλα μέσα στο άροχοντίο μου.

Ο νέος μπήκε και χαιρέτησε με σεβασμό. — Είμαι ο πριγκίππος της

ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Για την περίοδο 26 Ιανουαρίου - 1 Φεβρουαρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Αποφύγετε τις άγορές, που απαιτούν πολλά χρήματα και δεν είναι τόσο απαραίτητες. ★ Παρασιάζονται ανωμαλίες ή δυσχερείες, που θα υπερπηδήσετε ευκολότερα αν ακολουθήσετε τις συμβουλές ηλικιωμένων προσώπων.	★ Μη παραμείνετε να απαντήσετε σε γραμμάτια συγγενών ή φίλων. ★ Την Κυριακή 29 τα άστρα σας βοηθούν να πληρώσετε πρόσωπο, που θαυμάζετε. Θα κερδίσετε άμεσως τη συμπάθεια του αν συμπεριφερθείτε με τάξη.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία σας. Προσέξτε μόνο στην μετακίνηση. Μία πτώση θα είχε δυσάρεστες και άδουλες συνέπειες. ★ Ιδιαίτερη προσοχή απαιτούν οι γυναικένες μετακινήσεις σας. ★ Τυχερό το 6.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Απροσδόκητα γεγονότα θα σας αναγκάσουν να μεταβάλετε την εφαρμογή νέου σχεδίου. ★ Πριν αποφασίσετε ό,τιδήποτε, σκεφτείτε με ψυχραιμία τις συνέπειες. ★ Μεγάλη νευρική προκλήσει ανωμαλίες.	★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν μία πολύ ευχάριστη έκπληξη, που θα ικανοποιήσει κρυφά επιθυμίες. ★ Οι ημέρες που έρχονται, θα είναι γεμάτες πειρασμούς και απροσδόκητες χαρές. ★ Νέα ευχάριστη γνωριμία.	★ Τα άστρα σας εκθέτουν σε πολλούς κινδύνους, γι' αυτό και απαιτείται αυστηρή προσοχή. ★ Προσέξτε το κυκλοφοριακό σύστημα και εξασφαλίστε στον οργανισμό σας άφθονο και ήρεμο ύπνο. ★ Χρώμα σας το πράσινο.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Η Παρασκευή 27 κατάλληλη για να βελτιώσετε την επαγγελματική σας θέση και να ζητήσετε από τους προϊστάμενους την αύξηση, που τόσο επιθυμείτε. ★ Σας δίνουν πολύτιμες συμβουλές και πληροφορίες. Μη τις περιφρονήσετε.	★ Ημέρες γεμάτες χαρά και ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Θα συναντήσετε νέο πρόσωπο, με το οποίο θα έχετε μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συνομιλία. ★ Η Πανσέληνος συνοδεύεται από ανησυχίες, που φαίνονται μάλλον αδικαιολόγητες.	★ Θαυμάσια αντίδραση του οργανισμού εξασφαλίζει μία αισθητή βελτίωση της υγείας. ★ Αποφύγετε πάντως κάθε υπερπόνηση και υπερπόνηση, για να συνεχιστεί αυτή η ευεμία. ★ Προσέξτε τα μάτια σας. Συμβουλευθείτε οφθαλμίατρο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Αταξία και αναθηλικότητα θα είχαν πολύ δυσάρεστες συνέπειες για την εργασία σας. ★ Θα σας γίνουν διάφορες προτάσεις. Φροντίστε να διαλέξετε εκείνη, που ήταν ή πιο συμφέρουσα και όχι εκείνη, που φαίνεται πιο δελεαστική.	★ Προκειμένου να πάρτε μία σοβαρή απόφαση, πάλι θα παίξει σημαντικό ρόλο στο μέλλον, έχετε συμφέρον να την αναβάλετε για αργότερα και να μελετήσετε προσεκτικά όλα τα υπέρ και τα κατά. ★ Ευχολή συμφιλίωσης.	★ Η υγεία έμπνευσε ανησυχίες, που φαίνονται αδικαιολόγητες. ★ Τούλάχιστον υπερβολικές. ★ Όλα θα διαρρυθμιστούν αν καταπολεμήσετε την ανημία. Προσέξτε γι' αυτό το σκέτος σας και αποφύγετε την υπερπόνηση. ★ Τυχερό το 11.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Δυσχερείες, εμπόδια και αναποδιές χαρακτηρίζουν την περίοδο αυτή. ★ Αποφύγετε να αναπτύξετε οποιαδήποτε πρωτοβουλία, γιατί δε θα εκτιμηθεί καθόλου από τους προϊστάμενους. ★ Η Πανσέληνος θα χειροτερέψει την κατάσταση.	★ Προστριβές με ηλικιωμένους συγγενείς, τις οποίες θα επιδεινώσει μεγάλη νευρική. Αυτό θα εχθρικό στο άκουσμα του δικτύου και στον αισθηματικό τομέα. ★ Γενικά οι σχέσεις με το περιβάλλον επηρεάζονται δυσμενώς από τα άστρα.	★ Η καρδιά απαιτεί να αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις και να βάλετε τάξη στη ζωή σας. ★ Αν δε μπορείτε να το πετύχετε αυτό στο περιβάλλον σας, τότε αποσυρθείτε για λίγο στη γαλήνη μιας έξιχης.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θα συναντήσετε πολλές δυσχερείες, αλλά θα βρεθούν εύτυχες και πολλά πρόσωπα, πρόσωπα να σας βοηθήσουν και να σας δώσουν πολύτιμες συμβουλές. ★ Η εξαιρετική θα σας βγάλει από δύσκολη θέση. ★ Ευχάριστη είδηση.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο δεν ευνοούνται καθόλου. Είναι προτιμότερο να μειώσετε κατά τις ημέρες αυτές τις αισθηματικές συναντήσεις. ★ Εκρήξεις ζήλειας και από τις δύο πλευρές θα χειροτερέψουν την κατάσταση.	★ Θα νιώσετε τις συνέπειες μιας σπατάλης δυνάμεων και παρατεταμένης υπερενέργειας, τόσο στην εργασία, όσο και στον έρωτικό τομέα. ★ Προσοχή στο φαγητό, ιδίως όταν τρώτε σε κέντρα διασκέδασης. ★ Χρώμα σας το μαύρο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Απαιτείται μεγάλη προσοχή, γιατί μία αφαίμαξη θα σας στοιχίσει ακριβά, από επαγγελματικής πλευράς. ★ Μη βασισθείτε στις υποσχέσεις, που σας δίνουν. ★ Έξοδα, που δεν προβλεφθή, θα αναστατώσουν τα οικονομικά σας.	★ Μην περιμένετε πολλά από τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. Τίποτα δε φαίνεται να σας ικανοποιεί. ★ Αντιθέτως, τα πάντα σας γεννούν ύποψιες και σας κάνουν να πιστεύετε, ότι έπαψαν να σας αγαπούν.	★ Αποφύγετε τα ξενύχτια και κάθε τι, που θα έκανε τον οργανισμό σας να κουραστεί περισσότερο από συνήθως. ★ Αύξηση της νευρικής δραστηριότητας στον οργανισμό σας τις απαραίτητες ώρες ύπνου.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Παρά τη δραστηριότητά σας, δε θα κατορθώσετε να λύσετε κατά τρόπο ικανοποιητικό τα προβλήματα, που παρουσιάζονται. ★ Πρόσωπο, που προσοιείται το φίλο, ζητάει ευκαιρία, για να σας διαβάσει και να σας βλάψει.	★ Πολλοί νέοι πειρασμοί παρουσιάζονται στον ορίζοντα. Μία νέα περιπέτεια θα σας φέρει πάντως ευχάριστες αναμνήσεις. ★ Θα δυσκολευθεί όμως να πιστέψετε τους άλλους να εγκρίνουν τις μοντέρνες και φιλελεύθερες ιδέες σας.	★ Η υγεία παραμένει καλή και δεν πρόκειται να σας απασχολήσει κατά τις ημέρες αυτές, υπό τον όρον όμως να αποφύγετε την υπερπόνηση και να εξασφαλίσετε στον οργανισμό σας τις απαραίτητες ώρες ύπνου.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τα άστρα σας κάνουν πιο ένθουσιωδη από συνήθως. Θα εργασθείτε έτσι με περισσότερο ζήλο και αυτό θα αυξήσει την απόδοσή σας στην εργασία. ★ Θα πραγματοποιηθούν πολλές επιθυμίες και φιλοδοξίες σας.	★ Ευχάριστη περίοδος τόσο για τους έρωταμένους, όσο και για τους συζύγους. ★ Θα δημιουργηθεί νέες γνωριμίες και φίλες, που θα αποδειχθούν πολύτιμες στο προσεχές μέλλον. ★ Χαλινάγετε τη φαντασία σας.	★ Μικροενοχλήσεις, που οφείλονται μάλλον στις καιρικές μεταβολές και στην έλλειψη προφυλάξεων εκ μέρους σας. Δε δικαιολογούν πάντως καμία ανησυχία. ★ Το κόκκινο χρώμα σας κολεάει και φέρνει τύχη. ★ Αριθμός το 7.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Απρόβλεπτη αύξηση της εργασίας θα σας βάλει σε δύσκολη θέση. Φροντίστε να μη δώσετε υποσχέσεις, που δε θα μπορείτε να κρατήσετε. ★ Θα χρειασθεί να πάρετε σοβαρές αποφάσεις ή να αλλάξετε τακτική.	★ Απόφαση, που θα υποχρεωθείτε να πάρετε, θα παίξει σημαντικό ρόλο στο μέλλον. Γι' αυτό σκεφθείτε τις συνέπειες και ενεργήστε αναλόγως. ★ Επέμβαση τρίτου θα εξομαλύνει διαφορά σας με αγαπημένο πρόσωπο.	★ Αστροφικοί συνδυασμοί, που δεν ευνοούν την υγεία σας, αλλά και δεν την εκθέτουν σε κανένα σοβαρό κίνδυνο. ★ Σας απειλούν προ πάντων πόνοι ρευματικής φύσεως και γλωσσίτιδα με οδυνηρές συνέπειες. ★ Τυχερό το 1.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τα προαισθήματα σας οδηγούν σωστά, γι' αυτό μην κάνετε τίποτα, που σας φοβίζει ή σας κάνει να διατάξετε. ★ Ζητήστε τη βοήθεια φίλων, οι οποίοι θα φανούν πρόθυμοι στο να σας δώσουν πολύτιμες συμβουλές.	★ Σας κάνουν μία πρόταση, που θα σας εξασφαλίσει ευχάριστη Σαββατοκύριακο. ★ Ενεργήστε όμως με τρόπο, που να μη δυσχεράσετε αναγκασμένο πρόσωπο. Θα δυσκολευθείτε πολύ να ξανακερδίσετε την εμπιστοσύνη του.	★ Περιπατοί και παραμονή στην εξοχή θα επιρραδύνουν ευνοϊκά το νευρικό σύστημα. ★ Παρακολουθήστε δύο πράγματα: το βάρος και την πίεσή σας. ★ Χρώμα σας το γκριζοπράσινο και τυχερός αριθμός το 8.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τίποτα το ιδιαίτερο ή σημαντικό δε θα συμβεί κατά τις ημέρες αυτές. ★ Ανέλπιστο έσοδο, ίσως κληρονομία, θα βελτιώσει τα οικονομικά σας. ★ Η Πανσέληνος ευνοϊκή για τους καλλιτέχνες και τις γυναίκες.	★ Η Αφροδίτη επηρεάζει ευνοϊκά τον αισθηματικό τομέα και σας εξασφαλίζει χαρές μακράς διάρκειας. ★ Θα περάσετε ευχάριστες ώρες κοντά σε συγγενείς, που είχανε καιρό να δει. ★ Ένα όνειρο θα πραγματοποιηθεί.	★ Περίοδος ήρεμη και ευχάριστη, κατά την οποία η υγεία δεν πρόκειται να σας απασχολήσει καθόλου. Κάνετε πάντως οικονομία δυνάμεων, για να παρατηρήσετε αυτή την ευεμία. ★ Φυλαχθείτε επίσης από τα ρεύματα αέρος.

Το μυστήριο μακιζιάς

Πώς θα το προσαρμόσετε στο σχήμα του προσώπου σας

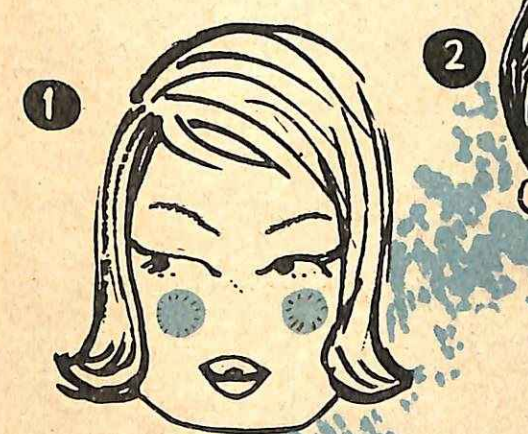
ΟΛΑ τα πρόσωπα, όποιοδήποτε κι αν είναι το σχήμα τους, μπορεί να γίνουν γοητευτικά, όταν η γυναίκα ξέρει να κρύψει τις ατέλειές τους και να τονίσει τα πιο ενδιαφέροντα σημεία τους. Αυτός ο κανόνας είναι τόσο βασικός, που καμία γυναίκα δε θα πρέπει να τον άνοιξη. Αλλά πώς θα μπορέσετε να τον προσαρμόσετε στις απαιτήσεις του σύγχρονου μακιζιά; Να τί συμβουλεύει η περίφημη Καρίτα, η Γαλλίδα αισθητικός, που έκανε το γαμήλιο μακιζιά στη Φαράχ Ντιμπά και που είναι η «έξυπνη» όλων των στάρ του γαλλικού κινηματογράφου:

1) "Αν έχετε τετράγωνο πρόσωπο με έντονες γωνίες.

Θα χρησιμοποιήσετε, πρώτα - πρώτα, ένα φόν-ντε-τέν πολύ σκούρο και θα περάσετε με αυτό τις γωνίες της κάτω σαγόνος, από τις ρίζες των αυτιών ως το σαγόνι, για να τις κρύψετε. Θα βάλετε, αντίθετα, το ρουζ σας στο σημείο όπου τα μάγουλά σας παρεκκλίνουν τη μεγαλύτερη προσοχή, για να την τονίσουν (εικ. 1). Με τον τρόπο αυτό, το πρόσωπό σας θα πάρει να είναι τετράγωνο και ταυτόχρονα η προσοχή εκείνων που σας βλέπουν θα συγκεντρωθεί στα μάγουλά σας.

Θα σκάψετε, εξ άλλου, τα φρύδια σας όσο μπορείτε περισσότερο από το μέσο μέρος για να τονίσετε την καμπύλη τους και ταυτόχρονα θα τα διευθύνετε προς τα πάνω. Έτσι, θα μαλακώσετε τη σκληρή έκφραση που έχει το πρόσωπό σας.

Θα κάνετε, τέλος, το στόμα σας στρουγγυλό. Για να το πετύχετε θα βάψετε ρυτίνα το

κάτω χείλος σας, για να το κάμψετε να φαίνεται πιο παχύ. Το επάνω χείλος θα το βάψετε λιγότερο. Και για τα δύο το βάψιμο δεν πρέπει να φτάνει στις άκρες.

2) "Αν το πρόσωπό σας είναι στρουγγυλό.

Κι' εδώ επίσης θα περάσετε τον εξωτερικό περίγυρο του μ' ένα φόν-ντε-τέν πιο σκούρο από εκείνο που χρησιμοποιείτε για το υπόλοιπο πρόσωπό σας. Έτσι, θα το κάμψετε να φαίνεται λιγότερο στρουγγυλό.

Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται να βάλετε ρουζ στη μέση του προσώπου, γιατί έτσι θα φαίνεται περισσότερο στρουγγυλό. Το ρουζ θα το άνοιξε από ψηλά, άμεσα ως τα μάτια και θα το κατεβάσετε όσο μπορείτε πιο κοντά στο στόμα (εικ. 2). Είναι αυτόνομο ότι δε θα φτιάξετε μία πλατιά κόκκινη ταινία στο πρόσωπό σας. Θα σβύσετε, λοιπόν, το ρουζ στα πλάγια, έτσι που να φαίνεται φυσικό.

Τα τοξικά φρύδια μεγαλώνουν την στρουγγυλότητα του προσώπου σας. Θα τα κάμψετε, λοιπόν, γωνιακά και θα τους δώσετε διευθύνση προς τα πάνω.

Το στόμα σας θα το κάμψετε μικρό και τριγωνικό. Θα βάψετε, δηλαδή, το κάτω χείλος

ως τις άκρες για να το κάμψετε πιο παχύ, ενώ το επάνω θα το κάμψετε πιο μικρό. Η άκρη του μικρού αλφακίου που κατεβαίνει από τη μύτη θα παραμείνει άδεια.

3) "Αν έχετε μακρόστενο πρόσωπο.

Πρέπει να το πλατύνετε και ταυτόχρονα να το μαλακώσετε, γιατί τα μακροτάτα πρόσωπα είναι συνήθως σκληρά. Θα χρησιμοποιήσετε, λοιπόν, φόν-ντε-τέν πολύ ανοιχτό.

Θα βάλετε το ρουζ κατά τη διεύθυνση του πλάτους και όχι πολύ κοντά στα μάτια (εικ. 3). Ο' αρχίζετε από τους κροτάφους και, περνώντας από τα μάλα των παρειών, θα σβύνη κοντά στα πτερυγία της μύτης. Προσέξτε μόνο μην το βάλετε με τέτοιο τρόπο, ώστε το πρόσωπό σας να χωρίζεται στα δύο. Μία διευθύνση ελαφρά λοξή είναι προτιμότερη.

Θα κάμψετε τα φρύδια σας καμπυλωτά και θα τα προεκτείνετε με μία εξυπνη κορυφία προς τους κροτάφους. Θα μικρύνετε έτσι το μήκος του προσώπου σας και θα του δώσετε πλάτος.

Θα κάμψετε το στόμα σας μεγάλο, επεκτείνοντας το βάψιμο στα πλάγια. Το επάνω χείλος θα το βάψετε πέρα για πέρα, χωρίς να ξεχάσετε το μικρό γούδιασμα που φτάνει στη μέση. Διαφορετικά θα φαινόταν σαν περισπωμένη κι' αυτό θα ή-

σαν πολύ άσχημο για το πρόσωπό σας.

4) "Αν έχετε πρόσωπο πολύ στενό.

Αρχίστε πρώτα από τα μάγουλά σας. Θα τα κάψετε κοντά και θα κάμψετε ένα χιτώνισμα φουσκωτό προς τα πάνω. Στο μέτωπο θα βάψετε μια λοξή τούφα, που δεν πρέπει, όμως, να κατεβαίνει πολύ χαμηλά.

Θα φτιάξετε με το ρουζ που χρησιμοποιείτε για τα μάγουλά σας δύο οβάλιους κύματα στις δύο άκρες του μετώπου, ακριβώς πάνω από τα μάτια (εικ. 4). Αυτοί οι δύο κύκλοι πρέπει να είναι πολύ ανάλαφροι. Το μέτωπό σας θα φανεί έτσι πιο κυρτό.

Θα προεκτείνετε με το κραγιόν τα φρύδια σας προς τα πλάγια και θα τους δώσετε ταυτόχρονα διευθύνση προς τα πάνω. Το τόξο τους πρέπει να είναι ανάλαφρο. Μη μιμηθείτε μερικές νέες, που νομίζουν πως θα στρουγγυλίσουν το πρόσωπό τους, κάνοντας τα φρύδια τους καμπυλωτά.

Θα πλατύνετε τα μάτια σας, προεκτείνοντας τη γραμμή του επάνω βλεφάρου με μία εξυπνη κορυφία.

5) "Αν έχετε πολύ πλατύ σαγόνια.

Θα δώσετε μεγαλύτερη λάμψη στο επάνω μέρος του προσώπου σας, για να συγκεντρώσετε σ' αυτό την προσοχή. Θα βάλετε, λοιπόν, περισσότερο φόν-ντε-τέν στο επάνω μέρος παρά στο κάτω. Αν είσαστε επιτηδεύτρια στην τέχνη του μακιζιά, θα χρησιμοποιήσετε δύο φόν-ντε-τέν, ένα πιο ανοιχτό για το επάνω μέρος κι' ένα πιο σκούρο για το κάτω. Προσέξτε, όμως, να μη χωρίσετε το πρό-

Οι πέντε τρόποι του μακιζιάς σύμφωνα με το σχήμα του προσώπου.

αυτό σας σε δύο ζώνες. Θα βάλετε το ρουζ πολύ ψηλά, όσο μπορείτε πιο κοντά στα μάτια και θα το προεκτείνετε στα πλάγια (εικ. 5).

Θα προεκτείνετε επίσης τη γραμμή των φρυδιών σας προς τους κροτάφους.

Το στόμα σας θα το σχεδιάσετε μικρό και αρκετά παχύ στο κέντρο.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αισθητικός

ΟΕΣΙΑ: ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Οι μαθήτριες της 4ης τάξης ενός λυκείου του Λιβερπούλ είναι πρόθυμες να σπουδαστούν με οποιονδήποτε τρόπο η μελέτη του Χέμινγουεϊ. Η γεννημένη στην Αγγλία τους των αγγλικών, δεν πρόκειται να ξαναπαρουσιάσει ποτέ καπέλλο!

Αν η μελέτη του Χέμινγουεϊ δεν εναρμονιστεί στη ζωή της καπέλλου, μελλοντικά δε την ηλικία των 47 ετών, που βρίσκεται σήμερα, δεν κυκλοφορεί ποτέ έξω. Πέλατος, αυτό θα οφείλεται στην άτυχη εμπειρία, που είχε, να υπογράψει τις δεκαεπτάροντες μαθήτριες της, να γράψουν μία έκθεση με θέμα: «Το καπέλλο της μελέτης Χέμινγουεϊ».

Διότι αυτό το θέμα για έκθεση, «δεν είχε, ο φέλιος να πούμε, την πρόθεση να αποσπάσει από τις μαθήτριες γραπτά φιλοφρονήσεις για το καπέλλο της. «Ηθελε, απλώς, να διαπιστώσει την παρατηρητικότητα τους και την ικανότητά τους να περιγράψουν με ακρίβεια ένα αντικείμενο. Δυστυχώς, όμως, είτε επειδή παρεξήγησαν τον σκοπό της έκθεσής, είτε επειδή θέλησαν να εκδηλώσουν την μελέτη Χέμινγουεϊ για την αποστήτητα της αιούς βαθμίδας, οι μαθήτριες δεν περιώρισαν στην περιγραφή του καθηγητικού καπέλλου, αλλά προχώρησαν και στην κριτική - κριτική δέσφηση, παρ' όλη την απειρία, που παρουσίαζε το καπέλλο της μελέτης Χέμινγουεϊ ως ένα ασθμητικό εξάρτημα, προκατασκευασμένο μόνον, απορριπτικό για κάθε γυναίκα με στοιχειώδες γούστο!

Συμπεριλαμβανόμενα το θάρος των επικρίσεων, η μελέτη Χέμινγουεϊ έπαιξε, το ίδιο απόγευμα, να αντικαταστήσει το καπέλλο της με ένα καινούριο. Φαντάζεται, όμως, ο καθένας την όδυν, που δοκίμασε, όταν, στο ελεύθερο θέμα της επομένης έκθεσής, είδε τις μαθήτριες της να γράφουν, κατόπιν κοινής συμφωνίας, για το δεύτερο καπέλλο της, και να το κριτικάρουν ακόμη οδύστερα από το πρώτο! Έκτοτε, η μελέτη Χέμινγουεϊ δεν έχει ξαναβάλει καπέλλο...

